

ปรับเปลี่ยนทัศนกรรมไทยบุกตลาดโลก
**Thai Handicrafts Carve
a Niche**

บันทึกมรดกไทยด้วยแสตมป์
The Stamps of Heritage

แปลงเถาวัลย์ไร้ค่าสู่สินค้าส่งออก
Exporting Vine Comforts

วิจิตรกระจ่างสีฝีมือช่างไทย
**Stained & Stunning:
Glasswork by Thai Artisans**

อาร์มแชร์ / Armchair "Sputnik"

รางวัล / Awards:

DEmark Prime Minister's Export Awards 2008

ออกแบบโดย เอกรัตน์ วงษ์จริต

Designed by Eggarat Wongcharit

Contents

สารบัญ

Cover

เก้าอี้ Oshi-e/Armchair "Oshi-e"
รางวัล: Best of the Best Designer
of the Year 2551 คณะมัณฑนศิลป์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ออกแบบโดย เอกภรณ์ วงษ์จรัส
นักออกแบบรางวัลศิลปินศิลปากร 2552
Awards: Best of the Best Designer of
the Year 2008, Silpakorn University's
Faculty of Interior Design
Designed by Eggarat Wongcharit
Winner of "Silapathorn Award 2009"

2 Editor's Note

3 Cover Story

ปฏิบัติการยึดพื้นที่
ให้สินค้าไทยในตลาดโลก
Carving Out a Niche
for Thai Products

12 Art Talk

อวดงานหัตถศิลป์ไทยวิจิตร
สู่ชาวโลกบนแสตมป์
Thai Heritage:
Sealed With a Stamp

18 Artsmaster

จากครูสู่ครู
From Hand to Heart:
A Teacher's Touch

28 Bangsai Bulletin

งานกระจกสี ความงดงาม
ของแสงเงาและจักขุศิลป์
Stained Glass:
A Living Art with Soul

40 The Village Trail

ประดิษฐ์ ประดับบ้าน
ด้วยนวัตกรรมจากเถาวัลย์
Creeper Comforts

50 Creative Corner

ความงามที่มากกว่าตาเห็น
More Beauty Than
the Eye Can See

56 Global Visions

58 D.I.Y.

โยโย่จากเศษผ้า
สู่คุณค่าใหม่ด้วยฝีมือ
Yo-yos: From Scrap
Fabric to New Value

63 SACICT Society

66 Open House

ผลิตภัณฑ์ทำมือสี่อวิถีไทย
A Treasure Trove of
Souvenirs from Thailand

72 Corporate Info

74 Product Showcase

คณะที่ปรึกษา

ประธานที่ปรึกษา กุญญาพันธ์ แร่งขำ
ที่ปรึกษา สายชนนี วัศมิโพษุรีย์
ภัณฑิชา เสวตเศรณี
สุวิมล พักทอง

EDITORIAL ADVISORY BOARD

Chief Consultant Kunyaphan Raengkhum
Consultants Saichonnanee Rassameepaithun
Phantisa Svetasreni
Suwimon Fakhong

จัดทำโดย:

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน)
59 หมู่ 4 ต.ช้างใหญ่
อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา 13290
โทร: 035 367 054-9
โทรสาร: 035 367 051
เว็บไซต์: www.sacict.net

ออกแบบและผลิต: บริษัท พีเจอี จำกัด
23/18 ซอยร่วมฤดี เพลินจิต ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทร: 0 2254 6898-9 โทรสาร: 0 2650 7738
ติดต่อโฆษณา: พยงค์ กิ่งวานสุระ

พิมพ์ที่: บริษัท อติสรรค จำกัด
248 ซอยลาดพร้าว 87 วังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310
โทร: 0 2932 2596-7 โทรสาร: 0 2932 2598

บทความในนิตยสารนี้ เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน
ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (ศ.ศ.ป.) ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป อนึ่งบทความและภาพในนิตยสารนี้
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทย การจะนำไปเผยแพร่
ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

SACICT Living Thai is a bi-monthly magazine
published by the SUPPORT Arts and Crafts
International Centre of Thailand (Public Organization).
59 Moo 4, Chang-Yai Sub-District, Bangsal,
Ayutthaya Province 13290, Thailand
Tel: +66 (0) 35 367 054-9, Fax: +66 (0) 35 367 051
Website: www.sacict.net

Design and production: Feature Co., Ltd.
23/18 Soi Ruamrudee, Ploenchit,
Pathumwan, Bangkok 10330, Thailand
Tel: +66 (0) 2254 6898-9, Fax: +66 (0) 2650 7738.
For advertisement placements, contact
Payong Kungwansurah, Tel: +66 (0) 2254 6898-9.

Print: Artisans Co., Ltd.
248 Soi Lardprao 87, Wangthonglang, Bangkok 10310.
Tel: +66 (0) 2932 2596-7, Fax: +66 (0) 2932 2598.

Opinions in Living Thai are the writers' and not
necessarily endorsed by SACICT. No part of this
magazine may be reproduced without written
permission.

Editor's Note

ขอต้อนรับสู่ SACICT Living Thai ฉบับนี้ที่พร้อมด้วยเรื่องน่าสนใจ
มากมาย พบกับบทสัมภาษณ์ ดร.เนตรปรีญา ชุมไชโย ผู้อำนวยการ
สำนักส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อการส่งออก กรมส่งเสริมการส่งออก
กระทรวงพาณิชย์ ที่จะเผยแนวทางพัฒนา และส่งเสริมงานหัตถศิลป์
และสินค้าไทยในตลาดโลก ส่วน Art Talk ชวนชมงานหัตถกรรมชิ้นงาม
ที่ถูกถ่ายทอดเป็นศิลปะบนแสตมป์ไทย เพื่อร่วมเผยแพร่มรดกไทย
สู่สายตาชาวโลกอีกหนึ่งช่องทาง

Craftsman พาเยี่ยม "สวนศิลป์ บ้านดิน" ของมานพ มีจำรัส
นักแสดงนักเต้นเจ้าของรางวัลศิลปาธร ศิษย์มีครูในวันวานที่ผันตัว
มาเป็นครูเพื่อถ่ายทอดศิลปะและนาฏศิลป์ให้กับเด็กๆ ในวันนี้
Village Trail พาไปรู้จักผู้สร้างสรรค์นวัตกรรมจากถั่ววัลย์แดง
ที่ใครๆ มองว่าไร้ประโยชน์มาสร้างงานจักสานจนกลายเป็นสินค้า
ส่งออกทั่วโลก

และพลาดไม่ได้กับ Bangsai Bulletin ไปดูผลงานจากความมานะ
และมุ่งมั่นของ 2 อาจารย์ผู้บุกเบิกงานกระจกสีของศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพ
บางไทรฯ แต่ละเรื่องชวนให้อ่านพร้อมข่าวสารในแวดวงหัตถกรรม
ขอให้เพลิดเพลินกับการอ่าน แล้วพบกับใหม่ในฉบับหน้า

Welcome to SACICT Living Thai. As usual we present a full
canvas of interesting features for your reading pleasure.
Find out from Dr. Netpreeya Choomchaiyo what plan the Office
of Product Value Promotion, Department of Export Promotion
(DEP), Ministry of Commerce has in propelling Thai art and
craft products into the limelight of the global market. Art Talk
unveils masterpieces on postage stamps as another channel
promoting Thailand's proud heritage in far-off places.

Craftsman takes you to visit the cultural hub of
"Suan Silp Baan Din" set up by Manop Meejamrat, an
internationally renowned dancer and choreographer.
From a student of yesteryear, he has now created a hub
to nurture young people in art and performance in a rural
setting. Then see how a climbing weed is turned into
innovative products for every home worldwide in Village Trail.

And not to be missed is Bangsai Bulletin, which portrays
how two strong-willed teachers, with no prior knowledge of
stained glass, have successfully established the Stained Glass
Department at Bangsai Arts and Crafts Centre.
Plus updates on news of the handicraft world.

We wish you pleasant reading.

Cover Story

DEmark

Under the Prime Minister's Export Award

Supported by

Text in Thai script on the upper part of the wall, likely describing the exhibition or the textile industry's role in the economy.

ปฏิบัติการยึดพื้นที่ ให้สินค้าไทยในตลาดโลก

เรื่อง จุฑารัตน์ ทองเปี่ยม

4 LivingThai

โชว์คุณภาพ...อวดดีไซน์จากการประกวดชิงรางวัลการออกแบบยอดเยี่ยม "DEmark 2010"
Vying for the Design Excellence Awards (DEmark 2010).

ดร. เนตรปรีญา ชูมไชโย
ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อการส่งออก
Dr Netpreeya Choomchaiyo
Director of the Office of Product Value Promotion

“ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมไทยจำนวนมากที่ดูสวยงาม แต่ขายไม่ค่อยได้เพราะผู้บริโภคไม่รู้จะเอาไปใช้ทำอะไร บางอย่างก็เข้ากันไม่ได้กับห้องหับ บ้านเรือน หรือสถานที่ที่เราใช้กันอยู่ขณะนี้ ทำให้ นำเสียดายที่ผลงานที่ช่างฝีมือทำกันอย่างยากเย็น ถูกทิ้งไว้เฉยๆ ไม่มีการนำไปใช้ประโยชน์”

ดร.เนตรปรีญา ชูมไชโย กล่าวอย่างตรงไปตรงมา คำกล่าวข้างต้นอาจฟังดูบาดใจ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้... การพัฒนาสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ หัตถกรรมไทยจึงเป็นความท้าทายของภาครัฐโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำนักส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อการส่งออก กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ เพราะพันธกิจดังกล่าวไม่เพียงแต่จะสร้างรายได้ให้กับประเทศเท่านั้น แต่ยังนับเป็นการอนุรักษ์และสืบสานศิลปะจากภูมิปัญญาไทย ให้คงอยู่และแพร่หลายในตลาดโลก

ในฐานะผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อการส่งออก ดร. เนตรปรีญามีเจตนาที่ดีที่จะแก้ไขสถานการณ์ดังกล่าวเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบการไทย และประเทศชาติโดยรวม เธอกกล่าวว่า “ภารกิจของหน่วยงานของเราแต่เดิมมุ่งส่งเสริมการพัฒนาผลิตภัณฑ์ และบรรจุภัณฑ์ เราช่วยส่งเสริมสินค้า ปรับปรุงบรรจุภัณฑ์ให้สวยงาม แต่ปัจจุบันการแข่งขันในตลาดโลกสูงขึ้น เราจะมาเน้นแต่สวยงามอย่างเดียวไม่ได้ มันไม่พอ”

สำนักส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อการส่งออก คือ หน่วยงานที่พัฒนาต่อยอดจากศูนย์บริการด้านการออกแบบ ซึ่งก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 2533 โดยสำนักฯ มีเป้าหมายส่งเสริม การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ของไทยอย่างมีนวัตกรรม เพื่อให้แข่งขันได้ในตลาดสากล รวมทั้งทำหน้าที่เป็น ศูนย์กลางให้ผู้ผลิต ผู้ส่งออกและนักออกแบบได้มาพบปะ และร่วมเสริมศักยภาพซึ่งกันและกันในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ของไทยเพื่อการส่งออก

“เรากำหนดกลยุทธ์ที่จะช่วยให้ผลิตภัณฑ์ไทยพัฒนา ตลาดได้อย่างยั่งยืน ตอนนี้เรามุ่งเน้นการสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้สินค้าของเราขายได้ราคาดีขึ้นภายใต้ข้อจำกัดเรื่องวัตถุดิบ แรงงาน และต้นทุน ซึ่งก็ต้องใช้ดีไซน์เป็นตัวนำ” เธอกกล่าว อย่างหนักแน่นด้วยความมุ่งมั่นที่จะให้ผลิตภัณฑ์ของไทย เป็นที่รู้จักในตลาดโลกเช่นเดียวกับผลิตภัณฑ์ของต่างประเทศ ที่โด่งดังในหมู่ผู้บริโภคเนื่องจากความประทับใจในแบรนด์ และรูปลักษณ์ สินค้าเหล่านั้นสามารถจำหน่ายได้ในราคาสูง ไม่เพียงเพราะคุณภาพดี แต่เพราะมีภาพลักษณ์เป็นที่ยอมรับ ของผู้บริโภคด้วย

“ปัญหาสำคัญ คือ ผู้ผลิตขนาดกลางและขนาดเล็ก ของไทยจำนวนมากยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการตลาด จึงมัก ผลิตสินค้าตามความต้องการของตัวเองแทนที่จะทำตาม ความต้องการของตลาด อย่างหัตถกรรมของไทยส่วนใหญ่ ก็ผลิตในรูปแบบดีไซน์ และการใช้งานอย่างตามใจคน ออกแบบหรือคนผลิตเช่นกัน ที่จริงเราต้องดูความต้องการ ของลูกค้า ไม่ใช่คิดเองว่าเขาจะชอบอย่างนั้น” เธออธิบาย

ดร. เนตรปรียากล่าวต่ออีกว่า ผู้ประกอบการบางรายสามารถสร้างแบรนด์ของตัวเองได้ แต่การสร้างแบรนด์ในตลาดต่างประเทศไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้น กรมส่งเสริมการค้าส่งออกจึงต้องเข้ามาช่วยในรูปของการสนับสนุนส่งเสริม “Product Country Image” โดยก่อนหน้านี้รัฐบาลได้มีการส่งเสริมการสร้างแบรนด์ “Product of Thailand” ให้แก่สินค้าส่งออกของไทยหลากหลายชนิด

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ปรากฏตามมาคือ ภายได้แบรนด์ “Product of Thailand” ผู้บริโภคไม่สามารถระบุคุณลักษณะอันโดดเด่นของสินค้าไทย ซึ่งกลายเป็นปัญหาทำลายสำหรับผลิตภัณฑ์ของไทยที่ต้องการเข้าครองส่วนแบ่งในตลาดสากลอย่างยั่งยืน แต่ตามความคิดเห็นของผู้อำนวยการสำนักฯ ปัญหาดังกล่าวไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้

“เราได้ใช้กลยุทธ์ใหม่ คือการสร้างเสริม “Product Country Image” โดยเลือก Product Champion จากผลิตภัณฑ์ของไทยเราขึ้นมาโปรโมทคุณลักษณะอันโดดเด่นอย่างไทยที่ชัดเจน” เธอเล่าให้ฟังว่าแนวคิดเหล่านี้เกิดจากแรงบันดาลใจที่ได้รับจากแบรนด์สินค้าต่างประเทศที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง เช่น จากฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ซึ่งล้วนสะท้อนถึง

การเชื่อมโยงกับประเทศของตน ภาพลักษณ์ของประเทศเหล่านั้นก็จะติดอยู่ในใจเชื่อมกับแบรนด์เหล่านั้น ทำให้ผู้บริโภคเกิดความเชื่อมั่นในสินค้า การกิจหลักของสำนักส่งเสริมการค้ามูลค่าเพิ่มเพื่อการส่งออกในปัจจุบัน มีทั้งการส่งเสริมผลิตภัณฑ์และการออกแบบไทยสู่ตลาดสากล การสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงนักออกแบบ ผู้ผลิต ผู้ประกอบการส่งออกเข้าด้วยกัน และการส่งเสริมนักออกแบบไทยให้มีแบรนด์ของตัวเองสู่ตลาดสากล

ดร. เนตรปรียากล่าวว่า การส่งเสริมการตลาดสินค้าหัตถกรรมไทยเป็นส่วนหนึ่งในการกิจของสำนักฯ โดยในความเห็นของเธอ ช่างศิลป์ไทยล้วนมีความสามารถและทักษะด้านศิลปะสูงมากจนอาจเรียกได้ว่าสูงกว่าชาติอื่นๆ ในภูมิภาคนี้ ทว่าช่างศิลป์ที่มีความสามารถของไทยเหล่านี้ส่วนใหญ่ยังขาดความรู้เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับงานของตน ตลอดจนความรู้ทางธุรกิจและการตลาด การสร้างสรรค์งานจึงมักจะทำตามที่ช่างรุ่นเก่าเคยปฏิบัติกันมา ผลงานที่เกิดขึ้นจึงเป็นงานที่เลียนแบบงานเก่า

ซึ่งไม่อาจสนองตอบความต้องการของตลาดยุคปัจจุบัน ดังนั้น สำนักฯ จึงได้ให้ความสนับสนุนการดำเนินงาน และกิจกรรมส่งเสริมให้นักออกแบบและช่างหัตถศิลป์ไทยมีความรู้ความเข้าใจตลาดมากยิ่งขึ้น โดยการเชื่อมโยงพวกเขากับผู้ประกอบการธุรกิจหรือซัพพลายเออร์ สถาบันวิชาชีพ หรือสถานศึกษาต่างๆ และร่วมมือกันในการสร้างสรรค์ผลงาน

นอกจากนี้ สำนักฯ ยังได้ริเริ่มที่จะก่อตั้งศูนย์สร้างสรรค์มูลค่าหรือ Value Creation Centre ขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็กำลังดำเนินการพัฒนา certification marks เพื่อช่วยสร้างเสริมความเชื่อมั่นต่อผลิตภัณฑ์ของไทยในตลาดสากล

ศูนย์สร้างสรรค์มูลค่าจะช่วยส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มแก่สินค้าและการออกแบบของไทย โดยเป็นแหล่งข้อมูลทันสมัยสำหรับนักออกแบบและผู้ประกอบการเข้ามาใช้ในการเรียนรู้และติดตามข่าวสารแนวโน้มด้านแฟชั่น รวมถึงทิศทาง และความต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ

อีกบทบาทสำคัญของศูนย์ฯ นี้คือจะเป็นศูนย์รวบรวมรายชื่อพร้อมประวัติ และผลงานของเหล่านักออกแบบไทย

คณะกรรมการตัดสินการประกวดชมผลิตภัณฑ์ก่อนให้คะแนน
The judging in process...

ที่มีความสามารถจากทุกสาขา โดยเป้าหมายแรกที่จะดำเนินการคือ นักออกแบบแฟชั่น “เรายังดำเนินการต่อเนื่องในการรวบรวมรายชื่อ นักออกแบบผลิตภัณฑ์ lifestyle และ industrial product กลุ่มหลังสุดนี้น่าจะมีความสำคัญมากเพราะไม่เพียงแต่ต้องรู้เรื่องศิลปะ แต่ต้องรู้เรื่องเทคโนโลยีและการใช้งานร่วมกันไปด้วย” ผู้อำนวยการสำนักฯ กล่าว

“เราต้องการส่งเสริมให้นักออกแบบไทยสามารถพัฒนาทักษะ และสร้างแบรนด์ของตนเองให้เป็นที่รู้จักและยอมรับมากขึ้นในตลาดสากล พวกเขาถือเป็น ‘Product of Thailand’ อย่างหนึ่งเช่นกัน”

การสร้าง certification marks เป็นอีกมาตรการในการสร้างความเชื่อมั่นต่อผลิตภัณฑ์คุณภาพของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับลูกค้าต่างประเทศ เช่น สัญลักษณ์ DEmark สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ได้รับรางวัลการออกแบบยอดเยี่ยม (Design Excellence Awards) ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ปี 2551 ผลิตภัณฑ์ที่ได้รับรางวัลนี้จะเข้าไปร่วมแข่งขันต่อไปเพื่อการคัดเลือกรับรางวัล G-Mark (Good Design

Award) ที่ประเทศญี่ปุ่น

“สัญลักษณ์ DEmark จะมอบให้ผลิตภัณฑ์คุณภาพเท่านั้น คาดว่าอีกสองปีข้างหน้า DEmark จะแข็งแกร่งและถ้าทุกอย่างเป็นไปอย่างที่หวังและงบประมาณพร้อม เราก็น่าจะพร้อมที่จะเชิญเพื่อนบ้านเริ่มจากกลุ่ม CLMV ได้แก่ กัมพูชา ลาว พม่าและเวียดนาม มาร่วมในปีถัดไป” ดร. เนตรปรียากกล่าว

เธอเชื่อมั่นว่า การประสานงานและการสื่อสารอย่างใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานหลักของรัฐที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการผลิต และจำหน่ายผลิตภัณฑ์ หัตถกรรมไทย อันได้แก่ กระทรวงเกษตร อุตสาหกรรม และพาณิชย์ จะช่วยเพิ่มโอกาสให้ผลิตภัณฑ์ของไทยประสบความสำเร็จในตลาดโลก

เธอยังเชื่ออีกว่า การให้ความรู้ และเปิดโอกาสให้นักออกแบบและผู้ผลิตของไทยได้สัมผัสประสบการณ์ในตลาดสากลเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะจะช่วยจัดกรอบทิศทางใหม่ให้หัตถกรรมไทยสู่ตลาดต่างประเทศ ดังนั้นสถานศึกษาและผู้ประกอบการรายใหญ่อาจต้องยอมลงทุนในการช่วยสร้างนักออกแบบไทยที่มีคุณภาพเพื่ออนาคตของสังคม

“การเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงหรือสภาพที่จำลองตามความจริง จะช่วยเตรียมนักศึกษาเหล่านั้นให้พร้อมสำหรับอนาคต จะเห็นได้ว่า ธุรกิจใหญ่ๆ ในญี่ปุ่นและเกาหลีมีการจัดสายการผลิตแยกออกมาต่างหากจากสายการผลิตหลัก เพื่อคิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่ โดยให้นักศึกษาได้ทำงานจริงและสามารถสร้างกำไรให้บริษัทได้ด้วย”

สำหรับเธอแล้ว สูตรสำเร็จของการส่งเสริมสินค้าไทยในตลาดโลกก็คงอยู่ที่ว่า “เราจะต้องรู้จักเลือกกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย ออกแบบและผลิตให้ตอบสนองความต้องการของลูกค้า ไม่ใช่ตอบสนองความพอใจของตัวเอง ผลิตในจำนวนจำกัดและทำให้ผลิตภัณฑ์โดดเด่นเป็นสินค้าแบรนด์ระดับพรีเมียม ภาพลักษณ์หรู แล้วกำหนดราคาให้สอดคล้องกันคือสูงไปเลย พร้อมกับนำเสนอเรื่องราวบ่งบอกคุณค่าของชิ้นงาน ในส่วนของนักออกแบบ ผู้ผลิต ผู้ประกอบการก็ต้องทำงานประสานกันอย่างใกล้ชิดกัน ถ้าเป็นเช่นนั้น ผลิตภัณฑ์ของไทยย่อมสามารถเข้าครองส่วนแบ่งในตลาดสากลเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน” ☘

Carving Out a Niche for Thai Products

Words Jutarat Tongpiam

"Many Thai crafts offer no answer about their function but beauty. Some do not sell as they do not fit in with the modern living environment. It's a shame to find that those pieces of highly skilled craftwork end up sitting uselessly," says the outspoken Dr. Netpreeya Choomchaiyo.

Sound rather harsh yet it's true, coming especially from none other than the Director of the Office of Product Value Promotion, Department of Export Promotion (DEP), Thailand's Ministry of Commerce.

But Dr. Netpreeya means well. She says the challenge in her office's mission is to disprove that

assessment, for the sake of Thai products and the country's image as a whole.

"Our mission previously focused on the promotion of core products and packaging. We helped improve products with attractive packaging. But due to the fierce competition in the world market these days, we can no longer emphasise just a beautiful appearance. That is no longer sufficient," says Dr. Netpreeya.

The Office of Product Value Development was originally established as a Design Service Centre in 1990, with the goal of developing innovative Thai product designs to compete in the

international market. The office acts as a centre where producers, exporters and designers can meet and cooperate in developing Thai products for export.

"We need to draw up marketing strategies for sustainable trade. We currently emphasise added product value to help our products fetch better prices within the limits of our raw materials, workforce and capital. That is why 'designs' are needed," she adds.

Dr. Netpreeya wants Thai products to gain high recognition in the world market similar to several well-known products from other countries, which have become popular because consumers are

impressed with their brand and design. Such products fetch much higher prices not only because of their quality but the good perception of consumers, too.

“A major problem is that most small and medium enterprises have limited knowledge about marketing. Their production focuses on their preference rather than market demand. Likewise, many Thai handicrafts are made with the designs and functions that answer designers’ or producers’ liking. We must instead focus on customers’s desire, and not what we presume they should like,” she points out.

Dr. Netpreeya says private businesses can create their own brands but find it very difficult to penetrate foreign markets, especially without support from the government. Thus the DEP stepped in to help them by promoting “Product Country Image”. In the past, the government generally promoted the “Product of Thailand” brand for various Thai exports.

However, it soon appeared that no one could define the outstanding characteristics or uniqueness of this “Product of Thailand” brand. That became the main challenge for Thai products – to secure a firm place in the global marketplace. A tough challenge indeed, but not an impossible one, according to the dashing director.

“We have applied a new strategy — promoting ‘Product Country Image’ by selecting product champions of Made-in-Thailand brands and highlighting their strong profiles,” Dr. Netpreeya explains, citing the success of

France and Japan as fine examples. Those foreign brands reflect the link to their origins. Consumers thus have “country image” of the product imprinted firmly in their minds, thereby building and boosting their confidence in the quality of the merchandise.

At present, her office is running several major missions. These include the promotion of Thai products and designs globally; the integration of local designers, producers and exporters into an effective network, and the promotion of Thai designers and Thai brands on the international market.

Discussing Thai art and craft products, the director points out that Thai craftspeople are very adept in the artistic sense and craftsmanship – probably even more than any of their peers in other ASEAN countries. Yet, many of these Thai talents still need to learn more about product development, the scientific side of

their trade, as well as business and marketing skills. Their creations mainly follow in the footsteps of former generations. Thus, the fruit of their hard work often ends up being just copies of older pieces, which do not respond to modern market desires.

The director says her office aims to get these craftspeople onto the marketing-based track by linking them with business operators/suppliers, professional institutes or academies. Through various activities supported by the DEP, all the parties gradually achieve mutual understanding and form a powerful creative synergy towards their successes.

Besides these major missions, the office also plans to establish a Value Creation Centre while developing a “certification mark” to boost confidence in Thai products worldwide. As its name suggests, the Value Creation Centre will help promote added value to Thai products and designs by way of enriching all parties with the latest

trends and information on fashion, lifestyle and market requirements. Also available at this centre will be the official listing of Thai designers' profiles in every category, beginning with fashion designs. "Next, we are preparing lists of lifestyle product designers and industrial product designers – the latter have the most demanding job as it requires both an artistic sense and technological application," Dr. Netpreeya reveals.

"We want to see more Thai designers develop their own brands and be well accepted in international markets. These, too, are 'Products of Thailand'," she adds.

The introduction of certification mark, on the other hand, will help in building and strengthening consumer confidence in Thai product quality, especially among foreign target groups. The DEmark logo for Design Excellence Award has been given since 2008 to outstanding Thai product designs, qualifying them to go on to compete for the Good Design Award (G-Mark) in Japan.

"We expect the DEmark to gain greater momentum within the next two years. If things go as planned, we should soon be ready to invite our CLMV neighbours, meaning Cambodia, Laos, Myanmar and Vietnam, to join in the selection for our DEmark Award," Dr. Netpreeya confides.

The director believes that close coordination and communication among major government organisations directly involved with Thai crafts trade and production – Ministries of Agriculture, Industry and Commerce – will eventually propel Thai craft products to global success.

She is also convinced that better education and more international exposure for Thai designers and producers are very important in shaping a new direction for Thai handicrafts in overseas markets. Thus, academies and big corporate organisations should invest in creating quality Thai designers for the future of our society.

"They should provide design students with more opportunities for apprenticeship or training in a simulated environment, to help them prepare for their careers. Some major companies in Japan and Korea have some kind of experimental production line separate from their main production, allowing students to fully learn and try their own innovations. They can even generate profits for the companies, too," she says.

Dr. Netpreeya insists on the marketing-led strategy. "We have to first define the target customers, then create the merchandise which answers their desires. We may even introduce the Limited Edition in order to fetch high price while concentrating on brand building. And with synergy among designers, producers and business entrepreneurs, Thai-made handicrafts will certainly win a firm niche on the international stage." ❧

อวคงานหัตถศิลป์ไทยวิจิตร สู่ชาวโลกบนแสตมป์

เรื่อง นิลุบล พรพิทักษ์พันธุ์ ภาพ สมคิด ชัยจิตวนิช

อานุสรา จิตต์มิตรภาพ
รองกรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด
Anusra Chittmitrapap
Thailand Post's Senior Executive Vice President

เพื่อเผยแพร่งานศิลปหัตถกรรมของไทย ส่งเสริมให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญ และเห็นคุณค่าของศิลปะอันล้ำค่าของชาติ รวมทั้งเพื่อเผยแพร่มรดกอันมีเอกลักษณ์ของไทยสู่สายตาชาวโลก

“ไปรษณีย์ไทยมีความประสงค์ที่จะเผยแพร่พระมหากษัตริย์คุณและคุณูปการที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถทรงมีต่องานหัตถศิลป์ไทยผ่านมูลนิธิศิลปาชีพฯ และเผยแพร่งานหัตถกรรมของไทยสู่สายตานานาชาติ จึงได้เริ่มจัดทำแสตมป์ที่เชิดชูผลงานศิลปาชีพตั้งแต่ปี 2530 เป็นต้นมา” อานุสรา กล่าว

ผลิตภัณฑ์ศิลปาชีพที่ปรากฏบนแสตมป์ชุดแรกจัดทำขึ้นเป็นที่ระลึกงานแสดงตราไปรษณียากรแห่งชาติปี 2530 ประกอบด้วย ภาพนกยูงทองคำ ภาพกระจกสองหน้า ภาพหมอน้ามนต์ทองคำและขันทองคำรูปจับทองหยิบพร้อมถาดรองรูปใบโพธิ์ และภาพแจกันหงส์

ในงานแสดงตราไปรษณียากรภาคพื้นเอเชีย ครั้งที่ 20 ปณท ได้ผลิตตราไปรษณียากรที่ระลึก เป็นภาพงานศิลปาชีพ 2 ชุดด้วยกัน คือ ชุดแรกเป็นภาพตุ๊กตาไม้โมกมันใน 4 อิริยาบถ พิมพ์ด้วยหมึกพิเศษโดยเฉพาะหมึกสีทองที่มีความมันวาวเป็นประกายสดใส และเป็นตราไปรษณียากรชุดแรกของไทยที่ใช้เทคนิคปั๊มฟอยล์ทองในการจัดพิมพ์โปรไฟล์พระสาทิสลักษณ์สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ บนดวงตราไปรษณียากร และแผ่นตราไปรษณียากรที่ระลึก

ส่วนชุดที่ 2 หัตถศิลป์ประดับปีกแมลงทับประกอบด้วย ภาพไก่ฟ้า ไก่แจ้ หงส์ และเป็ด พิมพ์ด้วยหมึกพิมพ์พิเศษที่เน้นสีสดใส และพิมพ์โปรไฟล์พระสาทิสลักษณ์สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ปั๊มฟอยล์ทองเช่นกัน

อานุสรา ยังเปิดเผยด้วยว่า ในการผลิตแสตมป์ไม่ว่าจะเพื่อเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมหรือเรื่องราวอื่น มักจะมีการนำเทคโนโลยีใหม่ด้านการพิมพ์มาใช้ ยิ่งเป็นภาพงานหัตถกรรมที่มีความละเอียดละเอียดเป็นพิเศษ ก็ต้องสร้างตราไปรษณียากรที่สามารถวัดความวิจิตรบรรจงอย่างเด่นชัดให้เป็นที่ประจักษ์ในฝีมือของช่างเอกของไทย อย่างชุดเครื่องถ้วยเบญจรงค์หรือเตียบประดับมุก ก็ต้องเลือกใช้หมึกพิมพ์หรือการปั๊มูนเพื่อให้เห็นความแวววาวของงานมุกเหมือนของจริง

ผลงานของศิลปาชีพระดับ “ศิลป์แผ่นดิน” ก็ได้มีการสร้างเป็นตราไปรษณียากรจำนวน 2 ชุด ในชื่อ “Queen’s Collection” ชุดที่ 1 เป็นภาพบุษบกมาลา พิมพ์โดยระบบพิมพ์พิเศษปั๊ม ดุนูนแบบความละเอียดสูง (high precision embossing) เคลือบวานิช โปรไฟล์พระสาทิสลักษณ์สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ปั๊มฟอยล์ทองพร้อมคำบรรยาย

ชุดที่ 2 เป็นภาพผลิตภัณฑ์ศิลปาชีพ 8 แบบ ประกอบด้วย ภาพเรือพระที่นั่งสุพรรณหงส์จำลอง เรือพระที่นั่งอนันตนาคราชจำลอง สัปคับพระคชาธาร สัปคับคร่ำ

แสตมป์ กระดาษชิ้นเล็กๆ ขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือหรือใหญ่กว่าเล็กน้อย ไม่เพียงทำหน้าที่แสดงมูลค่าการฝากส่งเพื่อการบริการนำพาจดหมาย หรือพัสดุภัณฑ์จากผู้ส่งไปถึงผู้รับเท่านั้น แต่ภาพหรือข้อความที่ได้รับการออกแบบอย่างสวยงามบนกระดาษแผ่นเล็กๆ นี้ ยังทำหน้าที่ช่วยเผยแพร่มรดกทางวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าของประเทศได้เป็นอย่างดี

“แสตมป์นั้นสามารถเรียกได้ว่าเป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ เป็นหน้าต่างของประเทศ และช่วยเผยแพร่วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และสิ่งสวยงามของประเทศได้เป็นอย่างดี” อานุสรา จิตต์มิตรภาพ รองกรรมการผู้จัดการใหญ่ (สายงานตลาดและพัฒนารัฐกิจ) บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด (ปณท) กล่าว

ด้วยเหตุนี้เราจึงได้เห็น ปณท ใช้แสตมป์ดวงน้อยเป็นสื่อในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว โบราณสถาน เทศกาลประเพณี บุคคลสำคัญ ดอกไม้และสัตว์หายาก รวมถึงเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศไทยในด้านอื่นๆ อย่างต่อเนื่อง ความสวยงามและเรื่องราวเบื้องหลังของภาพที่น่าเสนอ ยังทำให้แสตมป์กลายเป็นของสะสมที่ทรงคุณค่า และเกิดมูลค่าทางการตลาดอีกด้วย

ศิลปหัตถกรรมเป็นอีกหนึ่งหัวข้อสำคัญที่ ปณท นำมาสร้างสรรค์จัดทำเป็นแสตมป์ชุดพิเศษออกมาเป็นระยะๆ

พระกรัณฑ์ถมตะทอง ชุดตั้งเครื่องพระสำอางจำลอง กระเป๋าย่านลิภา และกระเป๋ามทอง พร้อมพิมพ์โปรไฟล์ พระสาทิสลักษณ์สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถไว้ที่ ดวงตราไปรษณียากรและแผ่นตราไปรษณียากรที่ระลึก โดยปั๊มฟอยล์ทองเช่นเดียวกัน

และที่ถือเป็นปรากฏการณ์ใหม่ในวงการแสตมป์คือ แสตมป์ที่ทำจากผ้าไหมทอมือของไทย ที่ ปณท จัดทำเป็นที่ระลึกในงานแสดงตราไปรษณียากรภาคพื้นเอเชีย พ.ศ. 2553 ที่จัดขึ้นเมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา

“ถือเป็นครั้งแรกของโลกที่มีการนำผ้าไหมมาทำแสตมป์ เราใช้ผ้าไหมทอมือของไทยกว่า 6,000 เมตร และได้เชิญตรานกยูง ซึ่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระราชทาน ให้เป็นตราสัญลักษณ์รับรองคุณภาพผ้าไหม 4 ประเภท โดยพิมพ์ตราบนกยูงลงบนผ้าไหมสีขาว แล้วปั๊มฟอยล์ตามสีของนกยูงในแต่ละประเภท ได้แก่ สีทอง สีเงิน สีน้ำเงิน และ สีเขียว จากนั้นก็ตัดผ้าเป็นวงรีติดบนกระดาษด้านหลังที่ปลอดภัยจากการปลอมแปลง เพื่อทำแสตมป์ เรียกได้ว่าเป็นแสตมป์ที่เป็นงานแฮนด์เมดถึง 90%”

นอกจากนั้น ปณท ยังได้นำตราไปรษณียากรนกยูงสีทอง มาจัดพิมพ์เป็นแผ่นตราไปรษณียากรที่ระลึกออกเผยแพร่ในโอกาสที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดงานแสดงตราไปรษณียากรภาคพื้นเอเชียในปีนี้ได้ด้วย โดยตัวนกยูงบนพื้นผ้าไหมเป็นการปักด้วยไหมสีทองแทนการปั๊มฟอยล์ทอง โดยผลิตในจำนวนจำกัด และจะนำออกจำหน่ายในเดือนตุลาคมศกนี้

นับตั้งแต่ปีพ.ศ. 2531 เป็นต้นมา ปณท ยังได้มีการจัดทำแสตมป์ที่ระลึกวันอนุรักษ์มรดกไทย (2 เมษายน) ขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อกระตุ้นให้ชาวไทยเห็นคุณค่าและความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งมีทั้งในรูปแบบของ ชุดผ้าทอไทย โดยชุดแรก เป็นการรวมผ้าทอมือจาก 4 เทคนิค ได้แก่ ยกทอง ตีนจก ผ้าขิด และมัดหมี่ จากนั้นก็มีทำชุดผ้าไทยออกมาอีก 4 ชุด เน้นผ้าทอแต่ละชนิดๆ ละ 4 แบบ

ผู้ออกแบบแสตมป์ชุดผ้าทอไทย คือ วิณา จันทนทัตสัน หัวหน้าส่วนออกแบบ ฝ่ายตลาดตราไปรษณียากร ได้เล่าถึง

ขั้นตอนในการออกแบบว่า “เราศึกษาผ้าทอไทย และปรึกษาผู้เชี่ยวชาญจนมาสรุปที่การทอ 4 เทคนิค จากนั้นก็หาตัวอย่างผ้าจริงมาจัดวางมุมให้น่าสนใจ และสามารถเห็นรายละเอียดของลาย ส่วนตัวขอบผ้าไทยอยู่แล้ว เมื่อมาทำหน้าที่ถ่ายทอดลายผ้า ก็ยังทิ้งในภูมิปัญญาของช่างทอชาวบ้าน พวกเขาช่างสร้างลวดลายได้อย่างน่ามหัศจรรย์โดยไม่ต้องมีการร่างต้นแบบเลย เรียกว่าเป็นภูมิปัญญาชั้นสูงจริงๆ เราแค่เขียนยังแทบแย้”

การถ่ายทอดศิลปะไทยลงบนแสตมป์เป็นงานที่วิณาตั้งใจทำด้วยความภาคภูมิใจ และยินดีที่ได้มีส่วนเผยแพร่เอกลักษณ์มรดกทางวัฒนธรรมไทยให้ชาวไทยและชาวโลกได้ร่วมชื่นชม จึงไม่น่าประหลาดใจที่ผลงานการออกแบบของเธอได้เป็นที่ถูกอกถูกใจคณะกรรมการตัดสินการประกวดแสตมป์ระดับโลก จนได้รับรางวัลมากมาย อาทิ แสตมป์พระรามกับนางสีดา ในชุดโซนมรามเกียรติ์ที่ระลึกงานแสดงตราไปรษณียากรแห่งชาติ ปี 2548 ซึ่งได้รับรางวัลประเภทสวยงามจาก Grand Prix De L'Exposition WIPA แห่งประเทศออสเตรเลีย ผลงานอื่นของส่วนออกแบบที่ไปคว้ารางวัลจากงานเดียวกัน ได้แก่ ภาพขามเฒ่า ในชุดเครื่องถ้วยเบญจรงค์ก็ได้รับรางวัลจากงานเดียวกันในปี 2524 และภาพมหาภารตยุทธ์ได้รับรางวัลในปี 2548

อานุสรากล่าวเสริมว่า “มีแสตมป์หลายชุดที่เราสามารถนำมาร้อยเรียงกันเป็นบันทึกประวัติศาสตร์ หรือเหตุการณ์สำคัญของประเทศได้ เพราะบนแสตมป์จะมีข้อความสั้นๆ เพื่อบอกเรื่องราว และปีที่จัดทำ หากเราส่งเสริมให้เด็กๆ สนใจสะสมแสตมป์จะทำให้เขาเกิดความสนใจศึกษาหาความรู้ในเรื่องนั้นๆ ต่อไป อย่างเช่น ชุดตุ๊กตาโมกมัน ความน่ารักของตุ๊กตาทำให้เด็กๆ สนใจว่าทำไมจึงเรียกว่าโมกมัน เมื่อค้นคว้าต่อเขาก็จะรู้ว่าโมกมันเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่ง” คุณอานุสรากล่าวยิ้มๆ

หากเราจะเจียดเวลาจากการส่งจดหมายทางอินเทอร์เน็ต มาเขียนจดหมายด้วยลายมือของเราเองลงบนกระดาษ แล้วหาแสตมป์สวยๆ สักดวงมาติดแทนเพื่อส่งให้คนที่เรารัก หรือคิดถึงกันก็น่าจะดี เพราะนอกจากสร้างความสุขให้กับผู้รับแล้ว เรายังได้ชื่อว่ามีส่วนช่วยเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของไทยอีกทางหนึ่งด้วย ☺

เตียบประดับมุก
งามวิจิตรบนดวงแสตมป์
Tiab, mother-of-pearl
inlaid bowl, showcases
the great craftsmanship
on stamps.

Thai Heritage: Sealed With a Stamp

Text **Nilubol Pornpitagpan**
Photography **Somkid Chaijitvanit**

POSTAGE STAMPS, the size of your thumb or slightly bigger, are applied to mail as evidence of service payment and sometimes to pay for other postal services from senders to recipients, both locally and internationally. The meticulous and beautiful designs featured on these small pieces of paper are also a wonderful way of getting Thailand's proud heritage exposed to the wider world.

"Stamps are perfect as a historical record and a window on the nation. They help promote our culture and history, in addition to the paid value for delivery services," says Anusra Chittmitrapap, Senior Executive Vice President (Marketing and Business Development), of Thailand Post Co., Ltd.

Thus, we have seen Thailand Post capture the country's popular tourist attractions, historical sites, beautiful festivals, portraits of important personages and other interesting subjects – and showcasing them on stamps every now and then. These beautiful stamps, and the stories behind them, have attracted much curiosity and made them valuable collectors' items.

Besides the above-mentioned themes, arts and crafts are also subjects often depicted on Thai postage stamps throughout these past many years, to generate recognition for our precious national handicrafts and to contribute to the worldwide exposure of Thailand's cultural heritage, according to Ms. Anusra.

She says: "At Thailand Post, we are committed to promoting Her Majesty the Queen's devoted efforts to revive the local arts and crafts through the SUPPORT Foundation. We also would like to see the eye-catching SUPPORT products reach more global buyers. We have been producing stamps featuring these elaborate items since 1987."

The first collection, commemorating the Thailand Philatelic Exhibition 1987, featured a list of intricate Thai crafts in the forms of gold peacock, a mirror in traditional design, a gold lustral water jar, a gold bowl with *Bo* leaf tray and a vase in a swan design.

แสดงมุกตึกตาไม้โมกมัน และชุดผ้าไทยทอมือ
Stamps featuring mok mun dolls and Thai hand-woven fabrics.

Then in 2007, two sets of stamps depicting more handicrafts from the SUPPORT Arts and Crafts Centres were issued to mark the 20th Asian International Stamp Exhibition hosted by Thailand Post.

The first set featured dolls of a Thai child in traditional costume in four cute postures, carved from *mok mun* or Thai ivory wood. Special golden ink was used to add a dazzling effect and presented in gold foil emboss. This became the first set of Thai postage stamps to come complete with a profile of Her Majesty the Queen.

The second set, meanwhile, contained works adorned with the glittering wings of the metallic-looking wood-boring beetle, and comprised the pheasant, bantam, swan and duck. The set also features Her Majesty the Queen's profile, embossed and printed with special ink.

Ms. Anusra confides that more and more cutting-edge printing technology and innovative inks have been integrated into today's production of modern stamps, giving them a special visual effect and making them quite stylish. Such techniques, she says, help accentuate the details of the designs, especially for pictures of exquisite Thai handicrafts – as testimony of the great attention to detail and artistry paid by Thai artisans.

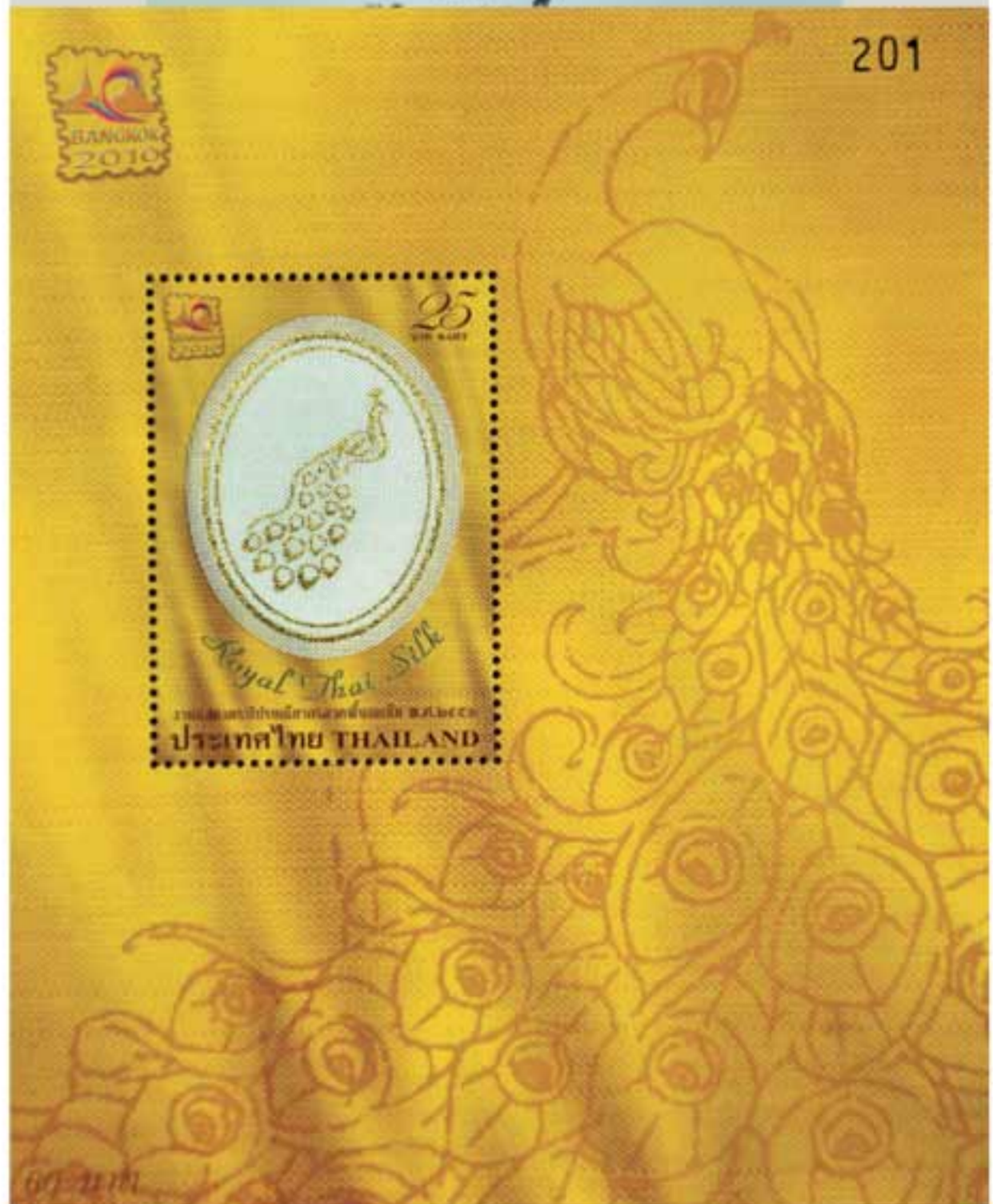
Take for example the stamps of *benjarong* bowls (the traditional Thai five-coloured porcelain) or the *tiab* mother-of-pearl inlaid bowls. The embossing or special ink makes the bowls shine like the real product.

Selected masterpieces from the "Arts of the Kingdom" exhibition were also presented as stamps under the "Queen's Collection". The first set portrayed a lavish Bussabok Mala throne pavilion, printed with high-precision embossing. The profile of Her Majesty the Queen and the accompanying script were done in embossed gold foil.

The delicate Supannahong Royal Barge model and Ananta Nagaraj Royal Barge model, two ornate saddles for an elephant's back, a golden niello urn and a *yan lipao* bag were among the objects featured in the second set of the Queen's Collection stamps.

This year Thailand Post has embarked on a new phenomenon in stamp production. The company issued a unique set of silk-based stamps portraying an eye-catching peacock design, to mark the hosting in August of the 25th Asian International Stamp Exhibition in Bangkok.

"This is the first time in the history of Thailand's philatelic industry where hand-woven Thai silk has been used in producing stamps. More than 6,000 metres of silk were used and cut into oval shapes and then affixed, with a special kind of glue, to each individual stamp.

201

แสดงผ้าไหมที่อวดงานผ้าไหมทอมือของไทยสู่ชาวโลก
Silk stamps showcase the fabulous of Thai hand-woven silk to the world.

วีณา จันทนัตตนี
หัวหน้าส่วนออกแบบ ฝ่ายตลาดไปรษณียากร
Veena Chantanatat
Senior Manager of Design Division

“The silk stamps are in honour of Her Majesty the Queen, who has single-handedly promoted Thai silk to the world market. It is also our way of publicizing Thai silk and silk products,” explains Ms. Anusra.

The Royal Peacock brand, by Royal consent of Her Majesty the Queen, certifies the high quality of Thai silk. They are presented in embossed foil in each of the four colours – gold, silver, dark blue and green, signifying the different categories. Collectors’ proof sheets with peacock embossed on golden foil on a white silk material are also available. Due to the complicated production process, the silk stamps will be available from October onwards at post offices throughout the Kingdom.

To further generate awareness among the Thai people of our great national heritage, Thailand Post has been issuing stamps to mark Thai Heritage Day on April 2 every year since 1988. Samples of handicrafts depicted in these commemorations include 5 sets of hand-woven silk. The first set featured 4 different types of weaving techniques, namely, *yok*, *chok*, *khit* and *mudmee*. Then each pattern was highlighted with its own set of stamps. The *mudmee* set came out in 1999, *chok* in 2000, *yok* in 2001 and *khit* in 2004.

Veena Chantanatat, Senior Manager of Design Division, Philatelic Market Department, who took charge of the designing process for the five sets, relates on the designing process: “We researched through the hand-woven fabrics available in Thailand and consulted the experts before we settled on presenting the four weaving patterns in the first set of stamps. Then we selected the real pieces of fabric, representing the best of each weaving technique and chose the best fold to make them look striking while showcasing the delicate patterns.

“I’ve always loved Thai hand-woven textiles. But while capturing the motifs of those fabrics on my painting, the more I drew the details, the more I was awestruck by the weavers’ wisdom. How amazing! They created those marvelous motifs without any rough sketches! It was hard work even for me though I was just copying those patterns,” Ms. Veena reveals.

The lady designer says she takes great pride in encapsulating on stamps the various fields of Thai arts and crafts. Her design of a 2005 stamp featuring Rama and Sita of the Ramakien epic based on the Ramayana, in traditional *khon* attire, won her the award for most beautiful stamp from Grand Prix de l’Exposition WIPA in Austria.

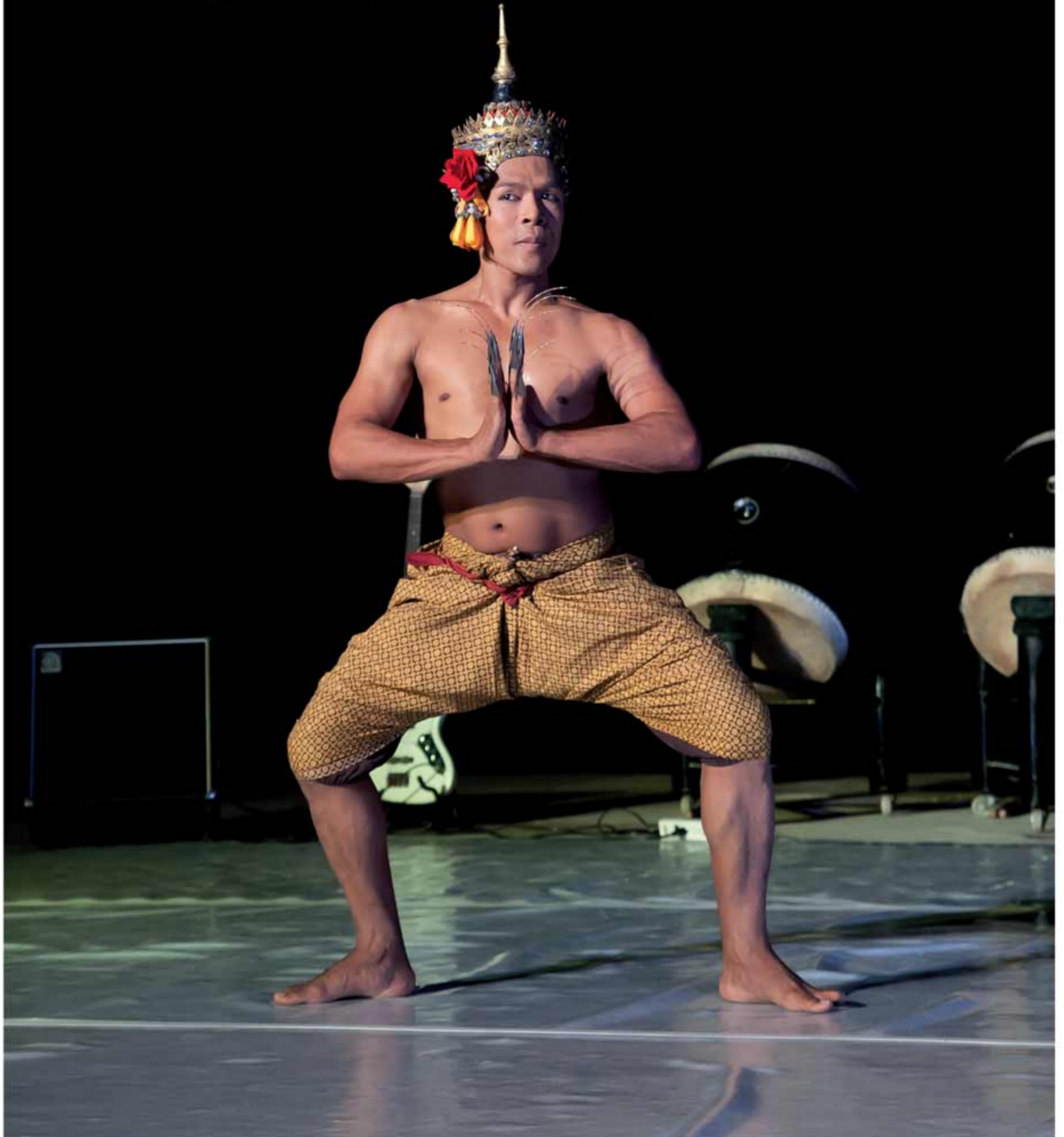
The stamp sets portraying *benjarong* bowls and a battle scene from Mahabharata, the great epic of India, won the same award in 1981 and 2005, respectively.

Adds Ms. Anusra: “Those sets of stamps, when chronicled, present a perfect record of the important events of a country. The short legends on the stamps record the event and year of production. If children are encouraged to collect stamps, they will be inspired to further research on the subjects depicted in the stamps. Take the *mok mun* doll stamp set... The word ‘mok mun’ will stir the collectors’ curiosity and when they search to find the answer, they learn that *mok mun* is a kind of small tree.”

If we’d skip the Internet email service once in a while, to pick up pen and paper to write to our loved ones, then seal the envelope with a beautiful stamp and mail it, we would be helping to promote Thai heritage far and wide across the world. Our letter – and the accompanying stamp – will surely impress the intended recipient, too. ☺

จากครูสู่ครู

เรื่อง ภัทร คำนออุตรา ภาพ วริศ ภูัสุจริต

คอศิลปะการแสดง คงไม่มีใครไม่รู้จักมานพ มีจำรัส จากการทำเป็นนักแสดงฝีมือจัดจ้านบนเวทีวิกภัทรเวศวิทยาน วัดระฆังมาร่วม 20 ปี จนได้รับการเชิดชูเกียรติด้วยรางวัลศิลปินศิลปาธร สาขาศิลปะการแสดง ปี 2548 จากกระทรวงวัฒนธรรม แต่ชาวบ้านที่ย่านวัดเจ็ดเสมียน อำเภอโพธาราม ราชบุรี พวกเขารู้จักมานพในนาม “ครูนาย”

ทุกวันนี้ สมาชิกในชุมชนเกษตรกรรมที่ยืนหยัดมาเป็นเวลากว่า 100 ปีแห่งนี้เริ่มคุ้นตากับภาพของเด็กๆ ร่วม 20 ชีวิตที่แวะเวียนเข้าออกบ้านริมคลองชลประทานของมานพ สถานที่ซึ่งทำหน้าที่เสมือนวิทยาลัยชุมชนที่เรียกว่า “สวนศิลป์ บ้านดิน” แทบทุกวันตลอดระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา พวกเขาคลุกคลีตีโมงกัน และร่วมกิจกรรมทางศิลปะ หลายคนมาเฉพาะเสาร์-อาทิตย์ บ้างมาแทบทุกเย็น หลังเลิกเรียน ส่วนหนึ่งข้ามมาจากต่างตำบลต่างอำเภอ ทั้งหมดได้มีโอกาสเรียนนาฏศิลป์การละคร ดนตรี และทักษะทางศิลปะอื่นๆ โดยไม่ต้องเสียสตางค์ หรือหากเต็มใจจะให้ค่าสอนก็แล้วแต่กำลังศรัทธา มีเด็กๆ จำนวนหนึ่งมากินนอนอยู่ที่นี้ในช่วงสุดสัปดาห์ และสำหรับเด็กพวกนี้ มานพเป็นยิ่งกว่าครู เพราะเขาเป็นทั้งผู้ให้โอกาสและผู้เปิดโลกทัศน์ทางศิลปะให้กับพวกเขา

ในบางวัน เด็กๆ ได้มีโอกาสช่วยต้อนรับผู้มาเยี่ยมเยือนรวมทั้งกลุ่มนักศึกษาทั้งจากกรุงเทพฯ และแถบท้องที่ใกล้เคียงซึ่งได้เข้ามาใช้สวนศิลป์ฯ เป็นที่พักแรมและฝึกอบรมต่างๆ นอกจากสวนสวยร่มรื่นด้วยพรรณไม้ ยังมีโซนที่เป็นบ้านพักน่ารักสร้างด้วยดินไว้คอยรองรับ ส่วนใหญ่มานพร่วมทำหน้าที่เป็นผู้บรรยายพร้อมกับวิทยากรในการอบรมหลักสูตรที่เขาได้ประยุกต์ทักษะทางการแสดงให้ได้รับการอบรมสามารถนำไปปรับใช้ทั้งในเรื่องพัฒนาบุคลิกภาพ ตลอดจนประสิทธิภาพ และสัมพันธภาพของการทำงานในองค์กร

การปรากฏขึ้นของสวนศิลป์ฯ ในชุมชนชนบทแห่งนี้ทำให้บางคนมองว่าเป็นเพียงของเล่นของคนกรุง

มานพ มีจำรัส เลือกที่จะกลับมาช่วยพัฒนาชุมชนวัดเจ็ดเสมียน อำเภอโพธาราม ราชบุรี
Manop Meejamrat has chosen to help develop the community of his own origin.

ที่มีสตางค์กลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่สำหรับคนในชุมชนเจ็ดเสมียนแล้ว มานพหรือ “ครูนาย” ถือว่าเป็นสมาชิกที่ดีของชุมชนอย่างแท้จริง “แม่กับยายผมเป็นคนที่นี่” มานพบอก “ที่ดินผืนนี้เป็นของยาย ซึ่งเป็นลูกหลานของคนอีสานเชื้อสายเขมรที่อพยพมาอยู่ที่แถบนี้มานานแล้ว หลายๆ คนเข้าใจผิดว่าที่นี่เป็นส่วนหนึ่งของภัทรเวศิเยเตอร์ แต่จริงๆ แล้วเป็นโครงการส่วนตัวของผมเอง”

“ผมผืนจะมีพื้นที่ทางศิลปะที่เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนแบบนี้มานานแล้ว จนกระทั่ง ผมเริ่มอึดอัดกับชีวิตการทำงานที่กรุงเทพฯ โครงการนี้เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นเมื่อที่ดินของยายผมถูกปรับใช้เป็นฉกละครโทรทัศน์เมื่อราว 6-7 ปีก่อน พอถ่ายเสร็จผมก็แตงนั่นเดีมนี่ จนเป็นอย่างที่เห็น แทบทุกอย่างมาจากความจำเป็นที่จะต้องมีแทบทั้งสิ้น ไม่ได้กะเกณฑ์อะไรกันมาก่อน ยกเว้นเรื่องแนวความคิดใช้ดินสร้างบ้าน พอมีการเรียนการสอน ก็ต้องมีลานเวทีฝึกการแสดง พอมีครูมาพักก็ต้องมีบ้านพัก พอเริ่มมีคนมาติดต่อขอค้างแรมเพื่อฝึกอบรมก็ต้องสร้างเรือนนอนเพิ่มเติม

ความร่มรื่นของสวนศิลป์ บ้านดิน เชิญชวนเด็กๆ มาฝึกฝนทักษะทางศิลปะ
The shady Suan Silp Baan Din is a perfect hub for children's cultural activities.

ร้านอาหารก็เอาไว้รับแขก คอร์สฝึก
อบรมทั้งหลายก็เพื่อพองุนเจือรายจ่าย
ได้บ้างเท่านั้น แต่รายได้หลักของผม
ก็ยังต้องมาจากการตระเวนรับงาน
ทั้งที่กรุงเทพฯ หัวหิน และอื่นๆ”

ขณะที่พูดคุยมานพกำลังเตรียมตัว
ฝึกซ้อมเด็กเพื่อไปแสดงในงาน “All About
Arts” ณ พื้นที่ว่างสาธารณะโดยรอบ
ตลาด สถานีรถไฟ และวัด ซึ่งเขาเป็น
ได้ใจจัดขึ้นทุกศุกร์-เสาร์-อาทิตย์
ปลายเดือนไม่เคยว่างวันมาตลอดสอง
ปีกว่า เป็นโครงการที่ทำให้ชุมชนเก่า
ของวัดเจ็ดเสมียนที่เงียบเหงา กลับมา
มีชีวิตชีวาด้วยงานศิลปะการแสดง และ
เริ่มกลายเป็นจุดแวะของนักท่องเที่ยว
ทำให้ลูกหลานย่านวัดเจ็ดเสมียนคืนถิ่น
อย่างมานพเป็นที่ยอมรับและกลายเป็น
ส่วนหนึ่งของชุมชนโดยสมบูรณ์

สิ่งสำคัญที่มานพไม่ยอมให้ขาดไป
จากการแสดงคือการสื่อถึงความเป็นไทย
“ตอนแรกผมไม่ได้ชอบนาฏศิลป์ไทยเลย
เคยมองว่าเขมรมาก เนื่องจากไปจดจำ
ภาพของความไม่เป็นมืออาชีพของพวกเขา
คณะรำละครกับบางคณะ ที่ดูไม่
จริงจังกับการแสดง ผมเลยมัวแต่บ้าของ

ฝรั่ง ของตะวันตก พวก dance อะไร
พวกนั้น แต่คุณครู ‘เล็ก’ ภัทราวดี มีชูธน
เป็นคนบอกว่าไม่ได้ ถ้าหากจะเป็น
นักแสดง อย่างน้อยต้องมีทักษะทาง
นาฏศิลป์การละครบ้าง ประจวบกับพอดี
ต้องการคิดการแสดง contemporary dance
ชุดหนึ่งที่จะเอาไปแสดงที่เบอร์ลิน
โดยตั้งใจจะให้มีความเป็นไทยปรากฏอยู่
ผมได้รับคำแนะนำจากครูนาฏศิลป์อย่าง
ครูรามพ โพธิเวช และครูคำ กาไวย์
ให้ขึ้นไปขอวิชาจากครูที่ดีที่เก่งมาก
ที่เชียงใหม่อยู่ท่านหนึ่ง ซึ่งก็คืออาจารย์
ธีรยุทธ ยวงศรี ครูนาฏศิลป์อาวุโส

“ด้วยความไม่รู้ ตอนแรกผมก็ทำ
อะไรถูกๆ ผิดๆ ไปแยะ อย่างตอนมอบ
พานให้ครูฝากตัวเป็นศิษย์ก็ทะเลาะไปใส่
ดอกกลิ่นทม ครูก็เมตตาบอกผมว่ามันผิด
ในพิธีกรรมแบบไทย ชื่อของสิ่งที่เป็น
มงคลถือว่าสำคัญ พอเรียนไป สิ่งที่ครู
สอนสั่งล้วนแต่ตรงกับสิ่งที่ฝรั่งบอกหมด
เลย ทั้งที่ครูไม่ได้เรียนที่เมืองนอกเมือง
นาที่ไหน ครูไม่ได้สอนเพียงแค่ทักษะ
แต่สอนเรื่องทัศนคติ รสนิยม และคติใน
การดำเนินชีวิตด้วย ตัวอย่างเช่น ครูเน้น
เรื่องความสำคัญของทุกขั้นตอนที่เริ่ม

จะทำอะไรว่า ต้องตั้งใจพิถีพิถัน ตั้งแต่
การหัดนุ่งโจงกระเบน ซึ่งถ้าตั้งใจนุ่งให้ดี
ให้เรียบกลีบสวยงาม ต่อไปก็จะทำอะไร
สำเร็จ ผมได้นำคำสอนเหล่านี้มาเป็น
แนวคิดในชุดการแสดงหนึ่งของผม
สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของชั้น
ตอนแรกเริ่มที่พื้นฐานที่สุดของนาฏศิลป์
ไทย คือการนุ่งโจงกระเบน”

มานพพบว่า ครูธีรยุทธผู้ที่เขานับถือเสมือนพ่อนั้นมีอะไรหลายอย่างที่คล้ายๆ กันกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการมีนิสัยขบถเหมือนกัน “ตอนที่ผมไปพบพ่อนั้น ด้วยเหตุปัจจัยอะไรหลายอย่าง พ่อกำลังจะหันหลังให้กับแวดวงนาฏศิลป์การละครจนแทบจะเอาข้าวของเกี่ยวกับการละครไปเผาอยู่แล้ว” มานพเล่า “ท่านบอกว่า แค่มองตาเอาจริงของผม ก็รู้แล้วว่า จะรับผมเป็นศิษย์และผมก็ได้มีโอกาสเป็นศิษย์เอกคนสุดท้ายของท่าน”

ทั้งที่เป็นครูนาฏศิลป์ไทยแบบดั้งเดิม แต่อาจารย์ธีรยุทธก็เปิดกว้างสำหรับนาฏศิลป์แนวร่วมสมัยที่มานพสรรค์สร้าง อีกทั้งยังถ่ายทอดภูมิปัญญาให้อีกมากมาย หลังขึ้นล่อง

กรุงเทพฯ-เชียงใหม่เพื่อการฝึกฝนแทบ
ทุกสัปดาห์เป็นเวลาสามเดือน มานพ
เริ่มรู้สึกเหนื่อยล้า ปรากฏว่าครูธีรยุทธ
ผู้ซึ่งมีจิตวิญญาณของความเป็น “ครู”
อย่างเต็มเปี่ยมยอมย้ายจากเชียงใหม่
มาสอนต่อให้เขาโดยประจำอยู่ที่ภัทราวดี
เรียเตอร์ร่วมสามปี จนกระทั่งท่าน
เสียชีวิต โดยได้มานพคอยดูแลผู้ซึ่งเรียก
ได้ว่า เป็นทั้งครูและพ่อของเขาจบจน
วาระสุดท้าย

มานพกำลังจะเริ่มโครงการใหม่ใน
รูปแบบของเทศกาลศิลปะที่รวบรวมเอา
ศิลปินในแถบลุ่มแม่น้ำแม่กลองจากย่าน
ต่างๆ ของราชบุรีมาทำการแสดงให้
ผู้สนใจได้รับชม รวมทั้งจะมีนิทรรศการ
และกิจกรรมต่างๆ ให้เข้าร่วมในชุมชน
ทั่วราชบุรีในช่วงฤดูท่องเที่ยวหน้าหนาว
ที่จะมาถึงนี้ โดยจะมีข้อมูลและแผนที่
ประกอบสำหรับแจกเผยแพร่อีกด้วย

กับเด็กๆ วัดเจ็ดเสมียน ครูนาย
ตั้งปณิธานว่า ในเร็ววันนี้ เขาจะเริ่ม
โครงการสืบสานภูมิปัญญาที่เกี่ยวกับ
การละครและนาฏศิลป์ไทยให้กับ
เยาวชนที่สวนศิลป์ฯ เพื่อถ่ายทอดวิชา
ที่เขาได้รับการประสิทธิ์ประสาทมาจาก
อาจารย์ธีรยุทธผู้ที่เขาเคารพรักยิ่ง
“พ่อไม่เพียงแต่ถ่ายทอดองค์ความรู้
ทางด้านลิลา นาฏศิลป์ไทยให้ผม
แต่ยังฝากตำรับตำรา หัวใจและ
เครื่องละครอื่นๆ ไว้ให้... ผมรับปาก
พ่อไว้แล้ว ที่ผ่านมามีโอกาส
ได้ทำ หลังจากกิจกรรมสวนศิลป์ฯ
เริ่มลงตัวแล้ว ผมจะต้องทำเสียที
เด็กๆ ก็เริ่มพร้อมแล้ว” ❀

สวนศิลป์ บ้านดิน

90 หมู่ 5 ต.เจ็ดเสมียน อ.โพธาราม
จ.ราชบุรี 70120

Suan Silp Baan Din

90 Moo 5, Tambon Chet Samian,
Photaram District,
Ratchaburi Province, Thailand
โทร./Tel. +66 (0)32 397 668,
081 831 7041

อีเมลล์/E-mail:

suansilpbaandin@gmail.com

มานพ หรือครูนาย ช่วยจัดเตรียมการแสดง “All About Arts”
Manop, or Khru Naai prepares for the monthly “All About Arts” series.

From Hand to Heart: A Teacher's Touch

Words **Pattara Danutra** Photography **Varis Kusujarit**

มานพในชั้นสอนรำไทย
Manop conducts a Thai classical dance class.

MANOP MEEJAMRAT has built his reputation as a versatile artist in contemporary dance for the past 20 years, giving signature performances at the Patravadi Theatre. He is among the few artists upon whom the Ministry of Culture has bestowed the prestigious “Silapathorn Award” for performing arts in 2005.

All the same, he is simply known as “Khru Naai” to the villagers of Chet Samian community in Photaram District of Ratchaburi Province – “Naai” deriving from his nickname, which by the way means boss or chief, and “khru” meaning guru or teacher.

The people of this longstanding farming community are well aware of the goings-on at the teacher-in-chief’s residence by the canal, which he has christened “Suan Silp Baan Din” (Earthen Home in Art’s Garden). It is a common sight to

witness a dozen or so young people regularly passing through the doors. Some come every afternoon after school, others attend during weekends. Those from other districts of Ratchaburi often stay overnight. All are there to be taught the performing arts by this renowned artist. Many students have been studying at this quasi-community college of arts since it opened three years ago. All classes are free of charge, though donations are welcome.

There have been several occasions when the students have helped their teacher play host to flocks of visitors who transform Suan Silp’s green campus into a sort of training camp. Some are from neighbouring districts, others are from Bangkok and other provinces. Manop often leads those classes or joins in as one of the speakers. Besides serious theatre

การแสดงกลองของลูกศิษย์อาจารย์มานพ
A drum performance by Manop's students.

การแสดง "All About Arts" ดึงดูดนักท่องเที่ยวมาสู่ชุมชนเก่าแก่ในราชบุรี
"All About Arts" attracts visitors to the sleepy community of Wat Chet Samian.

courses, this veteran dramatist-cum-dancer also tailors his skills into innovative training courses specifically designed for corporate staff and employees, in order to improve their personality and relationship management skills. While many may view Suan Silp Baan Din as an experimental project of the affluent from Bangkok, the people of Chet Samian are proud of this serious endeavour by a native offspring to preserve and promote Thai culture. "My mother and grandmother are Khmer descendants from the Northeast who settled down in this community ages ago," says Manop. "Many people mistakenly think that this venue is a branch of Patravadi Theatre. It is not. The project of a community artistic outlet has been my long-cherished dream, and the land it occupies belongs to my grandmother."

Manop explains further: "As I began to get satiated with Bangkok, I took to developing this community centre of art here. The place was used as a major location for a TV drama series about 6-7 years ago. And what you see here now is actually the outcome of immediate demand and necessity, including the arena for practising, the rooms and cabins for overnight stays, and the refectory corner for catering to guests and students' parents. My single, original request has been only that clay be used as the major component in erecting all the props and structures."

During our interview, Manop was preparing his students for the "All About Arts" project in which he has crammed in a "potpourri of performing arts". Begun almost three years ago, this artistic rendezvous has continuously been staged on the last weekend of every month, turning this otherwise sleepy enclave into a "must visit" tourist spot in Ratchaburi, which is just an hour's drive from Bangkok.

The performances take place in the community's preserved riverside commons, which is surrounded by a market, railway station and a temple. And Manop makes sure the program includes at least one classical Thai theatre performance. "When I was a child I didn't appreciate Thai dance. I had this image of poor quality dance repertoires being performed as a ritual of worship at religious shrines. It was Western dance that I was primarily infatuated with, and in which I trained.

"It was Khru Lek (Patravadi Mejudhon) my pivotal teacher, who convinced me of the significance and great value of Thai dance. She encouraged me to study with several great gurus," recalls Manop.

"The turning point came when I had to choreograph and perform a piece that had a classical Thai accent, for a show in Berlin. Two teachers suggested that I approach Khru Teerayuth Yuangsri, a Chiang Mai-based senior master.

"Fortunately, Khru Teerayuth kindly took me under his tutelage. In the beginning I, ignorant of the Thai performing arts, made many mistakes but he always corrected me in a gentle manner. The more I studied under him the more I realised how masterful he was.

Without any overseas education, he lectured on the same philosophy of aesthetics as that of the West. He imbued me not only with performing skills, but also the right attitude, decorum and way of living. For example, he emphasised the correct way of wearing the dancing skirt: the first step to learning Thai dance. Metaphorically speaking, he said that if one dressed correctly, the steps would also come correctly and successfully."

Manop found that he and his master shared many characteristics. "Disappointed by many issues, he once almost burned his textbooks and props. We both were some sort of rebels. He later confided to me that when he first saw the determination in my eyes, he decided to grant me the chance to learn. And I thus became his last major disciple."

Notwithstanding his orientation in classical Thai dance, Khru Teerayuth welcomed the contemporary moves that Manop created. After three months of training, Manop was too exhausted to travel back and forth between Bangkok and Chiang Mai. But Khru Teerayuth, despite his age, was willing to move to Bangkok for his disciple's sake, and set up base at Patravadi Theatre near

บรรยากาศตลาดชุมชนวัดเจ็ดเสมียน
The lively atmosphere of the market at Wat Chet Samian.

อีกมุมหนึ่งของสวนศิลป์ บ้านดิน
Another corner of Suan Silp Baan Din

Wat Rakhang in Thon Buri, where he remained for the next three years till he passed away. As a true disciple, Manop took care of his respected master till the very last day.

Khru Naai is currently planning his next project, scheduled for the year-end and running through the beginning of 2011. He will run a festival showcasing the skills of local artists residing within the Mae Klong river basin, from several neighbouring communities of Ratchaburi. Art exhibitions and performances will be staged throughout the winter season, with location maps and

programs to be distributed widely.

As for his young students at Chet Samian, Khru Naai reaffirms his plan to seriously instruct them in a series of classical Thai theatre courses.

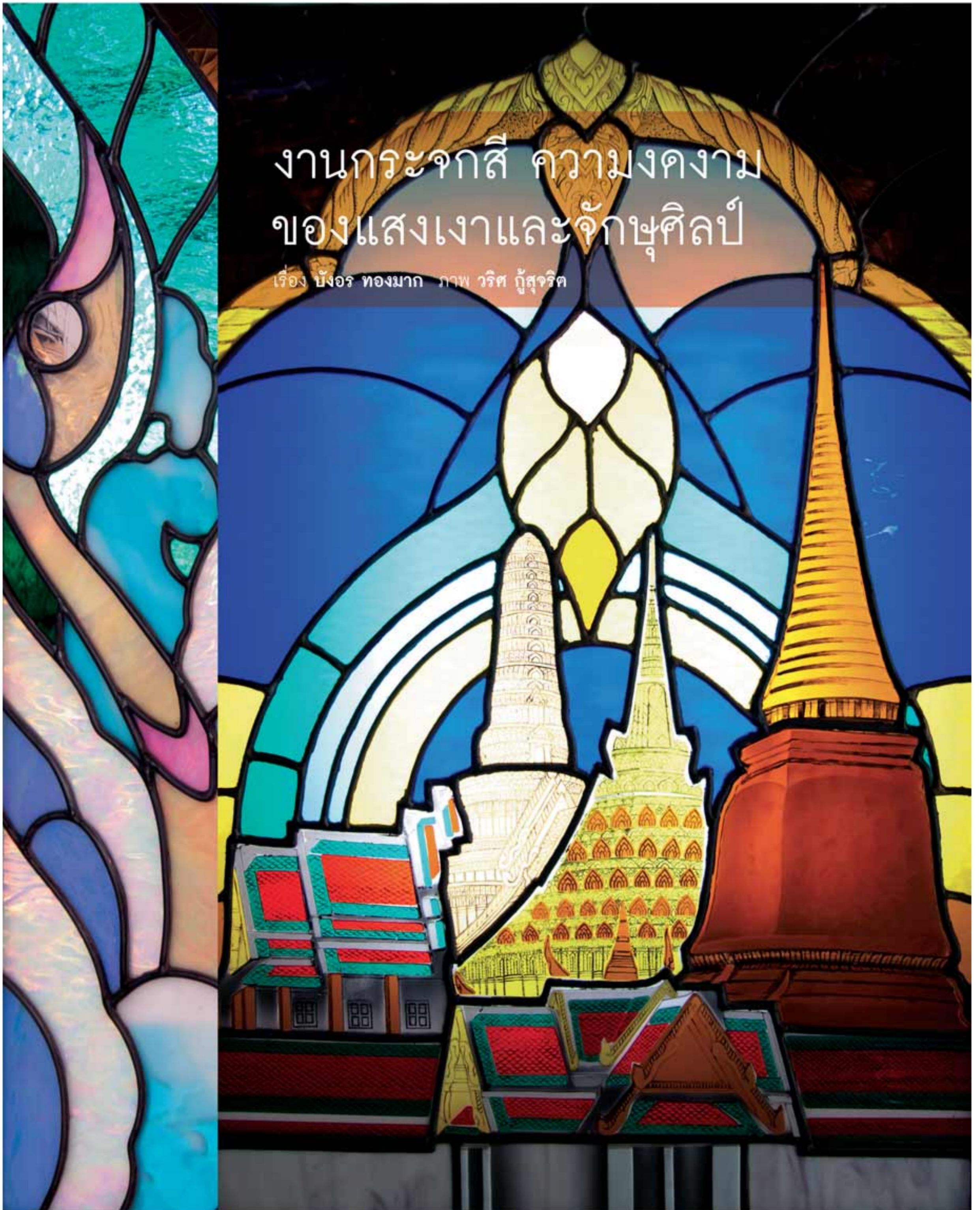
“Khru Teerayuth bequeathed me many things: his skills, books, costumes and even theatre props. I gave him my promise that I would definitely pass on what I have learned from him to future generations. My work at Suan Silp is quite established now, so this is the right time to start moving.

And my students simply can't wait to begin,” says Manop with a smile. ☘

งานกระจกสี ความงดงาม ของแสงเงาและจักขุศิลป์

เรื่อง บังอร ทองมาก ภาพ วริศ กู้สุจริต

เดิมทีงานสเตนกลาส (Stained Glass) มักปรากฏให้เห็นอยู่ตามโบสถ์วิหาร และดูเหมือนจะเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของอาสนวิหารในคริสตจักร การนำศิลปะกระจกสีมาประดับหรือเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งก่อสร้างเฟื่องฟูอย่างมากในยุคกลางของยุโรป ในสถาปัตยกรรมที่เรียกว่า “โกธิก” โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ กล่าวคือ สร้างสรรค์เป็นภาพเพื่อสื่อการสอนเกี่ยวกับพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ หรือถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของนักบุญซึ่งเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของชาวคริสต์ ขณะเดียวกัน ความโปร่งแสงของเนื้อกระจกให้ประโยชน์ในเรื่องการควบคุมแสงภายในโบสถ์หรือวิหารนั้น ไม่ให้มืดหรือสว่างจนเกินไป ซึ่งจะช่วยให้ผู้ที่อยู่ภายในสามารถพินิจโครงสร้างและความงดงามวิจิตรของภาพที่ประดับอยู่ภายในได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น และในเวลาเดียวกัน ตัวกระจกสีเองเมื่อถูกศิลปินนำมาประยุกต์เข้ากับงานศิลปะอย่างลงตัว กระจกสีจึงกลายเป็นเครื่องประดับตกแต่งอันทรงคุณค่าอยู่ในที่จำเนียรกาลผ่านไปเมื่องานภาพกระจกสีได้ถูกพัฒนารูปแบบที่แปลกตาจนได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ และเคลื่อนเข้าไปหลอมรวมเป็นหนึ่งในงานหลายแขนงเพื่อขยายผลสู่การผลิตที่มีศักยภาพเชิงพาณิชย์ โดยเฉพาะของตกแต่งบ้านและเครื่องใช้ไม้สอยจิ๋วๆ เช่น บานประตูหน้าต่าง โคมไฟ ฉากบังตา กรอบรูป โต๊ะ แก้ว อี ฯลฯ ทำให้งานกระจกสีแพร่หลายมากยิ่งขึ้น แต่ด้วยข้อจำกัดในเรื่องกระบวนการสร้างสรรค์ถูกปิดเป็นความลับ กอปรกับในเมืองไทยเองก็ยังขาดบุคลากรและตำรับตำราเพื่อใช้ศึกษาค้นคว้า

ความวิจิตรของ
งานภาพกระจกสี
The splendour
of stained glass art.

อาจารย์จิรวรรณ จงสมบุญรส (ซ้าย) และอาจารย์สมจิตต์ โสมวิเศษ (ขวา) สองผู้บุกเบิกงานภาพกระจกสีของ ศูนย์ศิลปาชีพ บางไทรฯ กับตัวอย่าง ผลงานเทคนิคผสมอันน่าภาคภูมิใจ

Ajarn Jirawan Jongsombunsuk (left) and Ajarn Somjitt Soamvises, the two pioneers of Bangsai stained glass art, show off their proud work.

ฯพณฯ นายธานินทร์ กรัยวิเชียร องคมนตรี ในฐานะ รองประธานกรรมการมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพ บางไทร ในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ จึงได้ มอบหมายให้ อาจารย์จิรวรรณ จงสมบุญรส อาจารย์ประจำ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา ซึ่งถูกยืมตัวมาช่วยเป็นอาจารย์ ที่ปรึกษาที่แผนกบาติก และอาจารย์สมจิตต์ โสมวิเศษ อาจารย์หัวหน้าแผนกบาติก ร่วมกันศึกษาค้นคว้างานภาพ กระจกสีจากตำราภาษาอังกฤษ ซึ่งท่านเองเป็นผู้จัดทำมาให้ จากต่างประเทศพร้อมด้วยเครื่องมือเครื่องมือ โดยมียุบาย เพื่อเปิดแผนกใหม่ เพื่อสร้างงานสร้างอาชีพให้กับนักเรียน ศิลปาชีพ ซึ่งล้วนแต่เป็นลูกหลานชาวไร่ชาวนา ผู้พิการ ทุพพลภาพ และผู้ด้อยโอกาส

เมื่อได้รับโจทย์ดังกล่าว อาจารย์ทั้งสองออกตัวว่า ขณะนั้น ความรู้ทางด้านงานกระจกสีมีค่าเป็นศูนย์ จึงเริ่มศึกษา จากตำราภาษาอังกฤษนับ 10 เล่ม ทำความเข้าใจตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน พร้อมกับทดลองลงมือทำควบคู่กันไป ผลของการลองผิด ลองถูก ทำให้เกิดการสังสมประสบการณ์ในเรื่องของการใช้วัสดุ ทดแทน เพื่อตอบข้อซักถามของสภาวิจัยแห่งชาติผู้ให้การ สนับสนุนเงินทุน และสามารถเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างกระจกที่ผลิตในประเทศและต่างประเทศได้เป็นอย่างดี

“งานสแตนกลาสหรืองานภาพกระจกสี มีหลักการใกล้เคียง กับงานบาติก โดยบาติกใช้เทียนกันขอบลวดลาย แต่งงาน

สแตนกลาสใช้ตะกั่วบัดกรี หรือขอบรางโลหะเป็นตัวกันลวดลาย ของกระจกสี แต่ในส่วนวิธีการนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เนื่องจากงานกระจกสี เป็นกระบวนการนำกระจกสีที่ตัดแต่ง ให้มีขนาดและรูปทรงตามรูปแบบที่กำหนด นำมายึดต่อกันด้วย 2 เทคนิควิธีด้วยกันคือ 1) การประดิษฐ์งานกระจกสีด้วยการ นำแถบทองแดงหุ้มขอบกระจกที่ผ่านการตัดตามรูปแบบ หลังจากนั้นจึงใช้ตะกั่วบัดกรีเพื่อเชื่อมรอยต่อของกระจกให้เป็น ผลิตภัณฑ์ประเภทต่างๆ ที่มีขนาดชิ้นงานไม่ใหญ่มากนัก เช่น โคมไฟ นาฬิกา และภาพประดับผนัง ฯลฯ 2) การประดิษฐ์ กระจกสีด้วยรางโลหะหุ้มขอบกระจกที่ตัดตามแบบ หลังจากนั้นจึงเชื่อมด้วยตะกั่วบัดกรีเช่นเดียวกับแบบแรก เหมาะกับงานประเภท บานประตู บานหน้าต่าง ฝ้าเพดาน ฉากกันห้อง และผนังอาคาร ซึ่งต้องการการดักทอโครงสร้าง ที่แข็งแรง และรับน้ำหนักมาก” อาจารย์สมจิตต์ เริ่มต้นเกริ่นนำ

ถึงที่มาที่ไปของแผนกช่างภาพกระจกสี รวมทั้งแรงชนิดของงานสแตนกลาสแบบคร่าวๆ เพื่อเป็นการปูพื้น

หากมองอย่างผิวเผินงานภาพกระจกสีเป็นแต่เพียงการนำแผ่นกระจกที่ตัดตามรูปทรงมาเชื่อมติดกัน โดยอาศัยความรู้เรื่องทฤษฎีสี ก็จะได้ชิ้นงานภาพกระจกสีที่สวยงามสมบูรณ์แบบ แต่เมื่อรับฟังคำบรรยายอย่างละเอียดจากอาจารย์ผู้บุกเบิกและก่อตั้งแผนกช่างภาพกระจกสี จนสามารถเปิดรับนักเรียนรุ่นแรกได้เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2547 ความเป็นจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ อาจารย์จิรวรรณได้นิยามภาพกระจกสีว่า “เป็นงานศิลปะที่มีชีวิตแฝงไว้ด้วยพลังแห่งชีวิต” เป็นงานที่มีความซับซ้อนยิ่งนัก สิ่งที่สร้างปัญหาให้ขบคิดมากที่สุดคือการเลือกชนิดและความหนาบางของกระจกให้เหมาะสมกับแบบและโครงสร้าง ดังนั้นช่างกระจกสีมือใหม่ทั้งสอง จึงใช้เวลาถึง 5 ปี (2545-2550) ชลุกอยู่กับการลงมือทำ และเขียนรายงานการวิจัยแบบหามรุ่งหามค่ำ เพื่อพัฒนางานกระจกสีจนบรรลุผลสำเร็จถึงขั้นสามารถนำเทคนิคผสมผสานถ่ายทอดลงบนแผ่นกระจก จนเกิดเป็นงานกระจกสีแนวใหม่ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ และแตกต่างจากงานศิลปะชนิดเดียวกันที่มีอยู่ในท้องตลาด

“ผลจากการลองผิดลองถูกด้วยตนเองทุกขั้นตอน ทำให้เราสามารถประยุกต์เอาเทคนิคการเพ้นท์สี การพันทราย การหลอมกระจก และการแกะสลักลงบนพื้นผิวกระจกได้สำเร็จ งานกระจกสีของคุณีศิลป์ปาศิพ บางไทรฯ จึงกลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว สะท้อนความเป็นไทย มีความโดดเด่นอย่างมากในเชิงมิติ กระทั่งได้รับเงินสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากสภาวิจัยแห่งชาติและศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) เพื่อการประดิษฐ์ภาพกระจกสีด้วยเทคนิคผสม” อาจารย์จิรวรรณ ซึ่งเป็นทั้งครูผู้สอน นักวิจัย ผู้เขียนหลักสูตร ผู้เขียนตำราเรื่องกระจกสีเล่มแรกของเมืองไทยเล่าอย่างภาคภูมิใจขณะนำชมผลงานต้นแบบเป็นต้นว่า บานประตูดิจิตร ฉากหงส์คู่ โต๊ะกลมเทคนิคผสมผสาน โคมไฟ ภาพแขวนผนัง ฯลฯ ที่อวดความงามอยู่บริเวณด้านหน้าของโถงอาคาร พร้อมอธิบายเพิ่มเติมถึงความพิเศษด้านมิติว่า “แสงที่ส่องผ่านเนื้อกระจกในแต่ละช่วงเวลา จะช่วยขับให้ภาพงามเด่นและแปลกตาออกไป เราจึงมองงานภาพกระจกสีเป็นศิลปะที่มีชีวิต งานกระจกสีที่ผ่านการออกแบบอย่างพิถีพิถัน คำนึงถึงประโยชน์ใช้สอย สัมพันธ์กับสีและชนิดของกระจก จึงเต็มไปด้วยหลักการ โดยเฉพาะความเข้าใจในธรรมชาติของกระจกซึ่งมีข้อจำกัดในเรื่องของการตัดตามทิศทางในเนื้อของกระจก เวลา 5 ปี ที่หมดไปกับการศึกษาค้นคว้าทำให้วันนี้เรากล้าพูดได้อย่างเต็มปากว่างานภาพกระจกสีด้วยเทคนิคผสมผสาน เป็นนวัตกรรมใหม่ที่ทางแผนกช่างภาพกระจกสีของคุณีศิลป์ปาศิพ บางไทรฯ ประสบความสำเร็จเป็นแห่งแรก ซึ่งเราได้ทำการจดสิทธิบัตรในส่วนของการกระบวนการไว้กับกรมทรัพย์สินทางปัญญาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว”

อาจารย์สมจิตต์ ไสุมวิเศษ
อธิบายขั้นตอนการทำงาน
ภาพกระจกสี

Ajarn Somjitt Soamvises
explains the process
of stained glass work.

มือที่พิการของทรงวุฒิ กองเพิ่มพูล
ไม่เป็นอุปสรรคในการสร้างสรรค์
งานกระจกสี

The crippled hands of Songwut
Kongpermphun do not deter his
creativity.

กว่าที่เราจะได้ชื่นชมและภาคภูมิใจกับนวัตกรรมนี้ อาจารย์สมจิตต์ผู้ร่วมค้นคว้าและทดลองมาตั้งแต่ต้นบอกว่า “เราทดลองทุกอย่างแม้กระทั่งการเลือกชนิดของกระจกชนิดไหนเหมาะกับชนิดไหน ใช้กระจกชนิดนี้กับกระจกชนิดนั้น ผลลัพธ์ที่ได้คืออะไร หรือแม้กระทั่งขั้นตอนการทำให้เกิดสี ควรที่จะใช้เทคนิคการทอนสี ขูดสี ระบายสี แด้มสี ป้ายสี เราทดลองหมดเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่สวยงามมีคุณภาพและต้นทุนต่ำ เนื่องจากกระจกสแตนกลาสทุกชนิดต้องนำเข้าจากต่างประเทศ บ้านเราผลิตได้แต่เพียงกระจกสีโปร่งแสงเท่านั้น งานภาพกระจกสีที่สมบูรณ์แบบด้วยเทคนิคผสม ผลงานแห่งความภาคภูมิใจของแผนกช่างภาพกระจกสี ได้ถูกนำไปโชว์ไว้บริเวณโถงด้านหน้าของแผนกมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่ออวดความงามแก่ผู้มาเยือน ซึ่งอาจารย์ทั้งสองกล่าวอย่างหนักแน่นว่า บัดนี้ แผนกพร้อมแล้วที่จะรับออกแบบผลิตภัณฑ์ให้กับกลุ่มผู้หลงใหลในงานสแตนกลาส และกำลังเริ่มต้นออกแบบผลิตภัณฑ์ในเชิงพาณิชย์ให้มากยิ่งขึ้นเพื่อสร้างรายได้ให้กับแผนกและนักเรียนศิลปาชีพ แม้งานจะล้นมือมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมีกลุ่มผู้สนใจแวะเวียนมาสอบถามข้อมูล แต่ทั้งอาจารย์จิรวรรณและอาจารย์สมจิตต์ก็ไม่เคยบกร่องต่อการทำหน้าที่ “ครูมืออาชีพ” ที่พร้อมจะถ่ายทอดองค์ความรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับงานภาพกระจกสีให้กับนักเรียนศิลปาชีพ

อาจารย์สมจิตต์เล่าให้ฟังว่า “เราเคยขอเข้าไปศึกษาดูงานสแตนกลาสในบางแห่ง โดยแจ้งให้ทราบเป็นการล่วงหน้าด้วยว่าไปจากศูนย์ศิลปาชีพ บางโทรฯ แต่เขาปฏิเสธและพูดทำนองว่า สแตนกลาสเป็นศิลปะชั้นสูงน่าจะเกินความสามารถของลูกหลานชาวไร่ชาวนาซึ่งเป็นนักเรียนส่วนใหญ่ของเรา

แต่ด้วยเรามีความเชื่อว่า คนเราสามารถพัฒนาศักยภาพได้ แล้วเราเองก็เป็นครู เมื่อลงทุนศึกษาด้วยตนเองทุกขั้นตอน เราย่อมต้องถ่ายทอดได้ มิฉะนั้นจะได้ชื่อว่าเป็นครูมืออาชีพได้อย่างไร การที่ผมและอาจารย์จิรวรรณซึ่งเป็นครูของผมด้วยพยายามศึกษางานสแตนกลาสจนประสบความสำเร็จจนเป็นที่น่าพอใจ เพราะเรามีความสุขกับการได้ทำงานศิลปะ และได้ส่งเด็กที่เราสอนให้มีโอกาสที่ดี ออกไปประกอบอาชีพได้ เพียงเท่านี้ศิลปะของเราก็ได้มีการสืบทอด ‘การเป็นครูไม่ยาก แต่การเป็นครูที่ดีนั้นยากกว่า’ ผมพูดกับลูกศิษย์เสมอว่า ไม่มีใครมายืนบอกคุณตลอดชีวิตหรอกนะ ต่อเมื่อคุณเดินออกจากที่นี่ไปแล้วจะรู้ว่าการที่มีคนมาบอกเราว่าตรงนั้นตรงนี้ มันไม่ดีเพราะเหตุผลใด เมื่อคุณสมัครใจมาเรียน คุณต้องเข้าใจด้วยว่าที่นี่ไม่ใช่โรงเรียน แต่เป็นที่ ‘ฝึก’ และ ‘อบรม’

แสงแปลบปลาบจากหัวแรงที่ใช้บัดกรีสว่างวาบขึ้นเป็นระยะๆ งานกระจกสีแห่งความภาคภูมิใจชิ้นใหม่กำลังเริ่มปะติดปะต่อขึ้น จากความมานะพยายามของทรงวุฒิ กองเพิ่มพูล นักเรียนศิลปาชีพซึ่งมือพิการทั้งสองข้างจากการประสบอุบัติเหตุไฟฟ้าช็อต ทรงวุฒิใช้มือข้างซ้ายที่เหลืออยู่เพียงนิ้วเดียวจับหัวแรงค์ และใช้มือเทียมข้างขวาช่วยจัดระเบียบชิ้นกระจกสีเหลืองให้วางในตำแหน่งของกลีบดอกกลั่นทมตามแบบ วางเส้นตะกั่วแล้วใช้หัวแรงค์จี้เพื่อให้เนื้อตะกั่วประสานกลีบกลั่นทมเข้าด้วยกันอย่างคล่องแคล่ว ความรื่นรมย์ในดวงตาของทรงวุฒิชายผู้พิการที่ทอดมองไปยังภาพกระจกสีซึ่งโค้งเว้าไปตามต้นแบบ แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงเหตุผลที่แท้จริงว่าทำไมอาจารย์จิรวรรณจึงนิยามงานสแตนกลาสไว้ว่า “งานกระจกสี คืองานศิลปะที่มีชีวิตหรือแฝงไว้ด้วยพลังชีวิต” ❁

Stained Glass: A Living Art with Soul

Words **Bang-Orn Thongmak** Photography **Varis Kusujarit**

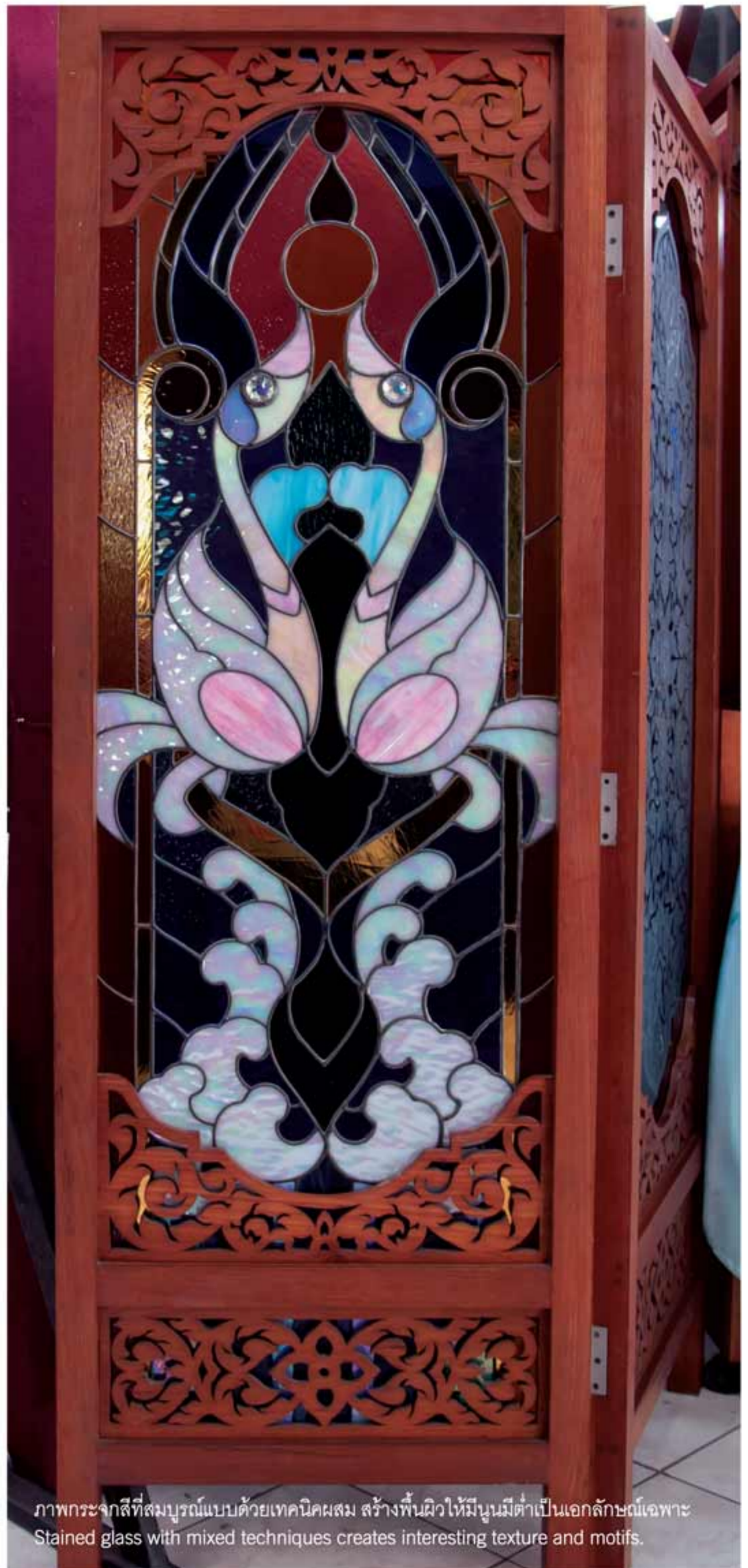

ORIGINALLY, STAINED GLASS

works were found mainly in Catholic churches, chapels and cathedrals. The use of coloured panes was once one of the most extravagant, most luxurious art forms in mediaeval Gothic Europe. Stained glass seems to have served as a medium of communication between the religion and its people, by relating scenes from the Bible or the lives of the many saints, while controlling and moderating sunlight to perfectly illuminate the structure's interior. With the creative touch of an artist, the colourful glass can become a precious and decorative work of art for any building.

The art of stained glass, having undergone continuous development down the ages, has today become commercially popular worldwide, especially in the area of home decoration: stained glass is now used in windows and door frames, lamp shades, picture frames, blinds, tables and chairs, etc. But Thailand, a country far from the cradle of this form of art, had until recently not seen much progress in this creative field, especially when instructions on how to make this coloured glass have always been kept a great secret by those in the know.

Acknowledging this obstacle, Privy Councillor Tanin Kraivixien, in his capacity as Vice Chairman of the SUPPORT Foundation of Her Majesty Queen Sirikit, assigned the foundation's consultant, Ajarn Jirawan Jongsombunsuk from Saowabha Vocational College, and Ajarn Somjitt Soamvises who is Bangsai Arts and Crafts Centre's Batik Department head, to conduct research on this artistic discipline. He provided them with English texts and documents on the subject as well as necessary equipment. The plan was to open a new department with the aim of creating more jobs for SUPPORT students, who comprise mainly the children of impoverished farming families, the physically-challenged and the underserved.

ภาพกระจกสีที่สมบูร์นแบบด้วยเทคนิคผสม สร้างพื้นผิวให้มีนูนมีต่ำเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ
Stained glass with mixed techniques creates interesting texture and motifs.

งานภาพกระจกสีชิ้นย่อยมอบให้ซื้อหา
Some of smaller stained glass items
for visitors to take home.

Without any previous knowledge of making stained glass, both Jirawan and Somjitt had to start from scratch – delving into dozens of foreign-language textbooks, trying to understand the very basics while experimenting with the work. Following a series of experiments, they discovered that there were ways to make it easier by using alternative materials. At the same time, they learned to differentiate between stained glass made domestically and those imported from abroad.

Explains Ajarn Jirawan: “The art of stained glass applies more or less the same principles as works of batik – making buffers for different areas. In batik-making, we use molten candle wax to assign different areas of colour or pattern, while lead soldering or a metal frame is used in dividing pieces of glass. However, the methodologies of the two works are completely different from each other. Stained glass is made by cutting a large piece of glass into smaller pieces of designated shapes and colours and then soldering them together by hemming in the edges with copper plate in case they are smaller products such as lamps, clocks or picture frames. Metal frames are used for larger items – windows, doors, ceiling tiles, partitioning blinds, or walls, which require more durability and good support – which are then soldered with molten lead.”

From a quick glance, stained glass may seem like a simple cut-and-paste of pieces of coloured glass requiring minimal knowledge of visual art in colour schemes. But after a long lecture from the two teachers, and a tour of the showcase of finished works of stained glass in the hall, one’s idea of an easy job is quite as suddenly replaced by the perplexing

aesthetics and sophisticated methodology involved. As Ajarn Jirawan puts it: "The art of stained glass is a living art with soul."

The most complicated problem seems to be in the choices of several types of glass and appropriate thickness. That is why the two stained glass making "newbies" had to go through five years (2002-2007) of continuous experimenting and research in order to achieve this new wave of stained glass art that is distinct from the ordinary works seen on the market.

Funded by the Office of National Research Council of Thailand and the SUPPORT Arts and Crafts International Centre (SACICT), several years of serious experiments are now bearing fruitful results, with newly-discovered techniques of glassmaking, carving and sandblasting. Therefore, the refined stained glass at Bangsai Arts and Crafts Centre has become special, perfectly and uniquely reflecting a "Thai-ness". Here at the Stained Glass Department, every artist is not only instructed in how to create beautiful stained glass but also taught to understand the nature of each type of glass used that is suitable for each piece of work. For example, in order to make a lamp, opaque glass is used as the foreground while more transparent or translucent pieces are selected for background because they can better reflect warm, relaxing light.

"After five years of studying and experimenting, we can proudly say that the mixed techniques of stained glass making is an innovation exclusively invented by the Bangsai Arts and Crafts Centre. The patents have been secured with the Department of Intellectual Property. We tested everything thoroughly so we can assure that

"งานภาพกระจกสีเป็นงานศิลปะที่มีชีวิต แฝงไว้ด้วยพลังแห่งชีวิต"

– อาจารย์จิรวรรณ
จงสมบูรณ์สุข

"The art of stained glass is a living art with soul."

– Ajarn Jirawan
Jongsombunsuk

every piece of finished work has been beautifully done and at minimal cost," says Ajarn Jirawan, who is the country's first instructor, researcher, curriculum creator and author of the first Thai-language textbook on stained glass. She adds that every type of glass material made for stained glass production has to be imported as Thailand only has the capacity to manufacture transparent coloured glass.

As more and more pieces of stained glass works are being showcased in the hall next to the department, the two willing teachers, who are always eager to pass on all that they have learnt to an increasing number of students, revealed: "And now we are more than ready to serve the general public and art enthusiasts. We have started new varieties of design, in order to grow into commercial production and we are ready to manufacture to order."

Ajarn Somjitt, meanwhile, reveals: "Sadly, though, when we requested certain stained glass manufacturers to allow us to visit

their factory, they refused. One even commented that the art of stained glass making might be too sophisticated for youths from farming communities."

Such attitudes, however, never discouraged Ajarn Somjitt for he said he has always believed in the potential of mankind. So, together with his very own mentor, Ajarn Jirawan, he happily turns those young farming people into qualified craftsmen, highly skilled in making stained glass artworks.

And there, we see a living proof... Songwut Kongpermphun,

a young man who lost almost all his fingers in an accidental electrocution, is creating a lovely art piece. He is using his left hand, which has only one finger left, to collaborate with his right-hand prosthesis in placing little pieces of coloured glass into their right places. Then he solders the pieces of glass skilfully. The delight in the eyes of this so-called "incomplete" man contouring along the edges of the coloured pieces of glass bespeaks the true reason why Ajarn Jirawan has defined this art as "a living art with soul". ☘

แผนกช่างภาพกระจกสี

ศูนย์ศิลปาชีพ บางไทร ในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา

Stained Glass Department

Bangsai Arts and Crafts Centre
The SUPPORT Foundation of Her Majesty Queen Sirikit of Thailand
Bangsai District, Ayutthaya Province

โทร./Tel +66 (0) 35 704 104

อีเมล/Email: bangsaiarts@bangsaiarts.com

ประดิษฐ์ ประดับบ้าน
ด้วยนวัตกรรมจากเถาวัลย์

เรื่อง สุมล ว่องวงศ์ศรี ภาพ กราฟิ๊ค

เฟอร์นิเจอร์ที่สร้างสรรค์จากเถาวัลย์แดง
Stylish furniture made from vine.

ศิริวรรณ สุขชี
Siriwan Sukkee

เถาวัลย์ พรรณไม้เลื้อยที่ดูไร้ประโยชน์ มีแต่จะคอยแย่งน้ำ และอาหารจนอาจทำให้ต้นไม้ใหญ่แห้งตายได้ ทำให้ใครๆ ก็คิดจะกำจัดทิ้ง ทว่า พืชที่ดูเหมือนไม่มีประโยชน์นี้ได้แปลงร่างเป็นโต๊ะ เก้าอี้ เฟอร์นิเจอร์ ของประดับบ้าน ที่ทำรายได้ให้กับชาวบ้านในท้องถิ่นแถวราชบุรี และสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยจนเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก

ด้วยความคิดสร้างสรรค์และมีมือการสานถักทอให้โค้งงอเป็นรูปทรงแปลกตา เถาวัลย์แห้งๆ เหล่านี้ได้กลายเป็นเก้าอี้ ทรงกลมมนมีพนักพิงอย่างแข็งแรง ตลอดจนเฟอร์นิเจอร์นำใช้ และอีกหลากหลายผลิตภัณฑ์ทั้งโคมไฟรูปลัสด์ว เช่น กระต่ายหนู ตะกร้าหัวดีไซน์เก๋ ล้วนเป็นผลผลิตจากความคิดของมนุษย์ที่ต้องการกำจัดเถาวัลย์นั่นเอง

ย้อนกลับไปเมื่อประมาณ 30 ปีก่อน นักโทษในเรือนจำชั่วคราว เขาung จังหวัดราชบุรีถูกใช้ให้ไปถอนเถาวัลย์ที่รกรุงรังออกจากต้นไม้ในป่า แต่คุณสลัด สุขชี ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อบรมและฝึกวิชาชีพเรือนจำได้ไปพบเห็นรังนกที่มีชิ้นส่วนของเถาวัลย์ประกอบอยู่ ดูแข็งแรงมาก จึงเกิดความคิดนำเถาวัลย์มาประดิษฐ์เป็นรูปรังนก ใส่นูโด่งสองข้าง กลายเป็นตะกร้ารังนกที่ตลาดสนใจ และทำรายได้ให้กับเรือนจำได้ถึงเดือนละ 3 แสนบาทในสมัยนั้น

หลังจากลาออกจากราชการ คุณสลัดได้ก่อตั้ง
กลุ่มหัตถกรรมเถาวัลย์ขึ้นที่ ต.พงสวาย อ.เมือง จ.ราชบุรี
ซึ่งชาวบ้านในแถบนี้มีชื่อเสียงด้านฝีมือการจักสานอยู่แล้ว
โดยเริ่มจากสมาชิกในกลุ่มเพียง 15 คน ทำการผลิตเพื่อขาย
ในประเทศเท่านั้น เถาวัลย์ที่นำมาใช้เป็นเถาวัลย์แดงที่ขึ้นในป่า
ตามธรรมชาติ มีคุณสมบัติพิเศษ คือ มีสารป้องกันมอดและ
แมลงในตัว ทั้งยังมีความเหนียวทนทาน ขั้นตอนการทำงานง่าย ๆ
คือ เมื่อเก็บเถาวัลย์มาแล้ว ต้องนำมาต้มเพื่อแกะลอกเปลือก
ออก อาบน้ำยาเล็กน้อย ตากแดดให้แห้งแล้วขัดเป็นวง ส่วนที่
ใช้สานจะเป็นเถาวัลย์เล็กขนาดแตกต่างกันไป ถ้าเป็นขาโต๊ะ
ขาเก้าอี้ต้องใช้เถาวัลย์ใหญ่ที่มีอายุ 10 ปีขึ้นไป

จากการทำงานกันเพียงกลุ่มเล็กๆ ต่อมาเขาได้พัฒนา
และขยายมาเป็นห้างหุ้นส่วนจำกัดสุขชี แอนติกราฟท์ โดยมี
บุตรสาวคือ คุณศิริวรรณ สุขชี มาช่วยดูแลกิจการ เธอเล่าให้ฟังว่า
ครั้งแรกที่นำผลิตภัณฑ์มาออกงานในกรุงเทพฯ คนไทย
ส่วนใหญ่ไม่สนใจเลย เนื่องจากเห็นว่าเป็นงานหยาบ จะมีก็แต่
คนที่เคยไปเรียนต่างประเทศเท่านั้นที่กลับเห็นเป็นงานที่มีสไตล์
รวมทั้งผู้ส่งออกหลายรายก็ได้ติดต่อให้ผลิตเพื่อส่งไปจำหน่าย
ในต่างประเทศ จึงได้เริ่มพัฒนาให้มีรูปแบบหลากหลายขึ้น
เช่นทำเป็นกระเช้าใส่ผลไม้ จนต่อมาในปี 2540 จึงได้คิดนำ
กระถางมาตกแต่งกับเถาวัลย์ และงานดีไซน์ต่างๆ ที่ใช้ตกแต่ง
บ้าน และในที่สุดก็เริ่มลงมือทำโรงงานเครื่องปั้นดินเผาเอง

คุณศิริวรรณเล่าย้อนถึงการเริ่มทำโรงงานเครื่องปั้นดินเผา
ว่า “เป็นงานที่ยากมาก ทำออกมาที่ไรคุณพ่อก็บอกว่าไม่สวย
จนท้อใจ เลยเกิดความคิดว่า ทำสวยไม่ได้ก็ทำไม่สวยนั่นแหละ
เบี้ยวบ้าง แดกบ้าง ใช้เศษแก้ว กะลามายผสมบ้าง” เธอพูด
อย่างติดตลกอารมณ์ดี พร้อมชี้ไปที่แจกันดินเผาทรงสูงใบใหญ่
รูปร่างรีแบน ปากแจกันโค้งเบี้ยว สวยราวกับตั้งใจทำ
เธอบอกว่าไม่ได้ตั้งใจให้โค้ง แต่เผาแล้วเป็นเช่นนี้เอง เธอยัง
คิดเทคนิคอื่นๆ และทดลองทำอีกหลายอย่าง จนกระทั่งใช้แก้ว
รีไซเคิลเผาพร้อมไปกับกระถางโดยวางแก้วบนปากกระถาง
เมื่อโดนความร้อนแก้วจะละลายไหลเป็นลวดลายเส้นว่าโค้ง
ตามธรรมชาติบนเนื้อเครื่องปั้นดินเผา งานเหล่านี้กลับเป็นที่
ชื่นชอบมากขึ้น โดยเฉพาะชาวต่างประเทศที่บอกว่าสวยงาม
ตามธรรมชาติ

ในยุคที่รัฐบาลกำลังให้การสนับสนุนงาน OTOP อย่าง
เต็มที่ เธอจึงได้มีโอกาสไปออกงานแสดงสินค้าที่กรุงเทพฯ
และผลงานของเธอได้รับการคัดสรรเป็นผลิตภัณฑ์ดีเด่น
ระดับ 5 ดาวของภาคกลางในปี 2546 ทำให้ได้เข้าร่วมงาน
แสดงสินค้านานาชาติ “BIG & BIH” ที่ไบเทค บางนา ที่นั่น
เธอได้พบกับนักธุรกิจที่เป็นผู้สั่งซื้อนานาชาติจากทั่วโลก เช่น
อิตาลี ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และฮ่องกง ทำให้เข้าใจถึงความต้องการ
ของตลาด และยังได้รับเลือกจากกรมส่งเสริมการส่งออก
กระทรวงพาณิชย์ ให้ไปดูงานที่อิตาลีอีกด้วย

ในปี 2547 สุขชี แอนติกราฟท์ได้รับเกียรติสูงสุดจาก
ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ในรูปของรางวัล Prime Minister's Export

สุขชี แชนดิคราฟท์ ที่
ต.พงศาวัย จ.ราชบุรี
Sukkee Handicraft at
Tambon Pongsawai,
Ratchaburi.

Award 2004 สาขาผู้ส่งออกสินค้า OTOP ดีเด่น นับเป็น 1 ใน 8 รายการของโอท็อปที่คัดสรรจากทั่วประเทศ

สิ่งที่ตามมาคือ คำสั่งซื้อของลูกค้าจากทั่วทุกมุมโลก และคำสั่งผลิตงานในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งงานเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่อย่างโต๊ะ เก้าอี้รูปสามเหลี่ยม สีเหลี่ยม ดีไซน์สวยสะดุดตา ซึ่งเธอบอกว่าส่วนหนึ่งพวกเธอออกแบบกันเอง และก็มีบางส่วนที่ลูกค้าจะนำแบบมาให้ทดลองทำ ถ้าเป็นงานชิ้นใหญ่ต้องมีโครงเหล็กดัดยึดอยู่ข้างใน ก่อนที่จะใช้เถาวัลย์ถักทอเป็นลวดลายที่เรียบเสมอกันและยึดติดกัน ทำให้พื้นโต๊ะหรือเก้าอี้มันเป็นแผ่นแน่น โค้งเว้าไปตามดีไซน์ ไม่ยุบหรือบุง่าย งานทุกชิ้นจึงเป็นงานฝีมือทุกขั้นตอน แม้กระทั่งโครงเหล็กก็ยังใช้มือตัด แต่ละชิ้นจึงสวยงามและมีความเป็นเอกลักษณ์

นอกจากนั้น ด้วยคุณสมบัติตามธรรมชาติของเถาวัลย์แดงที่กันมอดและแมลง จึงทำให้เป็นเฟอร์นิเจอร์ที่คงทน ดูแลง่าย หากโดนฝุ่นเกาะก็สามารถใช้น้ำล้างออกได้ และวางพักให้แห้ง

นอกเหนือจากผลิตภัณฑ์เริ่มแรกเช่น ตะกร้าเถาวัลย์ ซึ่งปัจจุบันพัฒนาจนมีรูปแบบหลากหลายทั้งทรงสี่เหลี่ยม ทรงกลม มีลวดลายทั้งโปร่ง ทึบ แตกต่างกันไปแล้ว งานเครื่องปั้นดินเผาผสานกับเถาวัลย์ของสุขชี แชนดิคราฟท์ได้รับความนิยมมากที่สุดจากทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เพราะแต่ละแบบมีรูปทรงลักษณะไม่ซ้ำกัน คุณศิริวรรณย้ำว่าความงดงามที่เป็นเอกลักษณ์นั้นคือ รูปทรงโค้งเว้า เบี้ยวหัก

เนื้อหยาบกระด้าง ละเอียด สีเข้มอ่อนตามธรรมชาติจากการเผา และการใช้เถาวัลย์เล็กใหญ่ โค้งงอตามธรรมชาติมาตกแต่งให้เข้ากัน และมีให้เลือกหลากหลายสไตล์ ส่วนใหญ่ชิ้นงานเหล่านี้จะนำไปใช้ใส่ต้นไม้สำหรับจัดสวน

ลูกค้าของสุขชี แอนติคราฟท์ในปัจจุบันกระจายอยู่เกือบทุกประเทศทั่วโลก และมีความต้องการสินค้าที่แตกต่างกันไป “แม้ว่ารูปแบบจะปรับเปลี่ยนพัฒนาแตกต่างกันไป แต่หัวใจและจุดสำคัญคือ ความเป็นงานฝีมือสวยงามตามธรรมชาติ จากวัสดุธรรมชาติ” เธอยืนยันเช่นนั้น

จากรูกรักเล็กๆ ที่พัฒนาจนเป็นสินค้าส่งออกระดับโลก การดำเนินงานของสุขชี แอนติคราฟท์ในปัจจุบันเป็นรูปแบบของเครือข่ายที่ช่วยให้ชาวบ้านในแถบนี้มีงานทำมากถึง 250 คน โดยการแบ่งงานกันทำ บางกลุ่มเป็นชาวบ้านที่เก็บเถาวัลย์แล้วนำมาขายให้กับโรงงาน บางส่วนเป็นช่างฝีมือ

ระดับคุณป้า คุณยายที่ทำกันมานาน มานั่งจักสานเถาวัลย์กันในโรงงาน บางส่วนจะรับงานไปทำที่บ้าน รวมไปถึงการสอนชาวบ้านให้ปลูกเถาวัลย์เพื่อนำมาขายเป็นวัตถุดิบ สร้างรายได้ อย่างไรก็ตามการตัดเถาวัลย์ไม่ใช่การทำลายธรรมชาติ หากแต่ช่วยให้ป่าเกิดความสมดุล เพราะเถาวัลย์เป็นวัชพืช ซึ่งหากปล่อยให้เติบโตปกคลุมต้นไม้ใหญ่มากเกินไป อาจทำให้ต้นไม้ใหญ่ขาดน้ำและอาหารจนตายได้

ใครที่เคยคิดว่าคนกับธรรมชาติไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเกื้อกูล ช่วยเหลือกันได้ ผลิตภัณฑ์เถาวัลย์จากสุขชี แอนติคราฟท์ดูจะเป็นตัวอย่างที่พิสูจน์ได้อย่างดีว่าไม่ใช่เป็นเพียงงานที่สร้างรายได้ แต่เป็นงานสร้างสรรค์ศิลปะจากธรรมชาติที่ช่วยสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศของเราอีกด้วย ☺

งานสานตีไซน์เก๋ใช้ในการตกแต่งได้สารพัน
Varieties of handicrafts for decorations.

ห้างหุ้นส่วนจำกัดสุขชี แอนติคราฟท์ 12 หมู่ 3 ต.พงสวาย อ.เมือง ราชบุรี 70000

Sukkee Handicraft Ltd., Part. 12 Moo 3, Tambon Phongsawai, Muang Ratchaburi, Ratchaburi 70000 Thailand

โทร./Tel. + 66 (0) 32 317 459 เว็บไซต์/Website: www.sukkee.co.th

Creeper Comforts

Words Sumol Wongwongsri Photography Grafiti

VINE is a stealthy creeper, a parasitic climber which may seem to serve no good. In the worst case, a vine can suck the nutrients out of its supporting tree until the host dies. In most cases, efforts are made to eradicate this destructive weed. Hardly anyone would imagine that, when made to bow before the forces of a creative mind, this uninvited nuisance can actually be transformed into a thing of comfort and beauty for the home, thereby generating income for local communities and making a proud name for the country worldwide.

Tables, chairs and lampshades in the shape of animals such as a cute rabbit or mouse, or even baskets made of this type of plant can function as well as those made from other materials. They look and feel so comfortable that people sometimes forget they are sitting in chairs made of the simple vine. Ironically, the idea for this clever creation came about as a result of an attempt to eliminate this plant.

Some 30 years ago when a number of inmates from Ratchaburi detention facility were instructed to cut down the vines in a nearby forest, Mr Salad Sukkee, a vocational instructor-cum-warden suddenly had a novel idea. He saw a bird's nest which looked very strong as it was reinforced with pieces of this wild vine. In no time, he started weaving a handbasket out of some curling vines and taught this art to the inmates. The idea caught on and

เถาวัลย์อายุหลายปีสำหรับทำโครงชิ้นงานที่ต้องการความแข็งแรง
Aged vine for products that needs strong structure.

ต้นเถาวัลย์แดง
The creeping vine.

นักสานรุ่นลายคราม
A seasoned basket-weaving expert.

became a great success, generating a handsome income of more than 300,000 baht a month for the detention facility.

After Salad resigned as warden, he assembled a group of artisans in Tambon Phongsawai, Ratchaburi Province, where the locals already had taken up weaving as a cottage industry. In the beginning the group had only 15 members, who weaved baskets only for the domestic market. Salad started the idea of using red ivy, which grew abundantly in the forest. The benefit of red ivy is that it secretes a natural pesticide while the stems are flexible and durable. Before weaving can begin, the vine must be prepared. First it is boiled and the covering peeled off, the vine is then left to dry in the sun. The sizes of vines used vary: if more durability and thickness are needed – table's legs, for example – then vines more than 10 years old will be selected for this purpose.

The small group of artisans soon became the Sukkee Handicraft Ltd., Part. and Siriwan, Mr. Salad's daughter who has joined the firm in her father's footsteps, reveals that: "The first time we took part in a Bangkok trade fair, our products interested very few Thais. Most of them thought the work was too banal. Our customers were mainly foreigners as well as Thais who had spent time abroad. Luckily, some exporters were interested in our work and helped us with the shipping. So gradually we began to diversify the shapes and forms of our merchandise. By 1997, we developed

the idea of using flowerpots as a base, decorated with flexed vines, to make a beautiful decorative item. And so it was that we began our own pottery studio."

Pottery is a job that requires superhuman patience, according to Siriwan. "At first every attempt seemed a waste of time and money. It got so bad that I had to just drop it. Pots that came out of the kiln were either broken or misshapen," she recalls, pointing to a big vase with a beautifully deformed mouth, as if it were a work of art. The odd-looking vase now sits in the shop, attracting the curiosity of potential clients. Clearly, she had not intended on this shape but it just turned out that way. So be it, Siriwan then decided, and later used her own innovative techniques to create surprising artworks, such as mixing recycled glass with the clay and letting the molten glass flow into the curvature of the pot. The result has attracted even more customers, particularly foreigners with an appreciative eye.

In 2003, the company participated in the annual "One Tambon One Product (OTOP)" exposition in Bangkok and was honoured as the maker of a five-star product from the central region. Later it was selected to set up a booth at the Bangkok International Gift fair (BIG 2003) at BITEC Bangna. At the trade fair, Siriwan had the chance to meet directly with foreign importers from Italy, Japan, Hong Kong and France. The meeting helped her form a much better understanding of what foreign markets required and

preferred. Above all, she was also chosen to join in the Department of Export Promotion's trade mission to Italy.

The highest honour Sukkee Handicraft has so far received came in 2004, when it was awarded the much coveted Prime Minister's Export Award, as one of the eight top OTOP producers of Thailand.

The result of such fame and recognition has been an avalanche of orders pouring in from all over the world. Siriwan expanded the production line into larger furniture, which proved quite a hit. Some larger items need a steel structure or frame as the backbone before applying flexed vines, making them more durable. Siriwan says every item is completely hand-made, even its hidden steel frame has to be flexed manually, creating a unique characteristic for each item. Furthermore, with the red ivy's natural function as a pesticide, the furniture and decorative items made of these vines are easy to maintain and clean. Apart from the traditional vine baskets, which have since evolved into many forms and shapes, another favourite item for decoration is vine pottery, with each piece having its own unique form and pattern, depending on the shape of the pot used. Vine pottery makes suitable vases and flowerpots, with a lot of variations to choose from.

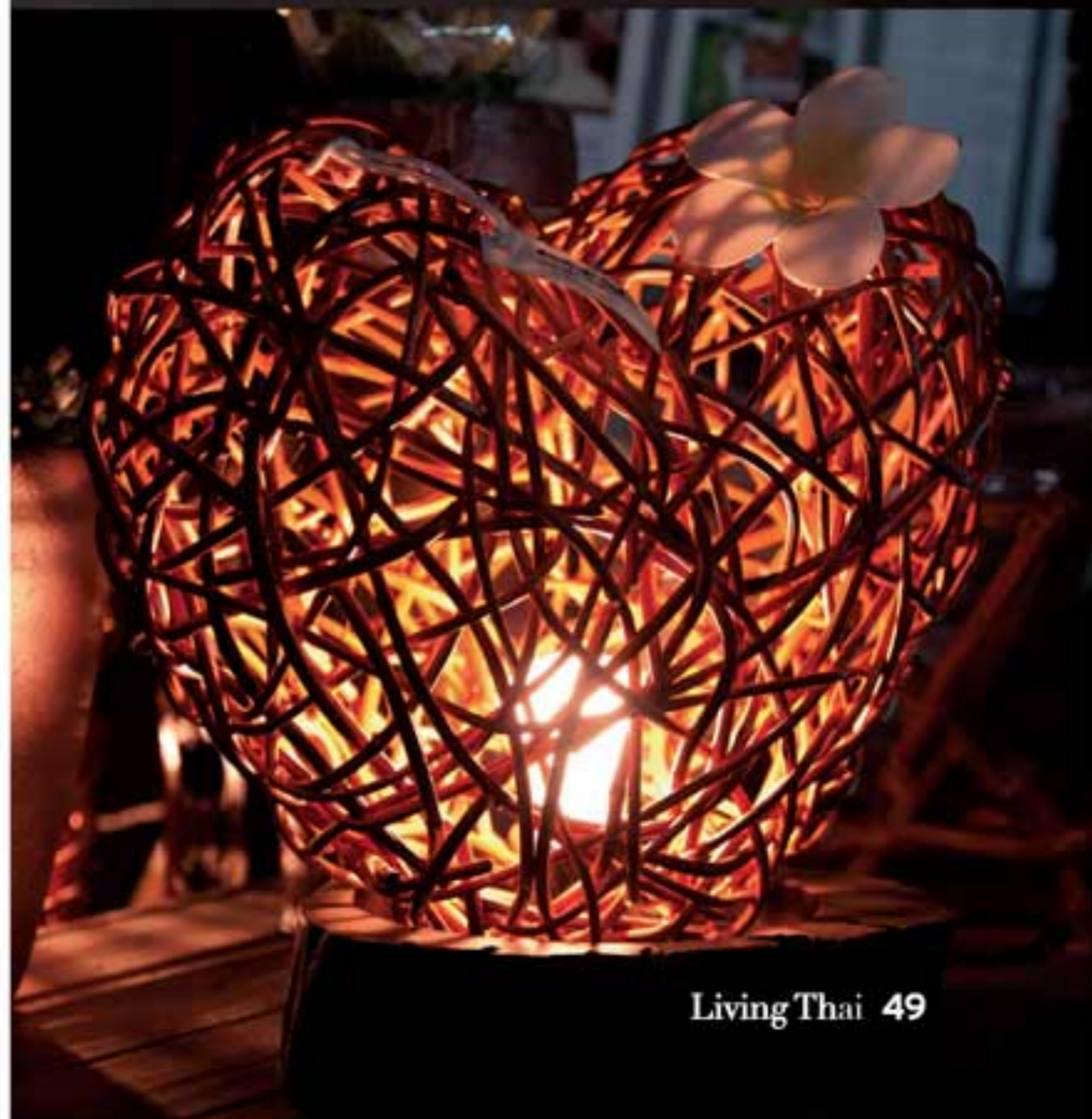
Although forms, shapes and patterns evolve and change with time, the essence of this business has not altered – it remains a labour of love, of manual dexterity and creative mind, molded to material supplied by Mother Nature.

From humble beginnings to the present status as one of the country's top exporters of craft products, Sukkee Handicraft now employs some 250 people, each helping the other as best they can. Some are villagers who grow the vine or gather it from the forest to supply the atelier with the necessary raw material. Others are artists who come to create a product with their own hands.

As the business has proliferated, constant cutting has begun to overwhelm the naturally growing vines in the nearby forest. Sukkee Handicraft now teaches villagers how to cultivate the plant at home, though the felling of vines is not considered a threat to the forest or the environment. In fact, it plays its part in the forest's stabilising ecology – vines are also considered a kind of pestilential weed, it should not be allowed to threaten the lives of the trees on which it feeds and grows.

For those in need of proof that man and nature can co-exist happily and peacefully, these products from Sukkee Handicraft will serve as inimitable examples. Contemporary life is not only about making money; it is also about making a name for the arts, for the country. ☘

โคมไฟหลากหลายดีไซน์
Lampshades in striking designs.

Global SACICT 2011

เป็นโครงการที่

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพ

ระหว่างประเทศ (ศ.ศ.ป.)

ได้ริเริ่มด้วยความร่วมมือ

ของสถาบันออกแบบ

ชั้นนำของอิตาลีผ่าน

MZD Bangkok เพื่อพัฒนา

รูปแบบผลิตภัณฑ์ภายใต้

ชื่อแบรนด์ SACICT

สู่ตลาดโลก Living Thai

ฉบับนี้จะนำผู้อ่าน

ไปรู้จักกับ นกมด ชะนะ

นักออกแบบผลิตภัณฑ์

เซรามิกในโครงการฯ

สร้างสรรค์จากแรงบันดาลใจ
จากงานจักสาน...กำไลที่
ซ่อนไว้ซึ่งความอ่อนนุ่ม

Basketry motifs-inspired bangle
with rough surface and
soft fabric inside.

เรื่อง นิลุบล พรพิทักษ์พันธุ์

ความงาม ที่มากกว่าตาเห็น

นภกมล ชณะ
อาจารย์และ
นักออกแบบเครื่องประดับ
Noppakamol Chana,
a lecturer-jewelry
designer.

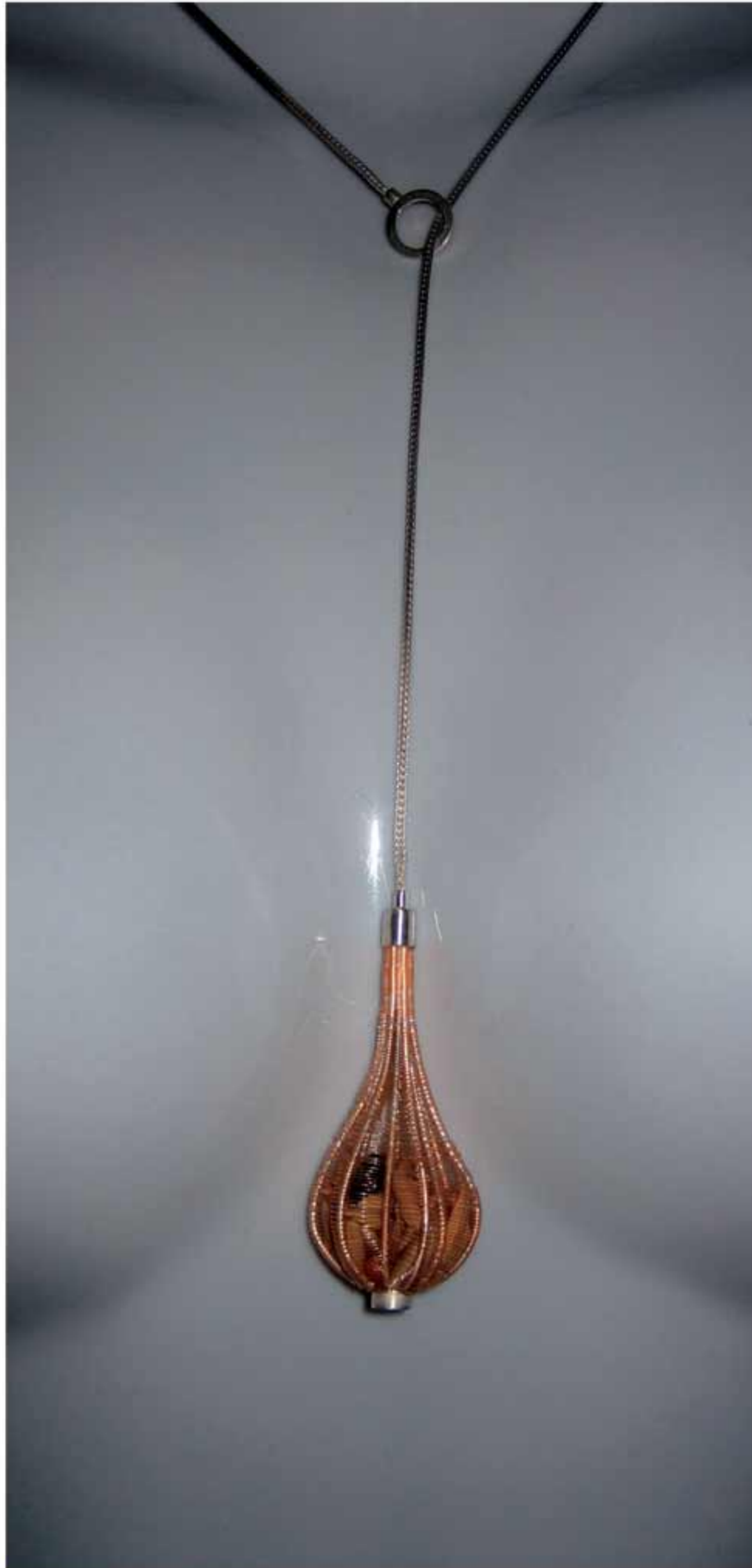
การได้สนุกกับการขีดเขียนและวาดรูปเล่นบนผนังบ้านในวัยเด็ก ทำให้ นภกมล ชณะ รู้ใจตัวเองมาตั้งแต่ยังอยู่ในวัยซนว่า มีใจรักในทางนี้ ระหว่างเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นก็ได้เรียนรู้ว่า งานที่ตัวเองชอบนั้นมีสาขาวิชารองรับ สามารถเรียนต่อจนประกอบอาชีพได้ จึงไม่ลังเลที่จะมุ่งเอาดีทางด้านนี้

นภกมลเลือกเรียนด้านศิลปะที่โรงเรียนไทยวิจิตรศิลป์ จากนั้นก็ศึกษาต่อ สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จนจบในปี 2536 ตามด้วยปริญญาโทอีก 1 ใบด้านการออกแบบเครื่องประดับและโลหะภัณฑ์จาก มหาวิทยาลัยนอร์ทเท็กซัส เมืองเดนตัน มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา ในปี 2545

ระหว่างเรียนปริญญาโท ก็ได้ทำงานออกแบบควบคู่กับการเป็นผู้ช่วยสอน เมื่อกลับมาก็ทำงานด้านออกแบบให้กับบริษัท Barse & Co., Ltd. อยู่ระยะหนึ่ง ก่อนมาเป็นอาจารย์ด้านการออกแบบเครื่องประดับและโลหะภัณฑ์ กลุ่มวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (KMUTL) ซึ่งทำให้มีโอกาสร่วมงานกับ โครงการส่งเสริมการออกแบบที่หน่วยงานราชการจัดขึ้นอยู่เสมอ

นภกมลเป็นหนึ่งในนักออกแบบที่ได้รับเลือกให้เข้าร่วมโครงการ Global SACICT 2011 ของ ศ.ศ.ป. โดยได้รับมอบหมายให้ออกแบบผลิตภัณฑ์ เซรามิก เธอมองหาแรงบันดาลใจในการออกแบบจากแมลงชนิดต่างๆ ด้วยเหตุผลว่า “แมลงเป็นสัตว์ที่น่าสนใจ มีความสลับซับซ้อน น่าค้นหา ทั้งในส่วนของรูปร่าง รูปทรง สีลัน และการดำรงชีวิต”

เธอค้นคว้าหาข้อมูลโดยเลือกแมลงหายาก ที่ค้นพบได้ในประเทศไทย เพราะอยากให้แมลงที่เลือกมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบมีความเกี่ยวข้องกับประเทศไทยโดยตรง ก่อนมาลงตัวที่ตัวด้วงดินขอบทองแดง เจ้าตัวเล่าว่า “ตัวด้วงที่เลือกนี้ พบกระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไทย มีความน่าสนใจทั้งในส่วนของฟอร์มและสีลัน นอกจากจะมีลำตัวสีดำเงา ตัดด้วยขอบสีทองแดงอย่างน่ามหัศจรรย์แล้ว ยังมีเท็กซ์เจอร์ที่น่าสนใจ คือพื้นปีกเป็นร่องตื้นๆ เรียงเป็นแถวยาว ส่วนเขาและหนวดก็มีสีลันสวยงาม”

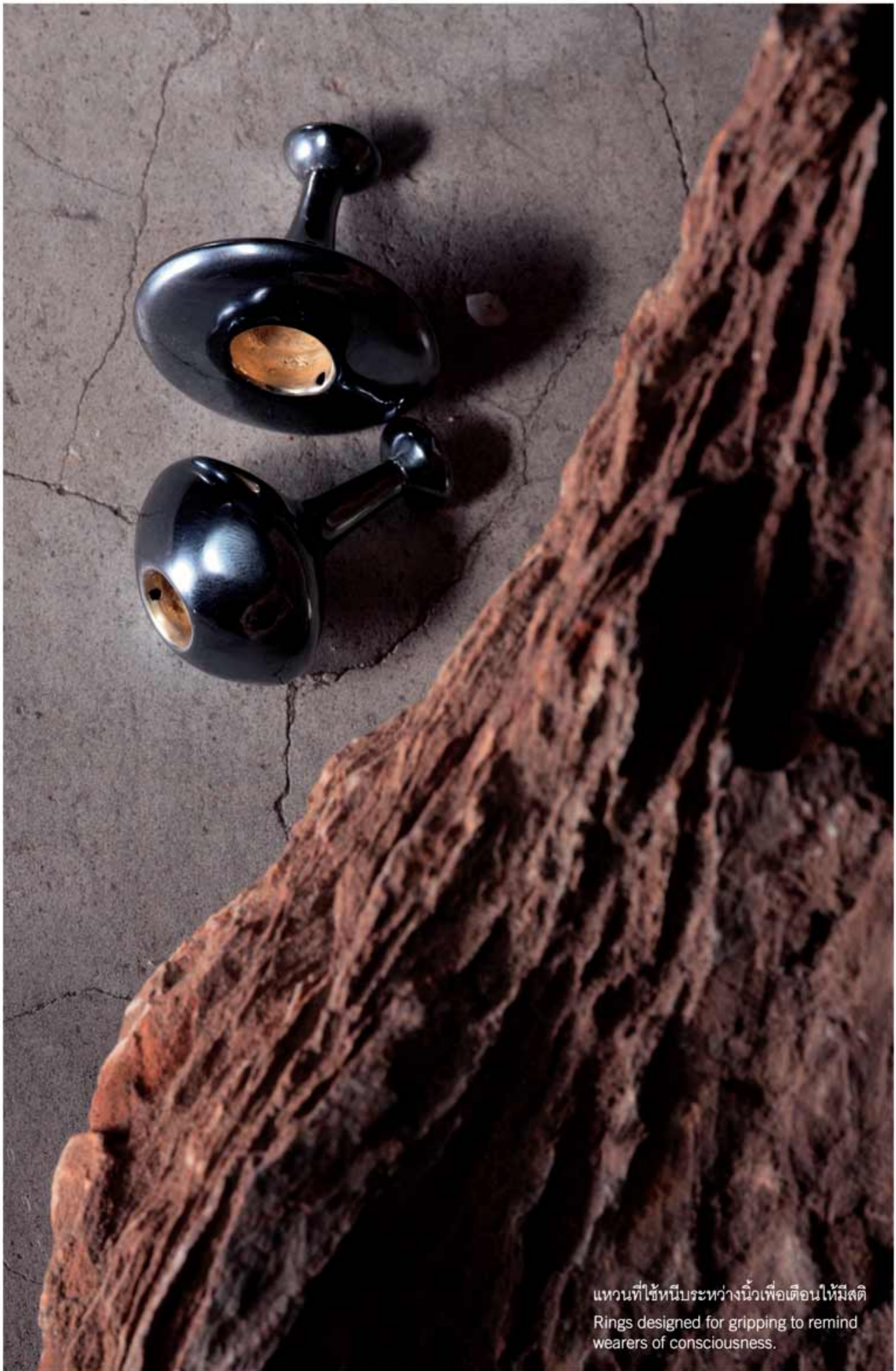

จี "เมล็ดพันธุ์วิเศษจากสุวรรณภูมิ 1"
Pendant: "Magical Seeds of Suvarnabhumi 1"

หลังจากศึกษาลักษณะต่างๆ และ
สีสันของตัวดวงจากข้อมูลที่พบแล้ว
เธอก็ลองร่างแบบร่างแรก ก็ได้คำแนะนำ
จากมร.มาสสิโม ชุกกี ดีไซน์เนอร์ชื่อดัง
ของอิตาลี ผู้รับหน้าที่ผู้นำเวิร์คช็อปของ
โครงการ Global SACICT 2011 ว่า น่าจะ
ตัดทอนรายละเอียดออกไปบ้าง เธอจึง
นำเอาส่วนเด่นๆ ของฟอร์มตัวดวงมาใช้
และบางดีไซน์ก็นำสองสามส่วนของตัวดวง
มาผสมผสานกัน ด้วยการทดลองปั้น
และสร้างเท็กซ์เจอร์ด้วยดินน้ำมัน
สุดท้ายก็ได้งานออกแบบมา 4 เซ็ต เป็น
โคมไฟ 1 เซ็ต และแจกัน 3 เซ็ต ดีไซน์
บางชิ้นจะมีการผสมผสานวัสดุอื่นๆ
เพื่อเพิ่มความน่าสนใจ และสร้างสิ่ง
"เซอร์ไพรส์" ซึ่งเป็นสิ่งที่นักมัลชอบ
ชอบไว้ในงานออกแบบของเธอเสมอ

เมื่อครั้งร่วมงานออกแบบ
เครื่องประดับในโครงการวิจัยแนวทาง
ในการสร้างนวัตกรรมใหม่ทางการ
ออกแบบเครื่องประดับ หรือที่เรียกว่า
Project Glitz ที่สถาบันวิจัยและพัฒนา
อัญมณีและเครื่องประดับแห่งประเทศไทย
จัดขึ้นในปี 2552 นักมัลออกแบบ
แหวนที่มีใช้สำหรับสวมใส่กับนิ้วแบบ
ทั่วไป แต่แหวนของเธอใช้หินระหว่างนิ้ว
เป็นการเตือนให้เราต้องมึสติรู้ตัว
ในทุกขณะจิต ตั้งคำสอนในพุทธศาสนา
และยังออกแบบกำไลที่ได้แรงบันดาลใจ
จากรูปทรงและลวดลายของงานจักสาน
กระบุง ซึ่งมีฐานโครงสร้างเป็นรูป
หกเหลี่ยมแต่ปากกระบุงถูกรวบให้เป็น
วงกลม โดยตัวเรือนกำไลด้านนอก
ทำด้วยเงินเป็นลวดลายจักสาน ที่ละเอียด
ประณีตแต่สร้างพื้นผิวให้แลดูดิบและเก่า
โดยผ่านการลงดำ ส่วนด้านในของกำไล
เป็นทองเงาวาว และมีการบุด้วยผ้าไหม
สีแดงที่เย็บเป็นรูปทรงดอกบัว เพื่อเพิ่ม
ความอ่อนนุ่มยามสวมใส่

"เวลาออกแบบ ชอบให้งานมีเซอร์
ไพรส์ซ่อนอยู่ทั้งในแง่ของรูปแบบและ
แนวความคิด อย่างกำไลที่ออกแบบให้
Project Glitz ต้องการสะท้อนให้เห็นความ
แตกต่างระหว่างความหยาบกระด้างที่เห็น
จากภายนอก กับความประณีตพิถีพิถัน
และอ่อนนุ่มที่ซ่อนอยู่ภายใน เป็นงาน
ที่ต้องพิจารณาลงไปรายละเอียด
เพื่อสัมผัสถึงความงดงาม" อาจารย์
บอกเล่าความคิดในการออกแบบ ☸

แหวนที่ใช้หนีบระหว่างนิ้วเพื่อเตือนให้มีสติ
Rings designed for gripping to remind wearers of consciousness.

More Than the Eye Can See

Words **Nilubol Pornpitagpan**

Global SACICT 2011 is a proactive project launched in March this year by the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT), with the cooperation of MZD Bangkok. The mission here is to develop designs and products that are more responsive to world market demands – all under the SACICT brand. This issue of SACICT Living Thai introduces Noppakamol Chana, one of expert artists involved in creating designs for ceramic products under Global SACICT 2011.

Scribbling on the walls of her home during the naughty phase of her childhood proved not only great fun for Noppakamol Chana, but also made her realise she had a passion for drawing and painting. By the time she was in secondary school she already knew what career she wanted to pursue and had no hesitation in choosing to study art.

Starting with a diploma in fine art from Thai Vijitsilp Art College in 1989, Noppakamol went on to get her bachelor's degree in Fine Art in Visual Communication Design from Silpakorn University in 1993 before completing her master's degree in jewelry and metal-smithy from the University of North Texas, Denton, USA in 2002.

Noppakamol became a teaching assistant and designed as a freelancer during her study in the United States. On her return to Bangkok she became the general manager of Barse & Co. (Thailand), a jewelry manufacturer based in Texas, for a few years before becoming a lecturer in metal-smithy and jewelry at King Mongkut's Institute of Technology, Lat Krabang. Her academic position made her much sought after as a consultant and trainer for jewelry design as well as creative projects organised by various governmental agencies.

When chosen to create product designs for the Global SACICT project, Noppakamol picked insects as her theme. "Insects are amazing creatures," she says, explaining the reason for her choice. "Though tiny, they have complicated organs and alluring shapes, forms and colours, and their living habits are quite intriguing."

She researched the rare insects found in Thailand as she wanted to choose an arthropod that would imply its place of origin. Her search ended up with the red-bordered ground beetle.

"The red-bordered ground beetle can be found in all regions of Thailand. Its forms and colours are fantastic. The thorax is shiny black, rimmed with copper red, which I find so beautiful. Its exoskeleton which features parallel shallow furrows also provides wonderful texture for my design," Noppakamol says.

Noppakamol sketched her first drafts, bringing out the distinguished forms and patterns. Mr. Massimo Zucchi, as conductor of the Global SACICT design project, advised her to cut down on some details.

Noppakamol also combined different parts of the beetle and created plasticine models from her designs so as to get the touch and feel of the texture. And now she is ready to go ahead with her three sets of vases and one set of lampshades based on her prototype models. Noppakamol says some of her designs will be adorned with other materials, making them more interesting and creating what she describes as a "surprise", something which this designer-cum-lecturer loves to hide in her work.

Such as the jewelry she created for Project Glitz, in which Noppakamol designed a ring that is not put on a finger, but is gripped between two fingers. "By gripping the rings, it reminds us to be conscious all the time, according to

Buddhist teaching."

Another bangle was inspired by the shape of a Thai bamboo basket, with a hexagonal base but with the mouth smoothed into a round shape. She created the basketry motifs, forming a rough texture on the outside with a torn-out look while the inside of the bangle was made of gold and rimmed with red silk sewn in lotus motifs.

"When I create a design, I love to give some 'surprise' in the form or concept. The bangle I made for Project Glitz reflected the rough surface from its outer appearance while the fine and softened details were hidden inside. The beauty of my creations cannot be appreciated if one doesn't consider the details," Noppakamol says. ☘

จัด "เมล็ดพันธุ์วิเศษ
จากสุวรรณภูมิ 2"

Pendant: "Magical Seeds
of Suvarnabhumi 2"

Borneo International Beads Conference 2010 (BIBCo 2010)

Parkcity Everly Hotel
มีรี ซาราวัก มาเลเซีย
9-10 ตุลาคม 2553

หากคุณเป็นคนหนึ่งที่มีความสนใจในงานลูกปัด คุณก็ไม่ควรพลาดการประชุมลูกปัดนานาชาติของบอร์เนียว หรือ BIBCo 2010 เพราะภายในงานนี้จะมีการนำเสนอข้อมูลความรู้วัฒนธรรมลูกปัดทั้งของบอร์เนียวและที่อื่นๆ โดยผู้เชี่ยวชาญจากนานาประเทศ

ผู้เข้าร่วมกิจกรรมยังจะได้ลองสร้างงานลูกปัดด้วยฝีมือตนเอง ในเวิร์คช็อปต่างๆ รวมทั้งเพลิดเพลินกับนิทรรศการและเลือกซื้อลูกปัดสารพัดแบบที่มีมาให้เลือกจนจุใจ เยี่ยมชมรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์ <http://www.crafthub.com.my/>

Parkcity Everly Hotel, Miri,
Sarawak, Malaysia
October 9-10, 2010

If you are interested in beads, BIBCo 2010 promises you a weekend of total immersion in a vibrant bead culture. This is where you can attend formal lectures by acknowledged experts in the field and also get down to the real thing in hands-on workshops. And to top it off, just browse your fill at the Bead Exhibition and Bazaar. For more information, visit the website: <http://www.crafthub.com.my/>

2010 International Crafts Exhibition

28 ตุลาคม-1 พฤศจิกายน 2553
ศูนย์การประชุมและนิทรรศการนานาชาติหางโจว
หางโจว ประเทศจีน

สมาคมศิลปะและหัตถกรรมจีนจะจัดงาน 2010 International Crafts Exhibition ร่วมกับงาน Contemporary Arts and Crafts Masterwork Exhibition ซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี โดยปีนี้จะเน้นแสดงผลงานหัตถกรรมและหัตถศิลป์ที่มีความโดดเด่นในบรรยากาศที่เน้นความหลากหลายทางวัฒนธรรมของแต่ละภูมิภาคของโลก ชมรายละเอียดได้ที่ www.cnaca.net.cn

October 28-November 1, 2010
Hangzhou Peace International Convention and Exhibition Centre
Hangzhou, China

The 2010 International Crafts Exhibition is being held in conjunction with the Contemporary Arts and Crafts Masterwork Exhibition, an annual event of the China Arts and Crafts Association. This year's exhibition will highlight unique handicraft works and atmosphere from different regions in the world. For more information, visit website: www.cnaca.net.cn

Abushan: A Design-Dialogue in Jewellery

การประชุมว่าด้วยเรื่องเครื่องประดับ: จากหญ้าถึงทอง
นิวเดลี อินเดีย
4-6 กุมภาพันธ์ 2554

งานประชุมนานาชาติว่าด้วยเรื่องเครื่องประดับนี้จะจัดขึ้นโดยสภาช่างศิลป์โลก หรือ WCC เพื่อเป็นเวทีให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลายๆ ฝ่าย ทั้งนักประวัติศาสตร์ นักวิจัย นักออกแบบ จากทั่วทุกมุมโลก มาร่วมนำเสนอแนวคิดและความรู้เรื่องงานออกแบบเครื่องประดับ จากอดีตถึงปัจจุบันอันจะนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ในวงการ

ภายในงานจะมีทั้งการสัมมนาหลากหลายหัวข้อเกี่ยวกับเครื่องประดับแบบประเพณีนิยม แนวร่วมสมัย และแบบชนเผ่า รวมถึงการจัดเวิร์คช็อป การสาธิต และให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้วัสดุที่พบเห็นกันอยู่ทั่วไป เช่น หญ้า กระดุกสัตว์ ไม้ โลหะ ไปจนถึงวัสดุรีไซเคิล มาใส่ความคิดสร้างสรรค์ให้กลายเป็นเครื่องประดับชิ้นงาม

นอกจากนี้ยังมีนิทรรศการเครื่องประดับจากสุดยอดดีไซน์เนอร์ตัวแทน 5 ทวีปที่ WCC มีสมาชิกอยู่ ตลอดจนพื้นที่สำหรับการเจรจาการค้า และจำหน่ายสินค้า ชมรายละเอียดของงานได้จากเว็บไซต์ <http://www.worldcraftscouncil.org/abhushan.html>

A Convention on Jewellery from Grass to Gold
February 4-6, 2011, New Delhi, India

Organised by the World Crafts Council, Abushan: A Design-Dialogue in Jewellery is intended to capture the diversity, symbolism, artistic form in jewellery and pay homage to the craftspeople worldwide. The convention includes workshops, lectures and demonstrations by speakers and authorities drawn from all areas of expertise in jewellery – historians, designers and researchers, from all over the world.

Abushan will explore how common everyday material like grass, wood, bone, metal and recycled materials can be transformed into exquisite jewellery through the skill of the craftspeople/designer. The event will also feature seminars and interactive sessions covering traditional, contemporary and tribal jewellery.

There will be an exhibition showcasing the works of nearly 40 pieces from top artists representing five regions of World Crafts Council. A craft bazaar will also be held to facilitate a direct interface between craft persons and potential buyers alongside craft workshops on various materials being conducted by renowned artists and designers. Visit <http://www.worldcraftscouncil.org/abhushan.html> for more information.

ตุ๊กตาเป็นของเล่นโปรดของเด็กหรือแม้กระทั่งผู้ใหญ่ในทุกยุคทุกสมัยเสมอมา และมีคนจำนวนมากไม่น้อยที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ประดิษฐ์ตุ๊กตาขึ้นเองจากวัสดุต่างๆ ใกล้เคียงๆ วันนี้เราจะชวนท่านเก็บเศษผ้ามาทำเป็นโยโย่ เพื่อประดิษฐ์เป็นตุ๊กตา หรือนำไปสร้างสรรค์เป็นงานหัตถศิลป์เพื่อใช้ให้เกิดประโยชน์

โยโย่ที่วานี้ก็คือเม็ดดุมที่ทำได้ง่ายๆ จากเศษผ้าชิ้นเล็กชิ้นน้อย เหมือนกับการห่อกระดุมด้วยผ้าให้สวยงามก่อนนำไปติดบนเสื้อ เพียงแต่ไม่ใส่กระดุมเข้าไป ก็จะได้เม็ดดุมกลมๆ บางเบาขนาดต่างๆ สำหรับนำไปต่อยอดสร้างงานประดิษฐ์สำหรับการใช้สอย หรือประดับตกแต่ง แต่งงานชิ้นเล็กๆ ประเภท ตุ๊กตา ที่รองแก้ว หรือนำไปตกแต่งเสื้อยืด กระเป๋า จนถึงงานชิ้นใหญ่อย่างผ้าคลุมเตียง สุดแต่การสร้างสรรค์ของคุณ

D.I.Y. ฉบับนี้จะแนะนำการใช้งานโยโย่สัก 2 ตัวอย่าง นั่นคือ ทำตุ๊กตา และนำไปตกแต่งกระเป๋าผ้าฝ้ายใบโปรด เพื่อเพิ่มความเก๋

The doll has always been among the most favourite toys of a child – and of some adults, too. With a little creativity, people can use scrap and recycled materials found close to hand, to make their own dolls. Why not give it a try? You could make a child immensely happy with such a gift. One uncomplicated way would be to fashion scrap cloth into yo-yos of various sizes in order to make dolls, placemats or to adorn a T-shirt or purse... or go completely nuts and make an entire bedspread by sewing your yo-yos end-to-end.

In this issue, D.I.Y. offers you some inspiring ideas to turn yo-yos into dolls or simply use them to embellish a cotton bag.

โยโย่จากเศษผ้า สู่คุณค่าใหม่ด้วยฝีมือ Yo-yos: From Scrap Fabric to New Value

วัสดุอุปกรณ์

กระดาษแข็ง เศษผ้า ผ้าใยบัวสีขาว
ใยโพลีเอสเตอร์ ริบบิ้น ลูกตาลูกบิดสีดำ
ไหมพรมสีตามชอบ เส้นเอ็นขนาดเล็กสุด
เข็มหัวโต กระจุกแบบกลม ด้าย เข็ม และดินสอ

Materials and Tools

Cardboard, scrap fabric, white nylon stocking, polyester fibre, ribbon, ready-made black round beads for the eyes, knitting yarn of your favourite colour, the thinnest fishing line, a large-eyed needle, buttons, thread, needle and drawing pencil.

วิธีทำ / Directions:

การทำโยโย่

Making Yo-Yos

1. ตัดกระดาษแข็งเป็นวงกลม 2 ขนาดสำหรับเป็นแบบ ขนาดเล็กใหญ่ต่างกันเล็กน้อย เช่นวงเล็กขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 5 ซม. วงใหญ่ขนาด 7 ซม. หรือถ้าต้องการตุ๊กตาตัวใหญ่ ก็เพิ่มขนาดวงกลมตามต้องการ (ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางของวงกลมควรมีขนาดใหญ่กว่าขนาดโยโย่ที่ต้องการ 2 เท่า เพราะการห่อตัวของผ้า)

Make two circular templates, one big and the other smaller, on cardboards. Sizes can be 5 and 7 cm. in diameter or adjusted to your preference. The diameter of a circle should be double the size of the desired finished yo-yo.

2. ตัดเศษผ้าเป็นวงกลมตามกระดาษต้นแบบ ขนาดใหญ่ ประมาณ 10 ชิ้นสำหรับทำตัวตุ๊กตาและขนาดเล็กประมาณ 44 ชิ้น สำหรับทำแขนและขา

Cut out a circle of fabric by tracing around the template. You need at least 10 pieces for the doll's body and 44 pieces of the smaller size to make arms and legs.

3. จับผ้าด้านผิวด้านเข้าหาตัว พับริมขึ้นผ้าวงกลมลงมาเล็กน้อย เย็บเนาโดยรอบโดยให้ขิดริมออกมามากที่สุด แล้วรูดในแนวนางเข็มกลับไปอีกด้านเพื่อผูกปม คลี่โยโย่ให้แบน เย็บเนาชิ้นผ้าที่เหลือด้วยวิธีเดียวกันจนหมด

Fold a rim along the edge of the circle and sew a running stitch around its edge, keeping your stitches close to the hem. Gently pull your stitching thread until the edges gather in the centre. Make a knot on the other side and cut the thread. With your fingers press the yo-yo flat and there you have it – a completed yo-yo!

การร้อยโยโย่ทำตัวตุ๊กตา Making a Yo-Yo Doll

1. ร้อยเส้นเอ็นยาวประมาณ 1 ฟุตกับเข็มหัวโต ร้อยลูกโยโย่ชิ้นใหญ่โดยหันด้านจีบออก ผูกปลายด้านล่างกันหลุดทิ้งปลายอีกข้างไว้ก่อน

Thread a foot-long length of fishing line through the large-eyed needle, knot one end to make a single thread. Now thread the 10 big yo-yos through, pleated side up, to form the body of the doll.

2. ร้อยเส้นเอ็นยาวพอประมาณกับเข็มหัวโต ร้อยลูกโยโย่เล็ก 2 เส้นๆ ละ 10 ชิ้น เป็นแขนสองข้าง ผูกปลายด้านหนึ่งและทิ้งปลายเอ็นอีกข้างไว้ก่อน ร้อยลูกโยโย่เล็กอีก 2 เส้นๆ ละ 12 ชิ้นเป็นขา 2 ข้างด้วยวิธีเดียวกัน

Repeat the process with the smaller yo-yos. Two rows of 10 small yo-yos for the two arms and two rows of 12 small yo-yos for the two legs.

3. ร้อยเอ็นเส้นที่ทำเป็นขาตุ๊กตาไว้แล้วกับเข็มหัวโต แทะย่อนโยโย่ของเส้นที่ทำเป็นตัวไว้จนสุด ดึงทั้งสองส่วนให้ติดกัน ผูกปมไว้ ต่อขาอีกข้างด้วยวิธีเดียวกัน

Thread the large-eyed needle with one line of leg, pulling the thread through the body to the top. Tighten and make a knot. Repeat the process with the other leg.

4. ร้อยปลายเส้นเอ็นของส่วนที่ทำแขนไว้แล้วกับเข็มหัวโต แทะเข็มจากด้านล่างของชิ้นโยโย่บนสุดของส่วนตัว ดึงแขนให้ติดกับตัว และแทงกลับอีกทียกก่อนผูกปมให้แน่น ต่อแขนอีกข้างด้วยวิธีเดียวกัน

Thread the large-eyed needle with one of the arms and attach it to the body, just under the topmost yo-yo of the body. Tighten the two lines and thread back one time before making a knot; trim. Repeat the process with the other arm.

การทำหัวตุ๊กตา

Making the Doll's Head

1. ตัดผ้าใยบัวเป็นวงกลม เย็บเนาริมผ้า แล้วรูดทำเป็นกะเปาะ
Cut a piece of nylon stocking in small circle with a round template. Draw a thread through the perimeter of the cut cloth and pull the thread to form a pouch.
2. ตัดใยโพลีเอสเตอร์พอประมาณ ม้วนใส่กะเปาะ ดึงด้ายเนารัดปิด แล้วเย็บปิดปากให้แน่น
Cut enough polyester fibre to fill in the pouch and pull the thread tight and secure it with a few stitches.
3. ร้อยเข็ม เย็บหนึ่งเข็มให้เกิดรอยบุ๋มตรงจุดที่จะทำลูกตา 2 ข้าง เพื่อทำเป็นเบ้าตา ก่อนเย็บลูกตาลูกปิดติดลงไป เย็บด้ายเป็นแฉก จากตา ทำเป็นขนตาสัก 4-5 แฉก
Mark the ball of fabric you have just made with two spots for the eyes and sew one stitch each at the spots to make sockets. Sew the bead eyes on the sockets and make a few radiating stitches from the eyes to form the eyelashes.
4. ร้อยด้ายแดง 2-3 ทบเย็บเป็นรูปตัว V ตรงตำแหน่งปาก หรือจะตัดเศษผ้าสีแดงเป็นสามเหลี่ยมมุมแหลมเล็กติดกาวเป็น ปากตุ๊กตาก็ได้
Stitch a V- shape with thread for the mouth. Or cut a bit of red fabric in the shape of lips and paste it on the head with glue.
5. พันไหมพรมรอบนิ้วมือ 5-6 รอบ ตัดออกมา เย็บติดกับส่วนหน้า ผากของตุ๊กตา เย็บต่อกันสัก 4-5 กระจุกสำหรับทำเป็นผม
Wrap the knitting yarn around your finger (more fingers for longer hair) for 4 to 5 loops. Cut the yarn out and sew the strands on the head of the doll, starting from the forehead. Stitch on several strands tightly next to each other to complete the doll's hair.
6. ตัดไหมพรม แบ่งส่วนหน้าทำเป็นผมม้า ใช้แปรงสางเป็น ขุยเล็กน้อย ส่วนหลังบิดไปติดกาวไว้ด้านหลัง
Cut the rolled strands to separate them, make the hair for the frontal bangs shorter than the hair at back. Attach the longer hair with glue to the back of the doll's head.
7. ตัดไหมพรมถักเป็นเปีย เย็บติดทับตรงรอยแฉกผม สามารถ ตกแต่งส่วนผมเพิ่มเติมโดยเย็บผ้าลูกไม้ทับ หรือจะตัดเศษผ้า เป็นชิ้นสามเหลี่ยม พับส่วนกว้างเป็นแถบลงมาเล็กน้อย แล้วเย็บเนาติดรอบศีรษะเป็นผ้าคลุมผม
Make a pigtail from the knitting yarn and sew it on the parting of the hair. Sew on a piece of scrap lace to render the stitches invisible! Or cut a scrap fabric in a triangle, fold the edge down and stitch it to cover the hair like a scarf.
8. เย็บกระดุมแบบกลมตรงปลายแขนและขาเพิ่มความสวยงาม
Sew a shank button at the end of the legs and arms.
9. ตัดริบบิ้นความยาวตามต้องการ พับทบเย็บติดบนหัวตุ๊กตา ทำเป็นที่แขวน
Attach a small loop of ribbon to the doll's head so the doll can hang from a hook.

การตกแต่งกระเป๋าผ้าฝ้ายใบโปรค Adorning a Cotton Bag with Yo-Yos

วัสดุอุปกรณ์

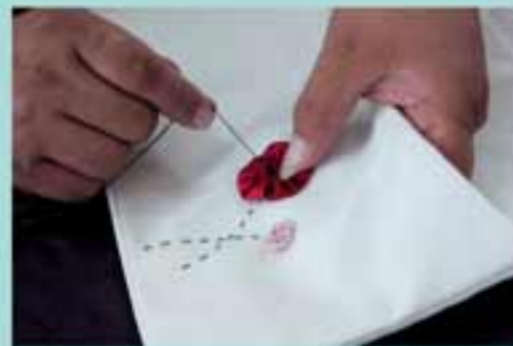
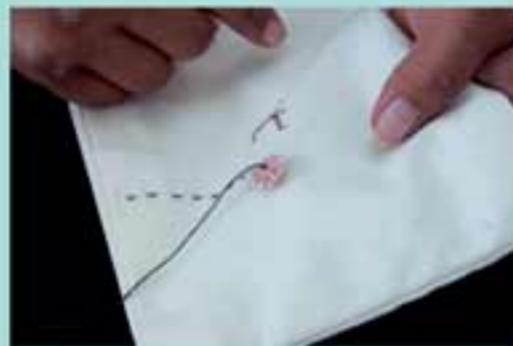
กระเป๋าผ้าฝ้าย เข็มและด้ายหลากสี
ลูกปัดกลมหรือเลื่อม

Materials

A cotton bag, pencil, thread in
various colours, needle, round
glass beads or sequins.

วิธีทำ / Directions:

1. คิดลายคร่าวๆ แล้วลองจัดวางโยโย่ขนาดต่างๆ บนจุด
ที่ต้องการ ตามตัวอย่างเป็นดอกไม้ โดยสีดอกไม้จะใช้
สีในโทนเดียวกัน หรือเน้นความสดใสด้วยหลากเฉดสี
Create a rough idea in your mind. Place pieces of
yo-yos according to your pattern. Here let's turn
the yo-yos into flowers. Arrange the composition on
the bag. You can apply your flowers in the same tone
of shades or in a colourful theme.
2. ร่างก้านดอกด้วยดินสอไม้เบาๆ
On the bag, draw thin lines for stems with a pencil.
3. ร้อยด้ายหลายทบ เย็บเนาตามแนวก้านดอกที่ร่างไว้ จะใช้ด้าย 2 สีก็ได้ หรือใช้ด้าย
สำหรับถักโครเชต์ที่มีความหนาแทนก็ได้
Sew a running stitch along the lines, using a few folds of thread. Apply a
single line if crochet thread is used. You can have two coloured threads on
the same needle, to make the pattern more interesting.
4. เย็บโยโย่ตรงจุดที่กำหนดไว้ในตอนแรก โดยหันด้านจีบขึ้น
Sew the yo-yos in the designated spots, pleated side up.
5. ตกแต่งโยโย่ดอกไม้เพิ่มเติม โดยร้อยลูกปัดแก้วใสไว้ตรงกลางทำเป็นเกสร หรือใช้เลื่อม
กระดุมสวยๆ หรือคริสตัลหากต้องการเพิ่มความหรูให้กระเป๋าใบสวยของคุณ
Decorate your flowers with round glass beads or sequins as pollen.
Use crystals if you want a more lavish effect.
6. ตัดเศษผ้าเป็นใบไม้ เย็บเนาริมผ้าประดับตรงก้านดอกตามสมควร
Cut scrap fabric in the shape of leaves and baste around the edge
adorning the stems.

นี่เป็นเพียงตัวอย่างง่ายๆ คุณสามารถเพิ่มพลังสร้างสรรค์ตกแต่ง
เป็นตัวอักษร หรือลวดลายอื่นได้อีกสารพันกับสารพัดของใช้
หรืออาจนำโยโย่ไปตกแต่งเสื้อยืดก็น่าสนใจไม่แพ้กัน

The use of yo-yos as decorative fabric knows no limit.
After the bag and dolls, you can have fun creating any
number of designs. Let your imagination shine.
Fetch a new bag or a T-shirt and get started!

ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม สู่แดนใต้

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (ศ.ศ.ป.) ได้รับเกียรติจากผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต คุณวิชัย ไพรสงบ มาเป็นประธานเปิดงานศิลปหัตถกรรมครั้งที่ 1 ซึ่งจัดขึ้นภายใต้แนวคิด "สืบสานงานศิลป์ เยือนถิ่นทะเลงามภูเก็ต" ระหว่างวันที่ 2-8 กันยายน 2553 ณ ศูนย์การค้าเซ็นทรัลเฟสติวัล ภูเก็ต โดยงานได้รับความสนใจอย่างมากจากผู้เข้าชม และสามารถสร้างยอดขายได้กว่า 4.5 ล้านบาท

การจัดงานผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมครั้งนี้ เป็นครั้งแรกที่ได้สัญจรลงภาคใต้ ภายในงานมีการเดินแบบโชว์เครื่องแต่งกาย โดยนางแบบชื่อดัง อาทิ คุณลูกเกด เมทินี กิ่งโพยม ในสไตล์ "Mix & Match สินค้าหัตถกรรมไทย" และมีผลิตภัณฑ์จากศูนย์ศิลปาชีพไปจำหน่ายหลากหลายประเภท ซึ่งได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศ ตลอดจนชนชาวไทยในจังหวัดภูเก็ต และจากจังหวัดใกล้เคียง

SUPPORT Products Prove a Big Hit in the South

Phuket Governor Mr. Wichai Prisa-gnob recently presided over the opening of "Arts and Crafts Festival 2010: The Art of Living by the Sea...Phuket". Held at Central Festival Phuket, the event was organised by the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT), propelled by CEO Mr. Kunyaphan Raengkhum's mission to expand the market for handicrafts produced by the SUPPORT Arts and Crafts Centres across the country.

The event proved a great success, with high attendance and record sales totalling 4.5 million baht. This was the first time a fair for SUPPORT handicrafts hit the southern shore and the vast and varied collections attracted both local shoppers and foreign tourists visiting Phuket.

ศิลปหัตถกรรมจากสมาชิก ศ.ศ.ป. ร่วมอวดโฉมในงาน Thailand Trade Exhibition 2010

ภายใต้บันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) ระหว่าง ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (ศ.ศ.ป.) และ กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ ในการปฏิบัติงาน ด้านการส่งเสริม และขยายตลาดทั้งในและต่างประเทศ ทำให้ ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมของศูนย์ศิลปาชีพไทยได้ร่วมไป อวดโฉมในงาน Thailand Trade Exhibition ซึ่งเป็นงานแสดง สินค้าจากประเทศไทยที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี

ในโอกาสนี้ นายบุญฤทธิ์ แร่งขำ ผู้อำนวยการ ศ.ศ.ป. ได้นำคณะเจ้าหน้าที่และสมาชิกร่วมเดินทางไปจัดกิจกรรม การแสดงและจำหน่ายสินค้าศิลปาชีพและหัตถกรรม ในงาน Thailand Trade Exhibition 2010 ซึ่งจัดขึ้น ณ อาคาร World Trade Centre เมืองมุมไบ ประเทศอินเดีย ระหว่างวันที่ 13-16 สิงหาคม 2553 ที่ผ่านมา โดยได้รับการตอบรับอย่างดียิ่งจากผู้เข้าชมงาน โดยเฉพาะหัตถกรรม ผ้าทอ และเครื่องประดับต่างๆ

Thai Crafts Win Big Buyers in India

In line with the recently-signed MOU between the Ministry of Commerce's Department of Export Promotion (DEP) and the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT), exquisite handicrafts from around the country are being promoted via the Thailand Trade Exhibition 2010 which is now touring Asia.

Organised by the DEP, this exciting trade exhibition serves to expand marketing channels in Asia for SUPPORT products. The exhibition was held at Mumbai's World Trade Centre, India from August 13-16. According to SACICT's CEO Mr. Kunyaphand Raengkhum, hand-woven fabrics and accessories received the best response from visitors there.

ศ.ศ.ป. ร่วมแสดง ศักยภาพผลิตภัณฑ์ ศิลปาชีพที่มาเลเซีย

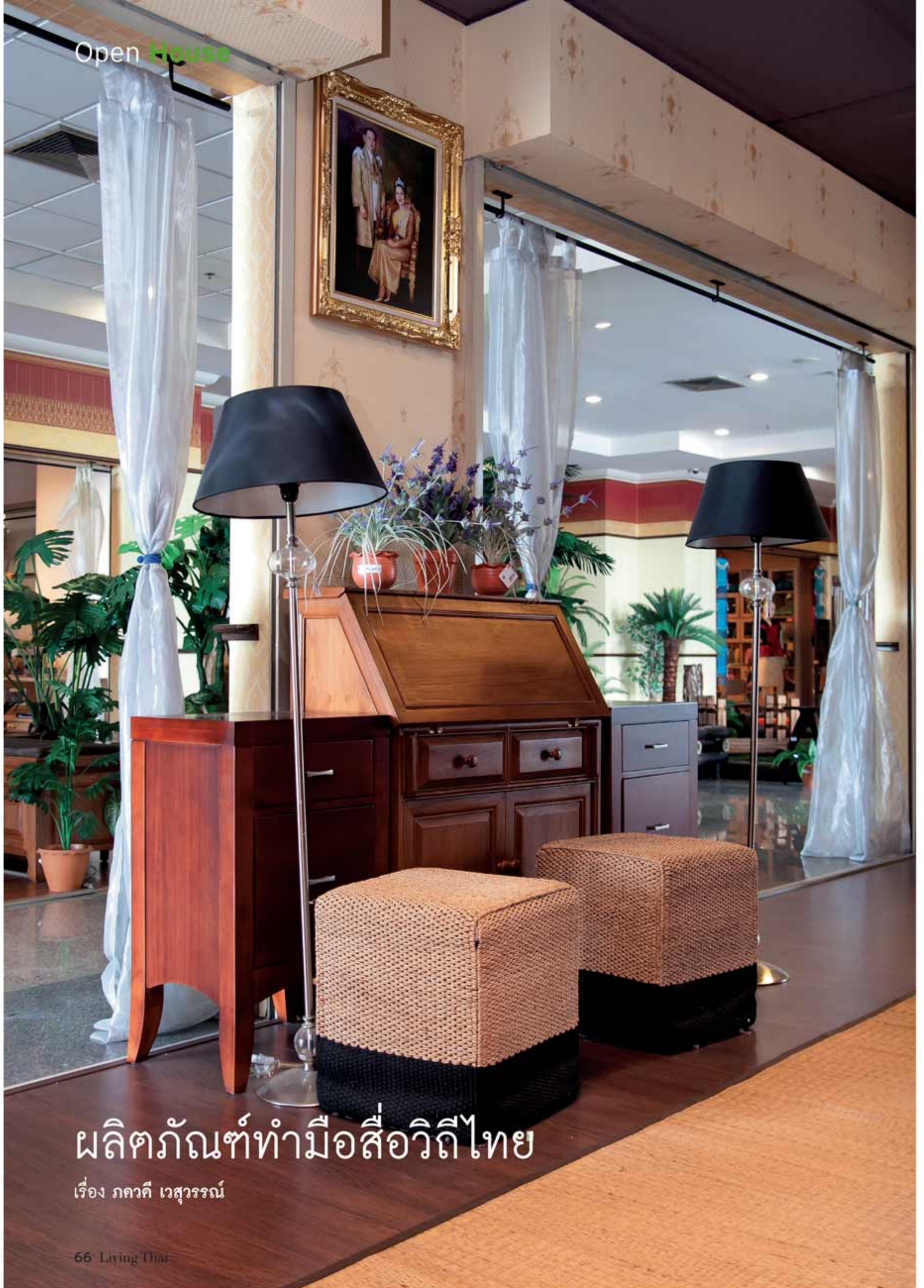
งานนี้ ศ.ศ.ป. ได้นำผลิตภัณฑ์ศิลปาชีพและ
ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมไทยไปร่วมจัด
แสดงและจำหน่ายในงานที่จัดขึ้น
ณ ศูนย์แสดงสินค้า Mid Valley Exhibition
Centre กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย
ระหว่างวันที่ 20-22 สิงหาคม 2553
ภายหลังจากที่เข้าร่วมจัดการแสดง
และจำหน่ายสินค้า ณ เมืองมุมไบ
ประเทศอินเดีย โดยงานนี้มีผู้เข้าร่วม
ชมงานอย่างคับคั่ง

Thai Handicrafts Go to Malaysia

Following the success of Thailand Trade Exhibition 2010 in Mumbai, India during mid-August, SUPPORT handicrafts proceeded to draw new buyers to this Thai trade fair, which travelled onward to the Mid Valley Exhibition Centre in Kuala Lumpur, Malaysia. Held from August 20-22, this exhibition of beautiful products enjoyed strong interest from Malaysian and Singaporean visitors.

ผลิตภัณฑ์ทำมือสีวิถีไทย

เรื่อง กวาคี เวสุวรรณ์

อาคารพระมิ่งมงคล ซึ่งเป็นที่ตั้งของศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ ศ.ศ.ป. มีสารพัดสิ่งน่าสนใจให้ค้นหาและได้ค้นพบสิ่งใหม่ๆ เสมอ Living Thai ได้เคยนำท่านชมนิทรรศการบางส่วนไปแล้ว เช่น หอศิลปาชีพหอศิลปการที่จัดแสดงผลงานอันทรงคุณค่าจากช่างฝีมือคนไทยให้ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้ศึกษาและชื่นชม วันนี้ Living Thai ขอเอาใจนักช้อปนำชมห้องจำหน่ายสินค้ากลางที่รวบรวมผลิตภัณฑ์ศิลปาชีพจากทั่วประเทศมาอวดโฉมโชว์ความงามวิจิตร และฝีมือประณีตของช่างฝีมือคนไทยตัวเล็กๆ ที่สร้างผลงานที่มีคุณค่ายิ่งใหญ่ คุณภาพระดับพรีเมียมสำหรับให้ผู้มาเยี่ยมชมได้เลือกซื้อหากลับไปใช้เอง หรือเป็นของขวัญของฝาก

ห้องจำหน่ายสินค้ากลางที่วานี้ตั้งอยู่บริเวณโถงทางเดินด้านซ้ายมือจากประตูทางเข้าอาคาร ตลอดแนวมีห้องจัดแสดงและจำหน่ายสินค้าเรียงรายเต็ม 2 ฟากเกือบ 20 ห้อง โดยห้องทางฟากขวาจัดแสดงและจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากศูนย์ศิลปาชีพที่ตั้งอยู่ทุกภูมิภาคทั่วประเทศ ส่วนห้องทางฟากซ้ายเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทฝากจำหน่าย ซึ่งผู้ฝากก็ไม่ใช้ใครแต่เป็นสมาชิกของศ.ศ.ป. นั่นเอง

ในแต่ละห้องหรือแต่ละส่วนแสดงสินค้า ล้วนมีการตกแต่งอย่างสวยงามด้วยคอนเซ็ปต์ที่แตกต่างกันไป เพื่อให้สอดคล้องกับประเภทของสินค้า เช่น ส่วนจัดแสดงผลภัณฑ์เครื่องเรือนหวาย ก็จัดเป็นมุมพักผ่อนริมสวนหย่อมเลียนแบบชานบ้านพร้อมการตกแต่งด้วยน้ำพุและต้นไม้ประดิษฐ์ที่งดงามเหมือนจริง หรือการจัดตกแต่งในคอนเซ็ปต์ห้องหนังสือ มีชั้นวางหนังสือทำด้วยไม้สีธรรมชาติ ช่อของความน่ารักของผลิตภัณฑ์ตุ๊กตาปั้นชาววังที่สีสันสดใสและสื่อวิถีไทย

ประเภทสินค้าหัตถกรรมที่หลากหลายถูกจัดวางอย่างเป็นหมวดหมู่ทั้งผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือที่ทำมาจากผ้าฝ้ายลวดลายธรรมชาติแต่ใช้งานทนทานนัก กระทั่งผ้าไหมยกดอกที่ถักทออย่างประณีตงดงามบรรจุในกล่องผ้าไหมบุอย่างดีเหมาะกับการเลือกติดไม้ติดมือเป็นของฝาก หรือหากมีโอกาสสำคัญในการเข้าพบผู้ใหญ่ที่นับถือผลิตภัณฑ์เครื่องเบญจรงค์ลวดลายไทยที่ละเอียดอ่อนสวยงามน่าจะเป็นตัวเลือกที่เข้าที่ แต่หากต้องการหาของที่ระลึกเป็นของฝากให้เพื่อนชาวต่างชาติ พนักงานของห้องจำหน่ายสินค้ากลางแนะนำตุ๊กตาผ้าฝ้ายช่างหมอบที่มียอดขายเป็นอันดับหนึ่ง ตามได้ความกระจ่างว่าช่างถือเป็นตัวแทนของประเทศไทย ทำให้ถ้าสุดสัปดาห์ไหนมีฝรั่งมาเที่ยวเยอะช่างหมอบก็หายไปจำนวนพอๆ กับฝรั่งเหมือนกัน

หากเป็นสาว ๆ ร้อยทั้งร้อยจะต้องหยุดชื่นชมผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์ที่อ่อนช้อยงดงาม ที่เลียนแบบธรรมชาติได้เหมือนจริงอย่างน่าอัศจรรย์ เป็นสินค้าอีกประเภทที่ได้รับความสนใจจากทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

การจัดแสดงสินค้าของห้องจำหน่ายสินค้ากลางนี้มีลักษณะคล้ายโชว์รูมในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ทุกๆ หน้าร้านจะมีแผ่นป้ายไม้ตั้งอยู่เพื่อบอกถึงรายละเอียดของร้านตั้งแต่ชื่อร้านค้า ประเภทของผลิตภัณฑ์รวมถึงแหล่งที่มาโดยสังเขป ความพิเศษที่สร้างความแตกต่างของที่นี่อยู่ตรงที่แต่ละร้านนั้นจะเปิดโอกาสให้ผู้เข้าเยี่ยมชมได้ใช้เวลาเลือกชมอย่างอิสระจนจุใจ ไม่มีพนักงานยืนประจำที่คอยจ้องหรือเดินตามให้หงุดหงิดใจ แต่จะมีพนักงานกลางสวมใส่ชุดไทยสวยงามหน้าตายิ้มแย้มจำนวนเกือบ 20 คนต่อวันพร้อมให้ข้อมูลและสามารถแนะนำสินค้าให้กับผู้สนใจอย่างทั่วถึง รวมทั้งจะบริการนำสินค้าไปชำระเงินให้ท่านอย่างสะดวกสบาย เรียกได้ว่าแค่นั่งเลือกอยู่กับที่แล้วหยิบสแตงค์ให้ก็ได้เลย

สินค้าที่ล้วนเป็นสินค้าหัตถกรรมคุณภาพ สินค้าที่ฝากจำหน่ายก็ผ่านการคัดเลือกอย่างพิถีพิถันของคณะกรรมการศ.ศ.ป. โดยจะต้องเป็นสินค้าที่ทำ

ด้วยมือทุกขั้นตอน ไม่ใช้การผลิตระบบโรงงาน และแสดงเอกลักษณ์ศิลปะวิถีความเป็นไทยผ่านวัตถุดิบ ไปจนถึงกระบวนการผลิต หลายคนฟังแล้วอาจประหลาดใจเรื่องราคาซึ่ง Living Thai ของกระซิบให้ฟังดังๆ ให้โล่งอกว่า ราคาสินค้าที่นี่ไม่แตกต่างจากที่ศูนย์ศิลปะชาติแต่อย่างใด โดยมีราคาเริ่มต้นด้วยหลักสิบและเพิ่มขึ้นตามความวิจิตรบรรจงของแต่ละชิ้นงาน รวมถึงหยาดเหงื่อแรงงานและเวลาที่ช่างฝีมือทุ่มเทให้กับชิ้นงาน ทำให้ผลิตภัณฑ์บางชิ้นมีมูลค่าสูงขึ้นไปถึงหลักหมื่นตามคุณค่า ราคาของสินค้าทุกชิ้นจะไม่มีการบวกเพิ่มแม้แต่สตางค์เดียวเนื่องจากเป็นพันธกิจของศ.ศ.ป.ที่ต้องการเปิดให้ห้องจำหน่ายสินค้ากลางเป็นแหล่งส่งเสริมและสนับสนุนด้านการตลาดของสินค้าแฮนด์เมดจากภูมิปัญญาคนไทยให้เป็นที่แพร่หลาย และได้รับการยอมรับในสายตาชาวโลก ปัจจุบันเหล่านี้ทำให้ผู้บริโภคมั่นใจได้ในคุณภาพและราคาของสินค้าที่นี่

เหนือสิ่งอื่นใดการจับจ่ายซื้อผลิตภัณฑ์จากห้องจำหน่ายสินค้ากลางนั้นยังถือเป็นอีกหนึ่งพลังในการส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์หัตถกรรมไทยให้มีการสืบทอดต่อไป เป็นการเติมเชื้อไฟให้คนตัวเล็กๆ ที่ทำงานด้วยหัวใจให้มีกำลังใจเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณเมื่อได้เห็นรอยยิ้มของผู้บริโภค และได้รับเสียงชื่นชมกลับมาเสริมเป็นแรงผลักดันในการผลิตผลงานชิ้นเอกต่อๆ ไป ☺

ห้องแสดงสินค้าเซรามิก
Ceramic room offers products, big and small.

A Treasure Trove of Souvenirs from Thailand

Words **Pakavadee Veysuwan**

PHRA MINGMANGALA BUILDING serves as the headquarters of the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT). This elegant traditional Thai-style edifice is a treasure trove, housing many wonders for visitors to explore. In our previous issue, Living Thai explored the nooks and crannies of The Gallery, which exhibits numerous samples of charming handicrafts produced by Thai artisans for both Thai and foreign visitors to marvel at.

In this issue, Living Thai takes shoppers to the Distribution Centre, which stocks for sale a myriad handicrafts from the SUPPORT Arts and Crafts Centres across the country. These products, of fine quality and showcasing the legendary craftsmanship of Thai artisans, will make visitors want to shop until they drop!

As you step into the entrance hall, the Distribution Centre is on your left, with shops lined up along both sides of the corridor. On the right are shops featuring arts and crafts products from the SUPPORT Arts and

Crafts Centres from all regions of Thailand, while on the left are shops presenting handicrafts from members of SACICT.

Each shop is decorated along a conceptual theme. The rattan furniture set is placed in a leisurely man-made garden corner, complete with fountain and the shade of artificial plants that look stunningly real. Another room is decorated as a library with a cozy atmosphere, with book shelves in dark tones. But the cute little wooden royal dolls or *tukkata chao wang* which sit on these shelves exude an air of refreshing excitement while reflecting the Thai way of life.

Items are displayed in categorised groups for easy locating. Hand-woven fabrics, from plain cotton to elegant silk, are on offer at prices to suit one's purse-strings. Elaborate shawls come with a beautiful case ideal for gifting.

If you are looking for special hand-made products as presents, the shops here are the ideal venue. A *benjarong* bowl for your respected elders, perhaps? As a gift for your foreign friends, the shop attendants advise you to pick any of the beautiful elephant fabric dolls. As elephants are a symbol of Thailand, the tourists love to take back pachyderm motifs as souvenirs from Thailand. Any weekend that sees a great number of foreign tourists visiting here, that weekend a large number of elephant dolls disappears from the shelves.

Women will be attracted to the artificial flowers, which look as delicate as the real thing. A variety of colourful blossoms is displayed like in a florist's shop, making them another best-selling item.

Shops here are decorated like the showrooms of popular department stores. There is a wooden notice board placed in front of each room with a short message describing the shop, its

products and their place of origin. Shopping here gives customers a pleasure for they can explore at their leisure, with no attendant following their every step. But the attendants are there, discreetly of course, attired in traditional dress and with bright smiles, to help explain any queries about a product that the potential purchaser may fancy.

The handicrafts on sale here are guaranteed of their quality. Items from members of SACICT have been meticulously selected to ensure that the products are hand-made throughout the entire production process.

As for the prices, one can rest assured that all prices quoted here are the same as at any SUPPORT Arts and Crafts Centres, and range from double digits to several thousand baht, depending on the refinement and hours of labour the artisan spends in producing that particular masterpiece.

SACICT does not mark up its prices, for its mission is to make this venue a centre to expand its market for handmade crafts culled from Thai heritage and propel these artifacts to gain the recognition of global customers.

Shopping at the Distribution Centre at SACICT is another channel to support Thai handicrafts, where your purchase gives more encouragement to the craftspeople, inspiring them to create even more impressive works, thereby keeping this Thai heritage alive and well. ☸

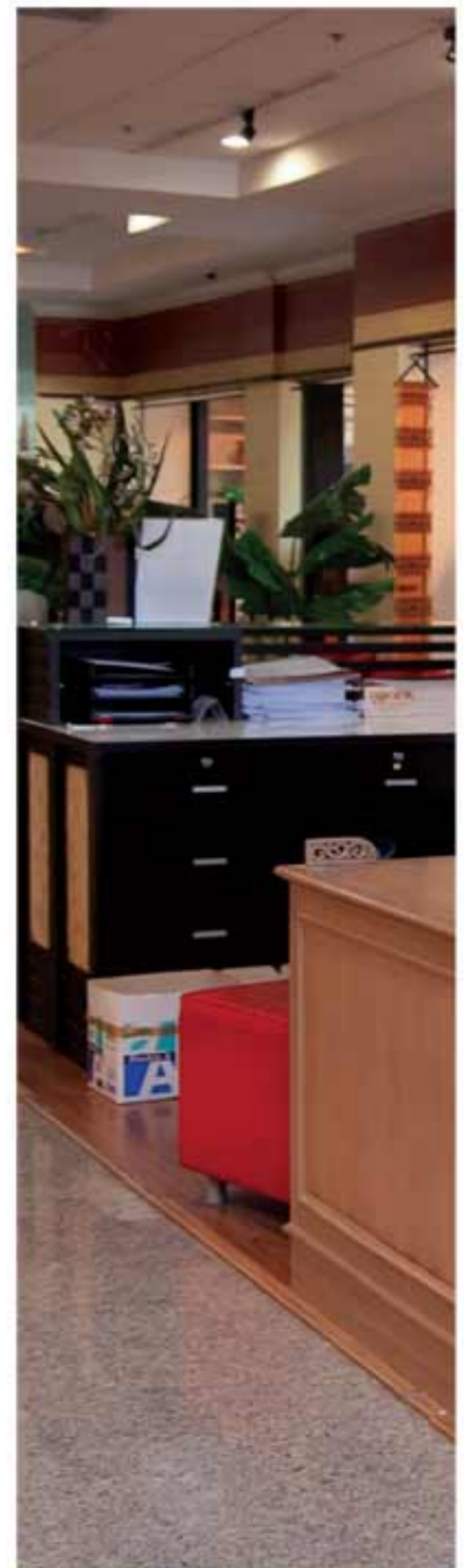
ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ
59 หมู่ 4 ต.ช้างใหญ่ อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre
of Thailand (SACICT)
59 Moo 4, Chang-Yai Sub-District, Bangsai,
Ayutthaya Province, Thailand

โทร./Tel. +66(0) 35 367 054-9
เว็บไซต์/Website: www.sacict.net

บรรยากาศร้านดอกไม้
Alluring artificial plants

ไม้ประดิมชู้
plants at the flora shop.

ผลิตภัณฑ์ขายดีและจุดชำระเงิน
Hot items and cashier desk.

Corporate Info

หัตถศิลป์ไทย

มรดกล้ำค่าในพระบรมราชินีนาถ

น้ำพระราชหฤทัยอันเต็มเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีต่อเกษตรกรผู้ยากไร้ในชนบท คือที่มาของความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในการอนุรักษ์และฟื้นฟูศิลปหัตถกรรมไทยแต่โบราณให้กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นอีกครั้ง

ขณะโดยเสด็จ ๆ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อทรงเยี่ยมเยียนทุกข์สุขของพสกนิกรทั่วประเทศ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงเล็งเห็นความเป็นไปได้ในการที่จะทำนุบำรุงงานช่างฝีมือและศิลปหัตถกรรมไทยที่สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ด้วยทรงตระหนักดีว่าแนวคิดนี้จะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์สองประการพร้อมๆ กัน คือสร้างรายได้เสริมให้แก่ชาวไร่ชาวนาหลังฤดูเก็บเกี่ยว และช่วยรักษาศิลปะไทยแต่โบราณไม่ให้สูญหายไป ทั้งหมดนี้คือจุดเริ่มต้นของโครงการสำคัญที่พระองค์ทรงห่วงใยและสนพระราชหฤทัยเสมอมา

ฝีมือช่างชั้นเอก สืบสานจากรุ่นสู่รุ่น

พระวิริยอุตสาหะในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้สร้างงานให้กับเกษตรกรทั่วประเทศเป็นจำนวนมาก โดยทรงกระตุ้นและสนับสนุนให้เกษตรกรร่วมกันจัดทำอุตสาหกรรมพื้นบ้านในท้องถิ่นที่ชีวิตดิ้นรนหาได้ง่ายในพื้นที่ ส่งผลให้ชาวเขาเลิกปลูกฝิ่น และหันมาใช้ความเชี่ยวชาญที่มีอยู่ประดิษฐ์เครื่องเงินและเครื่องทองแทน

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไป ณ ภูมิภาคใด ก็จะมีการตั้งศูนย์ฝึกอบรมชั่วคราวขึ้น โดยศูนย์เหล่านี้ไม่เพียงมุ่งฝึกฝนทักษะของช่างฝีมือเท่านั้น แต่ยังเป็นการฟื้นฟูศิลปะดั้งเดิมของไทย เช่น การทอผ้าไหมมัดหมี่ การสานภาชนะย่านลิภา และการทำเครื่องถมทองและเงิน ไม่ให้สูญหายไปตามกาลเวลาลีกด้วย

เพื่อสืบสานงานหัตถศิลป์ให้คงอยู่ต่อไป เยาวชนจากครอบครัวยากไร้ได้รับโอกาสสำคัญยิ่งในชีวิต โดยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ คัดเลือกเยาวชนที่ผ่านการสัมภาษณ์เข้าสู่โครงการ เด็กๆ จะได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นขั้นเป็นตอนโดยช่างชั้นเอก และครูที่ทุ่มเท จนสามารถแปรเปลี่ยนวิถีธรรมดาในชีวิตประจำวัน อาทิ ชี้นไม้ ก้อนดิน เศษผ้า ใจไหมและใยฝ้าย ฯลฯ ไปเป็นงานศิลป์อันน่าตื่นตาตื่นใจ ปัจจุบันมีนักเรียนหลายวัย ตั้งแต่ 15-60 ปี ตอกย้ำคำกล่าวที่ว่า "ไม่มีใครแก่เกินเรียน"

แบบอย่างงามล้ำ สมคุณค่าความเป็นไทย

เพื่อให้โครงการบรรลุวัตถุประสงค์และแสดงถึงพระราชปณิธานอันแน่วแน่ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพื้นที่ส่วนหนึ่งในพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

จัดตั้งเป็นศูนย์ฝึกอบรม โดยเปิดดำเนินการเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2520 ต่อมาได้จัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ราชบุรี เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน และสุรินทร์ เพื่อรองรับจำนวนนักเรียนและเจ้าหน้าที่ รวมถึงงานศิลปหัตถกรรมที่เพิ่มมากขึ้น

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมองเห็นความงดงามของงานหัตถศิลป์ ทรงส่งเสริมผลงานจากฝีมือชาวไร่ชาวนาไทย ด้วยพระองค์เองเสมอ โดยทรงฉลองพระองค์ที่ทอจากไหมไทย และทรงกระเป๋าย่านลิภาเป็นแบบอย่าง ทั้งยามเสด็จพระราชดำเนินในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งสร้างความประทับใจแก่ผู้ที่พบเห็นด้วยรสนิยมและความงามสง่าอันยากจะหาที่เปรียบ

เหตุการณ์สำคัญ

พ.ศ. 2519

ก่อตั้งมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพพิเศษ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือ SUPPORT Foundation เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม โดยพระราชดำริในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

พ.ศ. 2528

รัฐบาลได้จัดตั้งมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพขึ้น โดยเป็นหน่วยงานหนึ่งในสำนักพระราชพิธีการเพื่อสร้างรากฐานที่แข็งแกร่งให้การดำเนินงานศิลปาชีพ

พ.ศ. 2531

ประธานบริหารของมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพ ได้เปลี่ยนชื่อมูลนิธิเป็น "มูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ" เพื่อระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

งานของโครงการขยายตัวอย่างรวดเร็ว จนทำให้งานหัตถศิลป์กลายเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่สร้างรายได้หลักให้กับครอบครัวเกษตรกร

พ.ศ. 2538

ในการทำแผนการตลาด ผู้บริหารโครงการ เล็งเห็นว่าการขายช่องทางตลาดในประเทศเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ ควรต้องผลักดันให้ผลิตภัณฑ์ของมูลนิธิฯ เป็นที่รู้จักและยอมรับในระดับนานาชาติด้วยจึงจะสามารถสร้างตลาดใหม่ๆ ในต่างประเทศได้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้จัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศขึ้น โดยมีพันธกิจเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรยากไร้ทั่วประเทศ ให้มีรายได้เสริม พร้อมๆ กับการประชาสัมพันธ์ศิลปหัตถกรรมไทยให้เป็นที่รู้จักในเวทีโลก

พ.ศ. 2542

เริ่มก่อสร้างอาคารศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ ศ.ศ.ป. เป็นสำนักงานขนาดใหญ่มูลค่าหลายร้อยล้านบาท ตั้งอยู่ติดกับศูนย์ศิลปาชีพ ประกอบด้วย

หมู่ตึกซึ่งเป็นสำนักงานบริหารจัดการ แกลเลอรีแสดงงานศิลปหัตถกรรม สำหรับการส่งออก ส่วนจำหน่ายสินค้า

พ.ศ. 2546

วันที่ 31 ตุลาคม ได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ ศ.ศ.ป. เป็นองค์กรของรัฐที่ไม่แสวงผลกำไร บริหารงานภายใต้กระทรวงพาณิชย์ ร่วมกับ องค์การภาคเอกชน และศูนย์ศิลปาชีพ

พ.ศ. 2547

ศ.ศ.ป. เปิดดำเนินการอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม เพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 72 พรรษา สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และน้อมรำลึกถึงพระปรีชาญาณและพระวิริยอุตสาหะ

องค์กรแห่งความเป็นเลิศ

ศ.ศ.ป. ดำเนินงานด้วยวิสัยทัศน์

"ความเป็นเลิศทางการบริหารจัดการ การผลิต และการจัดจำหน่ายงานหัตถศิลป์ไทย"

ศ.ศ.ป. เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาการผลิต

การตลาด และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

อันทรงคุณค่าของไทย ผ่านงานหัตถศิลป์วิจิตร

ให้เป็นที่รู้จักทั่วโลก

บทบาทหน้าที่ของ ศ.ศ.ป.

มีหน้าที่จัดกิจกรรมประกวดงานศิลปหัตถกรรมจำหน่ายสินค้า พัฒนาสินค้า นอกจากนี้ยังมีบทบาทในการประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการจัดกิจกรรมทางการตลาดเพื่อขยายตลาดทั้งในและต่างประเทศ สร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมต่างๆ คิดค้นวิธีผสมผสานเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ากับเทคนิคแบบดั้งเดิม พัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่และนักเรียน รวมถึงให้การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

ที่ตั้ง

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน)

59 หมู่ 4 ต.ช้างใหญ่

อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา 13290

โทร: 035 367 054-9

โทรสาร: 035 367 051

เว็บไซต์: www.sacict.net

The SUPPORT Arts and Crafts

International Centre of Thailand

(Public Organization)

59 Moo 4, Chang-Yai Sub-District, Bangsai,

Ayutthaya Province 13290

Tel: +66 (0) 35 367 054-9

Fax: +66 (0) 35 367 051

Website: www.sacict.net

Royal Hand Helps Craft a Heritage

It all began with a heartfelt Royal gesture to alleviate the plight of rural farmers eking out a meagre living off the land. It has since evolved into the country's most-stirring success story in the preservation and revival of dying arts and crafts.

It was a young Queen Sirikit who discovered the exciting possibilities in the local arts and crafts – many handed down from generation to generation – of villagers while she accompanied His Majesty the King on his countless visits across the Kingdom.

Realising that she could accomplish two objectives simultaneously – create opportunities for farming communities to earn much-needed money during the off season, while preserving ancient artistic skills – Her Majesty made the entire exercise her pet project.

Young Blood for Age-old Skills

The Queen's efforts were far-reaching. Villagers were encouraged, and supported, in setting up cottage industries that used easily available local raw materials. Hilltribes-people were weaned off opium cultivation and their artisans encouraged to create tribal silver and gold crafts.

Temporary regional training centres were set up whenever Their Majesties were in residence and these concentrated not only on refining the skills of the village craftspeople but reviving ancient arts such as Mudmee silk-weaving, Yan Lipao basketry, and gold and silver nielloware.

To keep these arts alive, children from poor families were given a once-in-a-lifetime chance at a future. Chosen by the Queen after stringent interviews, and under the stern eye of master craftsmen and dedicated teachers, these youngsters stepped into a world of wonder, from where the ordinary and the mundane – pieces of wood, lumps of clay, remnant fabrics, skeins of silk and cotton threads, to name a few – emerged as the most stunning works of art. Today, trainees ranged in age from 15 to 60, are giving truth to the saying, "You're never too old to learn".

The Perfect Role Model

To further the project's goals and to emphasise the Royal commitment, Her Majesty chose Chitralada Palace as the location for a dedicated training centre. Since the opening of the training centre at Chitralada Villa of Dusit Palace on June 25, 1977, regional arts and crafts centres have been set up in Ayutthaya, Ratchaburi, Chiang Mai, Mae Hong Son and Surin provinces to cope with the growing number of trainees and staff, as well as arts and crafts.

So convinced was Her Majesty of the beauty of the finished products, she personally took it upon herself to promote them locally and on official visits overseas, where she captured the hearts of everyone with her sense of style and incomparable grace, and made countless fashion statements with handwoven Thai silk outfits and delicate Yan Lipao handbags.

Chronology of main events

1976

The Foundation for the Promotion of Supplementary Occupations and Related Techniques (SUPPORT) is born on July 21 – through the sheer will, generosity and patronage of Her Majesty.

1985

To reinforce the Foundation's important work, the Thai Government sets up the SUPPORT Division within the Office of the Principal Private Secretary.

1988

The SUPPORT Executive Committee unanimously decides on a new name to reflect the Queen's selfless commitment – the SUPPORT Foundation under Her Majesty's patronage becomes known as the SUPPORT Foundation of Her Majesty Queen Sirikit.

With the project's rapid expansion comes the realisation that, for many families, their cottage industries are now their main source of income.

1995

Expansion is imperative and to achieve this, the powers-that-be realise that not only must they expand local marketing channels for the products, they need international recognition if they are to capture the interest of overseas markets.

Royal permission is sought for the establishment of the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT), whose mission is to help supplement the income of farming families nationwide and, just as importantly, to promote the superbly made Thai arts and crafts locally and on the world stage.

1999

Construction work begins on the multi-million-dollar centre, which is adjacent to the Bangsai Arts and Crafts Training Centre. SACICT comprises two main buildings, one housing administrative offices as well as the display of arts and crafts for export, and the other accommodating an arts and crafts market.

2003

On October 31, a Royal decree is issued for the establishment of SACICT as an autonomous non-profit public organization, managed under the supervision of the Ministry of Commerce with the joint cooperation of the private sector and the Bangsai Arts and Crafts Training Centre.

2004

SACICT is officially established on August 12, to mark the celebration of Her Majesty's 72nd Birthday – it is a testament to Her Majesty's foresight and hard work.

A Centre of Excellence

Excellence in management and just as importantly, in the production and marketing of Thai handicrafts has become SACICT's catchcry.

It is the hub for the development of joint production and marketing initiatives aimed at promoting Thailand's rich heritage and culture – evident in the splendid work of its artisans – throughout the world.

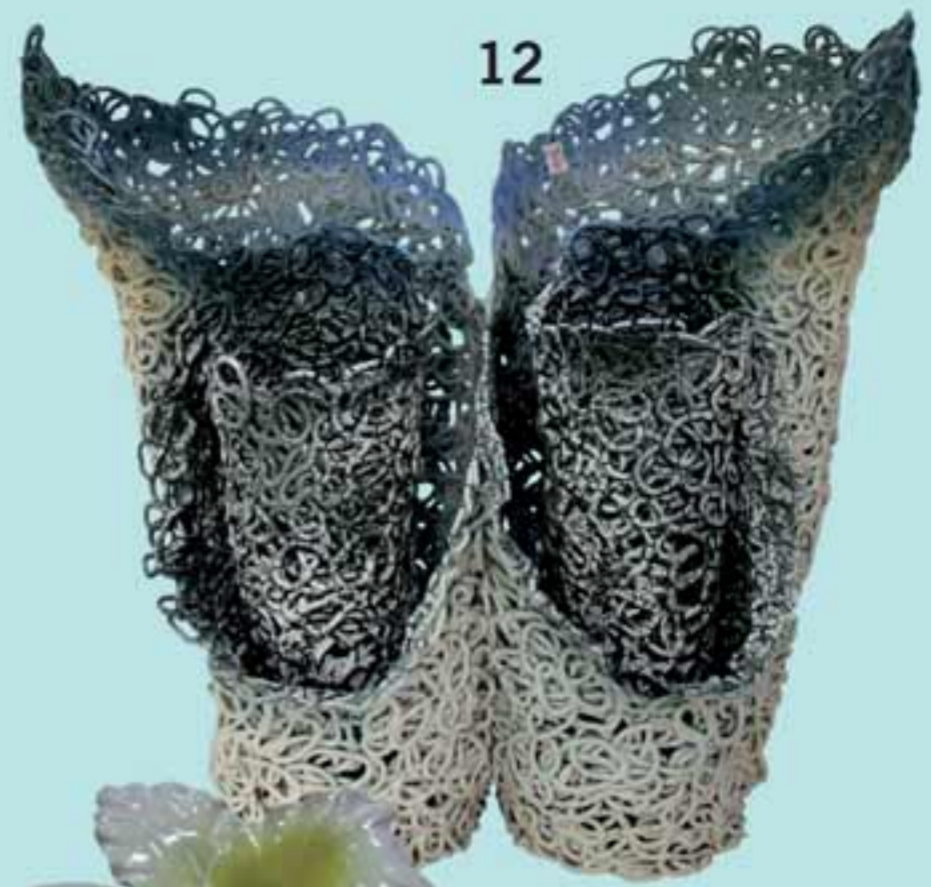
SACICT's duties are manifold

From its home – sprawled across nearly seven hectares of lush countryside on the banks of the Chao Phya River, in Bangsai District, Ayutthaya Province – SACICT organizes craftsmanship competitions and the sale of products; develops and promotes these products; promotes and supports marketing activities aimed at expanding local and international markets; builds support networks among the various industries, while integrating modern technology into traditional techniques, develops myriad training programmes for staff and students; and ensures that intellectual property rights are observed at all times.

Product Showcase

1. แจกันเทียนชัย / Holy Candle vase 10,000 บาท/baht 2. เชิงเทียนบานบุรี / Golden trumpet candle holder 50 บาท/baht
 3. แจกันสาหร่ายทะเลเล็ก / Seaweed vase 3,500 บาท/baht 4. เชิงเทียนลีลาวดี / Frangipani candle holder 50 บาท/baht 5. แจกัน
 ผีวมะระ / Bitter gourd vase 4,000 บาท/baht 6. แจกันเม็ด / Bead vase 3,000 บาท/baht 7. แจกันแกะลายแอนโทบ / Carved vase
 4,000 บาท/baht 8. เชิงเทียนบานชื่น / Zinnia candle holder 100 บาท/baht 9. เชิงเทียนบานบุรี / Golden trumpet candle holder
 50 บาท/baht 10. ปะการังเรือ / Coral boat 4,000 บาท/baht

11. แจกกันครีปลา / Fin vase 5,000 บาท/baht 12. แจกกันขดเส้น / Coil vase 5,000 บาท/baht 13. แจกกันปลายแหลม / Pouting vase 3,000 บาท/baht 14. เชิงเทียนชวนชม / Desert rose candle holder 50 บาท/baht 15. เชิงเทียนแคทลียา / Cattleya candle holder 80 บาท/baht 16. แจกกันจลุลาย / Carved vase 3,000 บาท/baht 17. เชิงเทียนบานชื่น / Zinnia candle holder 50 บาท/baht 18. แจกกันปะการังกลม / Coral vase 3,000 บาท/baht 19. ปลาเขียนลาย / Fish Design vase 1,000 บาท/baht 20. เชิงเทียนบานบุรี / Golden trumpet candle holder 100 บาท/baht

Product Showcase

สร้อยคละแบบ
Necklaces of various designs
เส้นละ 200 บาท/baht each

โบนไชน่าอโรมา
Bone china aroma candle holder
1,500 บาท/baht

โบนไชน่าอโรมา
Bone china aroma candle holder
3,000 บาท/baht

Thai Food – Healthy and Heavenly

The world has taken such a liking to Thai food that it is now among the top five cuisines in the world, along with Italian, French, Chinese and Japanese food. *Tom Yum Goong* spicy shrimp soup, *Khiew Waan* green curry, *Pad-Thai* fried noodles... these are just a few of the all-time favourites across the globe today.

To partake of genuine Siamese cuisine is to experience the pinnacle of refinement. The ideal Thai meal is a harmonious blend of the spicy, the subtle, the sweet and sour, and is meant to be equally satisfying and pleasing to one's sense of sight, smell and taste. In short, Thai food is simply delicious.

A harmony of tastes and herbal flavours is essential while spiciness comes in different degrees according to meat textures and occasions. The culture and lifestyle of the people from each region of the country – from the Lanna North or the Muslim South, from the Central Plains or the Isan Northeast – is clearly reflected in their culinary offerings. As varied in the methods of preparation as in the raw materials and ingredients used, right down to the appearance of each dish and its distinctive taste, Thai food truly offers a wide choice in delectable dining.

Genuine Thai food abjures the use of any chemical additives and derives its wholesome goodness solely from the natural herbs and spices that are carefully selected for their health and nutritional benefits. Thai cuisine therefore presents a perfect balance of optimum nutritional values and high medicinal benefits, all wrapped in divine taste and heavenly aroma that go straight to the heart of consumers, both Thai and foreign.

The popularity of Thai food is such that today it is served in some 130,000 restaurants around the world. Not only that, the export of ready-to-eat Thai meals is also growing, as is the export of specially selected and packed Thai spices and herbs, both as a cooking ingredient and for herbal spa treatments that boost one's health. Indeed, Thai food, Thai spices and Thai herbs – all are seeing excellent prospects in the international markets today.

Access Your Target Attract Your Customers

Catch the Eye of Air Passengers
At Suvarnabhumi & Don Muang Airports
with

Your Powerful Media
To Reach Powerful Consumers

For advertising, please contact:
66 (0) 2254 6898-9 ext 53, 54 or 081 6344062
Fax: 66 (0) 2650 7738